

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

LAURA WYLDE

THREE

ACADEMY
OF MAGES
& SHIFTERS

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

BÜYÜCÜLER VE ŞİFREÇİLER AKADEMİSİ

LAURA WYLDE

İÇİNDEKİLER

1. Umut
2. Joseph
3. Umut
4. Ethan
5. Umut
6. John
7. Umut
8. Nathan
9. Umut
10. John
11. Umut
12. Nathan
13. Umut
14. Joseph
15. Umut

Laura Wylde tarafından da

UMUT

Etrafı muhteşem erkek şekil değiştirenlerden oluşan haremiyle çevrili olan Megan'a bakmak için gözlerimi zorlukla kaydırabildim. Bu benim için çok fazlaydı. Kalbim çelişkili duygularla kabardı. Üzerinde

Bir yandan, hepsi çok etkileyiciydi, bu da güvensizliğimi daha da arttırıyordu. Diğer yandan, onların ne kadar mutlu olduklarını gördükçe içimi acı bir kıskançlık yılanı sarıyordu. Tüm Akademi'deki en sevimsiz insan benmişim gibi görünürken herkesin bu kadar aşık olmasına dayanamıyordum.

Sanki kendime ait bir harem bulmaya çalışmamışım gibi. On yıl önce Akademi'ye ilk geldiğimde, romantik hayaller ve dileklerle kabaran umut dolu bir kalbim vardı. Tıpkı çok okuduğum romantik romanlarda olduğu gibi, kendime ait sevgilileri olan, yaşayan en şanslı kadın olacağımdan emindim. Ne de olsa zeki ve sinsiydim, çoğu zaman diğer insanlar tarafından güzel bulunurdum. Sonsuza dek mutlu olabilmemin çok uzun süreceğini düşünmüyordum - en fazla iki yıl diye tahmin ediyordum.

Hesaplamadığım şey reddedilmekti. Diğer druidessler kapılıp seçildikçe birden fazla kez reddedildim, bu da tek bir anlama geliyordu. Gün ışığı gibi ortadaydı. Ben tamamen istenmeyen biriydim. Bundan sonra kim kendine olan güvenini kaybetmez ki? Özellikle de aradan on yıl geçmesine ve artık bir öğretmenin yardımcısı olarak çalışmama rağmen hâlâ kimseyi bulamadığım için. Bunun benim için olmayacağını kabullenmeye başlamıştım. Ama bunu kabul etmek

Yani kendilerini derinden seven bir grup insan bulmayı başarmış olanları kıskanmıyordum.

"Demek sen seçildin, ha?" Megan gözlerini devirdi ve bana gülümsedi. "İblislere karşı mücadeleye liderlik edecek bir sonraki druidess sen misin? İnsanlığı yok etmelerini engellemek için?"

"Öyle görünüyor," diye ellerimi birbirine doladım, gözeneklerimden endişe sızıyordu. "Bunu başarabilecek miyim?"

Tabii ki bu insanların hiçbiri bana cevap veremeyecekti, beni neredeyse hiç tanımıyorlardı. Artık eskisi gibi gürültücü ve neşeli bir kız değildim. Zamanla, reddedilme ve özgüven eksikliği beni yiyip bitirmiş, beni tahmin etmediğim şekillerde değiştirmişti. Artık kimse beni gerçekten tanımıyordu.

Ama Megan'a en yakın duran ejderha olan Connor yine de nazik davranıp beni rahatlatmaya karar verdi. "Elbette başaracaksın Hope. Sen çok iyi bir savaşçı olarak biliniyorsun. Başka türlü seni seçmezlerdi. Sadece iyi bir takım seçtiğinden emin olmalısın."

"İyi bir takım..." Endişeyle tekrarlardım. İşte bu beni korkutan kısımdı. Elbette bu tek başıma yapabileceğim bir şey değildi, ama bir başkasını bu işe dahil etme fikri bana çok ağır geliyordu. Bu konuda birine nasıl yaklaşacağımdan emin değildim. "Tamam, anlıyorum..." Hafifçe başımı salladım; gözlerim kısıktı.

"Güvenebileceğin insanlar," diye katıldı Artemis. "Sana göz kulak olacak insanlar."

Megan etrafındakilere sevgiyle baktı. "Takımımı ben seçmedim. Aksine, aynı grupta olmaya zorlandık ve sonra... bazı şeyler oldu... ama yine de onları seçerdim çünkü benimle ilgileneceklerini biliyordum."

"Bundan şüpheliyim," diye alay etti Duncan diğer ejderha Trevor'a dirsek atarken. "İlk başta bizden hoşlanmadın. Dünyada bizden başka herkesi seçebilirdin."

Megan gülerek alay etti.

"Belki öyle, ama sonunda işe yaradı. Bizim için," diye devam ederken yüzü karardı, "İblisler hala dışarıda, bu da beni gerçekten sinirlendiriyor. Oraya geri dönmek ve biraz daha savaşmak istiyorum. Keşke yapacak bu kadar çok işimiz olmasaydı..."

"Bu senin için önemli bir zaman," dedim sert bir şekilde, çok iyiymişim gibi çalışarak, ama yine de öyle görünüyordu. "Şimdi odaklanman gerekiyor."

"Evet, biliyorum," diye ofladı, sinirlenmişti. "Olup biten bu kadar çok şey varken anlamsız geliyor. Bana kalırsa bu iblis meselesi için tahsis edilenden çok daha fazla insan gücüne ihtiyaç var... İşler gerçekten çığırından çıkmadan önce tüm Akademi ve sihir topluluğunun bu işin bir parçası olması gerekiyor."

Çaresizce omuzlarımı silktim. Öğretmen yardımcısı olarak çalışmam, kapalı kapılar ardında neler olup bittiğini anlayabileceğim anlamına gelmiyordu. Bazı kararların neden alındığını bilmiyordum. "Bilmiyorum. Eminim iş o noktaya gelirse ne yapacaklarını bilirler. Öğretmenlerin bu konuya hakim olduklarına güvenmeliyiz..."

Megan hâlâ etkilenmiş görünmüyordu. omzunun üzerinden savurdu ve alt dudağını büktü, gözeneklerinden fışkırıyordu. Olayların içinde olmak istiyordu - o tam da böyle ; benim tam zıttım. Dövüşebilirdim, hızlıydım ve güçlüydüm de. Ama mecbur kalmadıkça aksiyonun tam ortasına girmeye gönüllü olacak türden bir kız değildim - çünkü insanların bana bu şekilde güvenmesi beni korkutuyordu. Kimseyi hayal kırıklığına uğratmak istemedim.

Bunu yapmak isteyen Megan ve haremiyle yer değiştirebilseydim, o zaman seve seve bu görevi üstlenirdim ama Akademi'nin beni seçmesinin bir nedeni olduğunu ve bundan kaçamayacağımı biliyordum. Bu işi yürütmek için bir yol bulmam gerekecekti.

"Tavsiyen için teşekkür ederim," diyerek yavaşça başımı salladım ve gülümsedim. "Bunun anlamı çok büyük. Temelde iyi ve güvenilir bir ekip seçmem gerekiyor, o zaman her şey yoluna girecek... şey, belki de girmeyecek," diye kendimi düzelttim çünkü kendimden çok emin görünmek istemiyordum. "Ama tamam."

"Doğru, aynen öyle," Megan cep telefonu numarasını bir kâğıda yazıp bana uzattı. "Ama herhangi bir anda sıkışırsan beni ara. geldiğinde sana yardımcı olurum."

"Çok naziksin Megan. Çok teşekkür ederim. Bunun benim için anlamı çok büyük."

Gerçekten çok duygulandım. Hiç tanımadığım birinden böyle bir jest almak çok güzeldi.

O kadar hoş bir insan ki, hareminin onu seçmesine şaşmamalı diye düşündüm. İlk kez bir araya geldiklerinde kimse şaşırmamıştı, en azından ben.

"Üzgünüm, geç kaldık..." Felicia nefes nefese kalmış gibi homurdandı.

Arkasından hareminin üyeleri geliyordu.

Tam konuşmamızın bittiğini düşünürken kendimi başka bir haremle karşı karşıya buldum. Yakın zamanda kendileri de benzer bir görevde bulundukları için bazı tavsiyelerde bulunmaları istenmişti.

"Kendimi kaptırdım... üzgünüm..." Felicia ve haremi birbirlerine utangaç bir ifadeyle bakıp arsızca gülümsedi.

Felicia'nın yanaklarını kıpkırmızı bir allık boyamıştı, bu da onun gelmeden önce tam olarak ne yaptığını merak etmeme neden oldu. Saçları dağınık bir topuz halinde olduğundan ve tipik kalın siyah makyajı yanaklarından birine aktığından, bana onu yataktan sürükleyerek çıkarmışım gibi geldi ve bu da kendimi... tuhaf hissetmeme neden oldu.

Sonsuza dek mutlu olan öğrenciler arasında seks hayatları hakkında konuşmak yaygındı. Ancak bu, malum nedenlerden dolayı benim dahil olduğum bir konuşma değildi. Şimdi ise Felicia'dan çok daha fazla utanmama neden oluyordu.

Başlarda garip bir haremdi - dedikodu konusu oldular çünkü erkeklerin hepsi tek bir şekil değiştiren türden değildi. Felicia'nın yanında karışık bir grup vardı, bu tipik değildi ama onu mutlu ettiği açıktı. Aslında, insanlar birlikte olduklarını öğrendiklerinde, bu diğer öğrenciler için de olasılıkların önünü açtı. Belki de bu fikirden tamamen vazgeçmemiş benim için de bir şeyler değişebilirdi.

"Ne hakkında konuşuyoruz biz?" Felicia kıkırdadı. "Oh, görevin için sana tavsiyeler..."

"Araştırma!" Andrew söze girdi, yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Araştırma, dışarıdayken bize çok yardımcı oldu. Gittiğimiz yerler hakkında bilgi sahibi olmak ve oralarla ilgili tarihi gerçekleri öğrenmek oldukça işe yaradı. Ayrıca o yeri özel kılan sosyo-kültürel faaliyetler hakkında bilgi sahibi olmak da... işte bu bizim için çok önemliydi."

"Doğru," diye onayladı Felicia. "Gerçekten çok yardımcı oldu. Araştırma ve güven."

"Mağaralar oldukça aşılmaz olabilir," diye onayladı Evan. "Bu yüzden yanınızda size bu konuda yardımcı olabilecek kişileri getirmeyi de düşünmelisiniz. Bu bizim için iyi oldu çünkü farklı türler olmamız hepimizin farklı becerilere sahip olduğu anlamına geliyor. Farklı şeyler yapabiliriz..."

Bunu not etmek iyi oldu. Romantik bir şey olmasını istemediğim için, çeşitli becerilere sahip bireyleri hedefliyordum. Bu da tüm türlerin göz önünde bulundurulacağı anlamına geliyordu. En azından Felicia her şeyi normalleştirdiği için hakkımda konuşulması konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

"Harika, teşekkür ," diye gülümsedim Evan'a. "Bunu bilmek güzel. Ee... yolda bilmem gereken başka özel zorluklarla karşılaştınız mı?"

"Yanınıza bir silah alın," diye hemen araya girdi Trent. "Çünkü büyüünüz ne kadar güçlü olursa olsun, silahın tek işe yarar araç olduğu bir durumla karşılaşabilirsiniz. Bir kılıç her zaman işe yarar..."

Kendimi sakinleştirmeye çalışırken defterime bir şeyler karaladım. Herkesin içinde, bu iblislerle cesurca savaşmış bu insanların önünde çıldırmak istemiyordum ama korkmadan da edemiyordum. Bunu nasıl yapacağımdan da emin değildim. Böyle bir şiddet kullanma fikrine dayanamıyordum. Bir silah kullanmak zorunda kalma düşüncesi beni ürpertti.

"İyi olacaksın," diye güven verici bir şekilde gülümsedi Joshua, nasıl hissettiğimi anlamış gibiydi. "Şu anda çok korkutucu görüldüğünü biliyorum, ama bir kez oraya çıktığında, sahip olduğunu bile bilmediğin bir içsel güç bulacaksın."

Bunun doğru olmasını umuyordum. Gerçekten de içsel bir güce sahip olmayan insanlardan biri olmadığımı umuyordum. Zayıf ve acınası olduğumu öğrenmek inanılmaz derecede utanç verici olurdu. O zaman sürekli reddedilmem sürpriz olmazdı.

"Teşekkür ederim, bana üzerinde çalışacak çok şey verdiniz," diyerek sırayla hepsini başımla selamladım. "Daha fazla zamanınızı almak istemiyorum. Şimdi kütüphaneye gidip araştırmamı yapacağım. Ayrıca yanıma kimi alacağımı da düşünmem gerekiyor."

Felicia ayrıca bana numarasını verdi ve onu istediğim zaman arayabileceğimi söyledi, bu da beni mutlu etti. Öğretmenin beni bu projeye ilk görevlendirdiği zamana kıyasla kendimi çok daha az yalnız hissetmemi sağladı. O zamanlar, can sıkıcı biri haline geldiğim için dışlandığımı hissediyordum. Akademi çevresinde yararlı ve yardımcı olmam önemli değildi. Sanki hep ayak bağı oluyormuşum gibi hissediyordum. Öğretmen kendi haremimi bulmamı, kendi ailemi kurmamı istiyordu. İlk iki haremi görev kisvesi altında kurmayı başardıkları için, aynı yöntemi benim için de tekrarlamak istiyorlardı. Niyetlerini duyduğumda alay ettim. Neden herkes tarafından reddedilmiş olan benim bu işten mutlu bir sonla çıkacağımı düşünsünler ki? şansları yoktu...

Ama şimdi bunu işle ilgili bir fırsat olarak görmeye karar vermiştim. Kendimi kanıtlamak için bir şans. Bunu gerçekleştirmek için yardıma ihtiyacım vardı ama aslında bu tamamen benimle ilgiliydi.

Sonunda Felicia ve diğerleri Megan'ın ve haremının yolunu takip ederek ayrıldılar ve beni görevle ilgili düşüncelerimle baş başa bıraktılar. Omuzlarımda çok fazla yük vardı. Üzerime yığılan ağırlığı gerçekten hissedebiliyordum, ama kendimi parçalamama izin vermedim. Direncim muhtemelen en iyi özelliğimdi. Yıllarca ısrarla reddedildikten sonra kalın bir tabaka birikmişti. Bu beni daha güçlü ve her şeyin üstesinden gelebilecek hale getirmişti. Artık aşk benim için söz konusu olmasa bile, kendimin en iyi versiyonu olacaktım. Bunun tüm bunları dağılmadan atlatmama yardımcı olacağını umuyordum.

Kütüphaneye gittim ve köşedeki bir masaya tek başıma oturdum. Etrafım kendi işleriyle uğraşan diğer öğrencilerle çevrili olabilirdi ama ben hepsini kolayca dışarıda bırakmayı başardım. Şu anda elimdeki göreve odaklanmam, görevimin eksiksiz bir şekilde planlandığından emin olmaya konsantre olmam gerekiyordu.

"Kimi seçeceğim?" Kendi kendime mırıldandım. "Kiminle çalışabilirim?"

Yanımda pek çok farklı beceriye sahip pek çok adam olabilirdi, bu yüzden bunun şimdiye kadar karşılaştığım en kolay görev olmayacağını biliyordum ama bunu yapmak zorundaydım. En iyisini seçmem gerekiyordu.

Doğru insanlar. Kimseyi yeterince tanımadığım için güven duymak benim için kolay olmayacaktı ama denemek için bir yol bulmam gerekecekti.

"Joseph Delvin."

Okul defterinde resmini görür görmez kalbim küt küt atmaya başladı - iyi anlamda. Onun harika bir insan olduğunu ve birkaç nedenden dolayı harika bir seçim olduğunu biliyordum. Birincisi, onu zaten tanıyor sayılırdım. Yedi yıldır Akademi'deydi, yani neredeyse benim kadar uzun süredir ve geçmişte projelerde onunla birlikte çalışmıştım. Altın kalpli bir ayı değiştiriciydi. Tüylü saçlarının altında bal rengi güzel gözleri ve keçi sakalının altında da kocaman bir gülümsemesi vardı. Resmine dokundum ve onun hakkında dikkatlice düşündüm. Sadece neşeli kişiliği ve dövüş becerileri nedeniyle iyi değildi, aynı zamanda başka bir şeyi de paylaşıyorduk... reddedilmeyi. O da üçüncü yılında reddedilmişti ve bu da onu romantizmden uzaklaştırmıştı. Yani bu ortak özellik, bu gezi talebimi olduğundan daha fazla bir şey olarak algılamayacağı anlamına geliyordu - bir görevi yerine getirmek. Bunun sadece bir iş olduğunu anlayacaktı. Kalemimi hafifçe çeneme vurarak başımı salladım. Onun iyi bir seçim olduğunu hissediyordum. Onu getirmeyi düşünmek bile kendime olan güvenimi artırıyordu.

Adını not ettim ve kendi kendime gülümsedim, iyi bir başlangıç yaptığım için mutluydum. Ama bu işin yürümesi için daha fazla insana ihtiyacım olacaktı. Aramaya devam etmeliydim.

"John Hawk... Hmm!"

Nefesimin altında mırıldandım. Onun hakkındaki bilgileri hatırlamak için bir dakikamı ayırdım. bakındım, derin düşüncelere dalmıştım.

Şimdi, o genellikle herkes tarafından göz ardı edilen biriydi. Onu gördüm çünkü o da benim gibi bir duvar çiçeği, her zaman kalabalıktan uzakta saklanırdı ve başka hiç kimse onunla ilgilenmiyor gibiydi. Henüz hiçbir druidess'in onu kapmamış olmasına şaşırmıştım çünkü uzun boylu, esmer ve yakışıklıydı, yüzünde güzel çiller vardı. Gülümsediğinde de gamzeleri vardı - bazıları onların içinde kaybolabileceğinizi söylerdi. Ama nedense yarasa şekil değiştirenler hakkında biraz önyargı vardı. Büyü topluluğunda vampirler ve kötülükle olan ilişkileri hakkında hikayeler ve söylentiler dolaşıyordu. İşte

abartılı hikayelerden ibaretti, ama yine de onun şekil değiştiren türüne takılıp kalmıştı. Bu yüzden çoğu kişi onu yalnız bıraktı. Ama şekil değiştirdiğinde küçüktü ve karanlıkta fazla zorlanmadan ilerleyebiliyordu. Mağaraların küçük bölümleri olabileceğini göz önünde bulundurarak, yarasa formunun işe yarayıp yaramayacağını merak ettim.

Adını yanına bir soru işareti koyarak not ettim çünkü şimdilik o bir belki idi. Benimle bir göreve gelmek isteyip emin değildim.

Dikkatimi tekrar okul defterine verdim ve sayfaları karıştırmaya başladım. Neredeyse yarım saat sonra derin bir iç çektim. Benimle çalışacak başka birini bulmakta zorlanıyordum. Çok ince bir kalem çizgisiyle birkaç isim daha karalamıştım ama açıkçası ne yapacağımdan emin değildim. Benim için özellikle öne çıkan kimse yoktu. Listeyi iki kez, sonra da üçüncü kez gözden geçirdim, ancak görev için ideal olan başka kimse çıkmadı.

"Ne halt ben?" Kendi kendime tısladım. "Bu işi nasıl başarabilirim?"

İpin ucunda olduğumu hissediyordum. Hayal kırıklığına uğramış gözyaşlarım gözlerimin arkasına dikildi ve dökülmekle tehdit etti. Öğretmene gidip bunun yapamayacağım bir şey olduğunu söylemek istedim ama yenilgiyi kabul etme fikrinden gerçekten hoşlanmadım. Her ne kadar bu işe girişmek beni korkutsa da, bir şeyi yapamayacağımı kabul etmek de istemiyordum. Gerçekten bir ikilemin ortasındaydım.

"Buraya oturabilir miyim?" İrlandalı derin bir ses düşüncelerimin perdesini aralayarak beni irkiltti. "Üzgünüm, burada bir şeylerin ortasında olduğunuzu görebiliyorum ama başka boş masa yok."

Başımı salladım ve üzerimde yükselen figürü tanıyarak baktım. Onu şahsen tanıımıyordum ama Akademi'ye ilk başladığından beri geçen altı yıl boyunca onu etrafta çok . Merlin'in soyundan geldiği için farklıydı çünkü hiçbir şeye dönüşmüyordu ve bu konuda biraz dalga geçiliyordu. Yine de Nathan Tanning kimse tarafından rahatsız edilmiyordu. Böyle şeyler için endişelenmeyecek kadar havalıydı. Hatta bir haremi olmadığı için de endişelenmeyecek kadar havalı görünüyordu.

Karşıma oturdu ve hemen başını bir kitabına gömdü, hararetle içindekileri tüketti. Onun çalışan

tavırları zihnimi sarstı. Görev için yetkin araştırma becerilerine sahip birine ihtiyacım vardı. Belki de bu ona ihtiyacım olduğunun bir işaretiydi. Ona hemen o anda sormayacaktım, çünkü bana yakın geliyordu ve kendimi zihinsel olarak hazırlamamıştım. Ama yine de gizlice adını yazdım.

Kalbim göğüs kafesime çok sert çarpıyordu. Nathan'ın bunu duyabileceğinden, beni her an daha da rahatsız eden endişemi hissedebileceğinden biraz korkuyordum. Burada onunla daha fazla oturamazdım -eğer daha sonra ondan benimle çalışmasını isteyeceksem- bu yüzden eşyalarımı topladım ve uzaklaşmaya başladım.

"Yolunuza çıkmıyorum, değil mi?" Nathan dudaklarında kesik bir gülümsemeyle bana sordu.

"Hayır, hiç de değil," diye kekeleyerek karşılık verdim. "Sadece bir yerde olmam gerektiğini hatırladım."

Nathan'ın bana tam olarak inanmadığını söyleyebilirdim, bu da endişemi daha da artırıyordu. Kaçmam gerekiyordu ve bunu şimdi yapmalıydım. Hemen şimdi, aklımı kaybetmeden önce.

Kütüphaneden hızla çıktım ve binanın çıkışına doğru yöneldim. Koşar adımlarla uzaklaşırken resepsiyon bölümünden geçmek zorunda kaldım ve onu orada gördüm... Ethan Meyers'ı. Bir kez daha reddedilmekten korktuğum için kimseye, en azından ona asla söylemediğim gizli aşkı. O iri altın gözlerin bana onun için uygun druidess olmadığımı söylemesine dayanamıyordum.

Ethan beni görünce elini kaldırdı ve sırtımdan bana el salladı. Dokuz buçuk yıldır Akademi'deydi, yani neredeyse benim kadar uzun süredir, ama kimse ondan öğretmen yardımcısı olmasını istemiyordu. Henüz hiçbir dersini tamamlamamıştı bile. Sürekli resepsiyonda oturup Akademi dekanıyla görüşmeyi bekliyordu çünkü sınıfta kimsenin yerine oturamıyordu. Geyik formuna geçip dışarıda koşturmakla çok meşguldü.

Onun da göreve gelmesini istiyorum, düşündüm kendi kendime arsızca gülümserken. Onun da orada olmasını istiyorum, böylece birbirimizi daha iyi tanıyabiliriz...

Bu onu yanımda getirmek için iyi bir neden değildi, kesinlikle değildi ama ona biraz güvenebileceğimi hissediyordum ve onun da pek çok yeteneği olduğundan emindim. Bu görevde yardımcı olabilecek yetenekler. İçgüdülerime uymam gerçekten yanlış olur muydu? Belki de bu, Nathan gibi ona da güvenmem gerektiğinin bir başka işaretiydi.

Ama sonra resepsiyon görevlisinin Ethan'ı derslere girmediği için azarlanmak üzere ofise götürmesini izledim. Başımı salladım. Hayır, yanımda birini getiremezdim. Güvenilir biri olmayacaktı; kimsenin güvenebileceği biri değildi. Ona duyduğum çekimin yoluma çıkmasına izin veremezdim. Özellikle de hiçbir şeye yol açmayacaksa. Zeki ve güçlü birini, birlikte çalışmaktan mutlu olacağım birini seçmem gerekiyordu.

JOSEPH

"Hey, Umut!" Gözlerimdeki uykuyu dağıtmaya çalışarak ona gülümsedim. Gün ortası uykusu ne kadar canlandırıcı da, derslerden önce biraz dikkatimi toplamam gerekiyordu

yeniden başladım. Ayı değiştiricisi olmayan insanlar benim tembel olduğumu düşünüyorlardı. Bunun gelişimim için gerekli olduğunu anlamıyorlardı - özellikle de soğuk aylarda. Hope en yakın arkadaşım değildi ama beni hiç yargılamamıştı.

"?" Bir esnemeyi bastırarak sordum.

"Hmm, evet, iyiyim," diye yavaşça başını salladı, suratını astı. Kaşlarının birbirine düğümlenmesinden kafasında yoğun bir şeyler olduğunu anlayabiliyordum. Şüphesiz işle ilgiliydi çünkü her zaman odaklanırdı. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Evet... tabii..." Doğrudum ve tamamen ona odaklandım. "Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

"Şey..." Parmağını çenesine vurdu. "Megan ve Felicia'nın, artı haremlerinin, ülkenin çeşitli yerlerinde iblis avlama projesine nasıl çıktıklarını biliyor musun?" Başımı salladım, bunun nereye gittiğinden tamamen emin değildim. "Benden de aynı şeyi yapmam istendi."

Sersemlemiş, sessizliğe gömülmüştüm. Hope'un güçlü olduğunu biliyordum ama her şeyden çok çalışkanlığıyla tanınırdı. Onun bir göreve gönderildiğine inanamıyordum. Bir görev gibi görünüyordu.

Akademi tarafından garip bir karar, ama sonunda ne yaptıklarını her zaman biliyorlardı.

"Kiminle gidiyorsun?" Bunu bana neden söylediğini anlamamıştım.

"Şey, mesele de bu... Akademi benimle gelecek bazı insanları seçmemi istedi." Kaşlarını kaldırdı, bana anlayabileceğimden emin olmadığım bir beklentiyle bakıyordu. "Ve senin de... bilirsin, benimle gelen insanlardan biri olmanı istiyorum."

"Ben mi?" İşte bu kafamı karıştırdı. Kimse beni özel bir şey için seçmemişi. "Neden ben?"

"Bir, çünkü seninle gerçekten iyi anlaşıyorum," diye güldü ve ben de neden kıkırdadığımızdan tam olarak emin olmasam da katılmadan edemedim. "Ve çünkü bunu yapabileceğini biliyorum. İblislerle savaşmakta iyi olacaksın. Doğru beceri setine sahipsin... Eminim."

"Daha önce bir iblisle savaşmamışken bunu nasıl bilebilirsin ki?" diye sordum, kalan kahkahalarım kafa karışıklığının derinliklerinde kayboldu.

"Şey, çünkü seni sınıfta gördüm," diye cevap verdi, gözleri kısılmıştı. Yanaklarının soluk bir kıızıla boyanışını izledim. Bu beni şaşırtmadı, çünkü bu onun çoğu şeye verdiği normal bir tepkiydi - utangaç olduğunu söylemek hafif kalırdı.

"Ve bunu yapabileceğinizi biliyorum. Ayrıca, eminim öğrendiğin her şeyi iyi bir şekilde kullanmak istiyorsundur, değil mi? Gerçek dünyada pratik yapmak için."

"Hmmm, bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Bu üzerinde çok düşündüğüm konu değil."

İsteğine karşı direncimi hissettiğinde sıkıntılı görünüyordu, bu da beni kötü hissettirdi. Ama neden benimle çalışmak istediğini tam olarak anlayamıyordum. Bunu anlayamıyordum, özellikle de bu görev için. Hope'un beni tembel olduğum için yargılamadığını biliyordum ama yine de Akademi'de bu görev için daha uygun yüzlerce insan vardı.

Eminim, sunacak çok şeyim olduğunu düşünmemiştir? Bu kısacık düşünce zihnimde ağır bir yük oluşturdu.

"Şey, ben de seni... konum için kullanabilirim..." diye alçak sesle konuştu. "Inverness bölgesinde aileniz var, değil mi? Ve Loch Ness civarında? Ailen o bölgede bir yatak ve kahvaltı işletmiyor mu?" Bilgimin ne kadar işe yarayabileceğini düşünerek başımı salladım. Arkama yaslandım, ellerimi kucağıma koydum. Hope'un benimle konuşmadan önce biraz araştırma yapmış olduğunu bilmek beni şaşırtmadı çünkü bu tamamen onun tarzıydı. "Mağaralara bir göz atarken belki orada kalabiliriz diye düşündüm. Çok fazla iblis faaliyeti rapor edildi, eminim bunu ailenizden dolayı biliyorsunuzdur, değil mi?"

"Biliyorum... yani oraya iblislerle savaşmaya mı gidiyoruz?" Kafam karışmış bir halde sordum. Hâlâ görevin ne olduğundan tam olarak emin değildim.

"Özür dilerim. Kendimi tam olarak , değil mi?" Başını öne eğdi, biraz utanmış görünüyordu. Muhtemelen ona çok sert ama bir şeyi kabul etmeden önce kendimi neyin içine soktuğumu bilmem gerekiyordu. "Evet, iblislerle savaşmak, ne yaptıklarını öğrenmek, sayılarını uzak tutmaya çalışmak... Megan ve Felicia'nın haremlerinin gittiğine benzer bir görev."

"Yani bu bir harem olayı mı?" Kafamda canlandıramasam da temkinli bir şekilde sordum. Hope kimsenin onu istemesini ya da onunla birlikte olmasını istemeyen bağımsız bir kadın olarak bilinirdi. "Bu doğru mu?"

"Tam olarak değil. Bu bir görev," derken artık iyice kızarmaya başlamıştı. "Kimse bunun haremle ilgili bir şey olduğunu söylemedi."

Bu durum onu açıkça utandırdığı için, bu işin peşini bırakmaya karar verdim. ", tamam. Yani, seninle gelmemi mi istiyorsun? Bundan emin misin? Yani, benim için sakıncası yok. Kulağa gerçekten ilginç olabilirmiş gibi geliyor. Sanırım neden beni seçtiğin konusunda biraz kafam karıştı... ama şimdi bunu açıkladın, yani evet. Gelmek isterim."

Dürüst olmak gerekirse, Akademi'deki hayat zaten son zamanlarda benim için biraz sıkıcı hale geldi - benim için biraz fazla monoton. Küçük bir doğaçlama iblis avı gezisi bunu gerçekten çözebilirdi. Ayrıca, Hope'un iş ahlakını zaten seviyordum, bu yüzden bunun verimli bir görev olacağından emindim.

"Bize yardım edecek başka insanlara da ihtiyacımız var," dedi başını hararetle sallayarak. "Bu konu hakkında çok düşündüm ve elimde bir liste var.

diğer şekil değıştirenleri de yanımda getirmek istiyorum."

Hmm, kulağa ilginç geliyordu. "Aklında kim var?"

"Konuşmak istediğim ilk kişi... Ethan," diye cevap verdi, sesini tereddüt kaplamıştı.

Şaşkınlıkla arkama . Başını kaldırıp yüzümün kenarlarını taradı. Sanki yüz ifademdeki şaşkınlığı okumuş gibi gözlerini defterine çevirdi.

"Güvenilir biri olarak tanınmadığı düşünöldüğünde alışılmadık bir seçim gibi görünebileceğinin farkındayım..." Bu duyduğum en hafif tabirdi. Söylentilere göre berbat devamsızlığı yüzünden Akademi'deki son şansıydı. "... ama düşündüm ki, yanımızda bir geyik değıştiren, çok hızlı biri olursa, kendimizi tehlikede bulursak, yardım almak için Akademi'ye koşabilir," dedi elindeki kalemle kıpırdanarak.

Yanaklarını boyayan pembe allıkla ilgili bir şey, bunun başka bir nedeni, belki de sıkı sıkıya saklanan bir sır olup olmadığını merak etmeme neden oldu, ancak bunun yerine devam etmesine izin vererek sorgulamamaya karar verdim. "Ayrıca, eğer gerçekten söylentilerdeki kadar başı beladaysa ve Akademi'deki yerini kaybetme ihtimali varsa, Dekan'ın gözüne tekrar girebilmek için ihtiyacı olan şey bu olabilir. Bu onu kabul edilebilir yapacaktır. Temelde pratik unsurlar içeren genişletilmiş bir sınıf projesi. Onun için mükemmel."

Ethan'la tam olarak ikna olmamıştım. Daha önce hiç onunla çalışmak zorunda kalmamıştım, bu yüzden yeteneklerinin ne olduğunu bilmiyordum. Emin olabileceğim tek şey, grubumuzdaki dinamiğin çok tuhaf bir dinamik olacağıydı.

"Başka kimi düşündüğünü sormaya cesaret edemiyorum çünkü belli ki garip ve eklektik bir grup, ama yardım edeceğimi söyledim... bu yüzden başka kimi seçtiğin önemli değil," diye omuz silktim, artık geri dönüş olmadığını farkındaydım. Ben sözümün eriydim ve sözüme sadık kalacağımdan emin olabilirdiniz.

"Ethan'dan görevde bize katılmasını istemek için benimle gelirmisin? Bence bu istek ikimizden gelirse daha iyi olur." Hope'un gözleri benimkilerin derinliklerine bakıyordu, biraz da umutluydu. Ekstra desteğe ihtiyacı olduğunu hissediyordum ve bunu ona vermeye hazırdım.

Bu yapmak istediğim bir şey olmasa da, içten içe Hope'un çaresizliğinin beni etiketlediğini hissediyordum. Yardımına ihtiyacı vardı ve hayır diyecek gücü kendimde bulamıyordum. Sık sık yardım istemezdi, o yüzden istediğinde de bu tamamen gerekliydi. "Teşekkür ederim. Sanırım şu anda dışarıda tarlada."

Hope ve ben, Akademi'de kalma şansı çoktan azalmış olmasına rağmen sahada şüphe olmayan Ethan'ı bulmak için dışarı çıkarken, bu göreve katılmayı kabul etmekle hata yapıp yapmadığımı düşünmeden edemiyordum. Ne olacağını gerçekten bilmiyordum ve zihnimin kenarlarında gezinen korkuya kapılmaktan kendimi alamıyordum.

"İşte orada," dedi Hope'un sesi düşüncelerime nüfuz ederek. Parmağıyla yalnız bir figürü işaret etti. Derin ve gergin bir nefes aldı.

", gidelim," diye devam etti, yüzünde kararlılık vardı.

Ondan bu kadar emin değilse, neden onu ekibinde bu kadar çok istediğini bilmiyordum ama şimdi kararını sorgulamanın zamanı değildi, bu yüzden onu takip ettim ve Ethan'a da görevi açıklarken merakla onu izledim. Ethan her zamanki bıkkın ifadesini koruyor, can sıkıntısı içinde sallanıyordu -hiçbir şeyden heyecan duyduğunu belli eden biri değildi- ama bu Hope'u hiç de rahatsız etmişe benzemiyordu. Aslında Hope onu biraz fazla beğenmiş gibi bakıyordu. Onun Ethan'a olan ilgisi dikkatimi çekerken, bu düşünceyi aklımdan geçirdim.

Yani daha önce anladığım şey bu muydu? Zihnim hafifçe yolundan saptı. Akademi'de okumaya başladığımdan beri Hope'un birinden hoşlandığını hiç duymamıştım.

Ethan sonunda soğuk bir ifadeyle, "Beni neden istediğinizi anlamıyorum," dedi. "Hiçbir öğretmenin gitmemi onaylayacağını sanmıyorum. Farkında mısınız bilmiyorum ama ben pek de örnek bir öğrenci sayılmam."

"Hayır, biliyorum," diye karşılık verdi Hope şaşırtıcı şekilde. "Ama bu sana biraz ders kredisi de kazandırabilir. Şu anda kötü bir , değil mi? Akademi'deki yerin risk altında." İçinde bulunduğu durumu bilmesine şaşırmış görünüyordu. "Bu, bunu telafi etmenin bir yolu olabilir. Öğretmenleri çağıracağım

Akademi'deki yerinizin güvende kalması şartıyla projeye katılımınızı onaylıyorum. Bana güvendiğim ve güvenilebileceğim insanları almam söylendi, bu yüzden seni seçtim. Sana ihtiyacım var..." Bu beni gerçekten memnun etti ama Ethan bundan hiç memnun görünmüyordu. "Ben de seni pek çok nedenden dolayı istiyorum. Eğer bunu açıklarsam, her şey girecek."

"İyi bir yere mi gideceğiz?" diye sordu somurtarak, yenildiğini anlayınca kollarını göğsünde kavuşturdu. "Büyük açık alanları olan bir yere mi?"

"Scottish Highlands çalışıyor mu?" Hope ustalıkla cevap verdi, görünüşe göre neye ihtiyacı olduğunu ondan daha iyi biliyordu. "Çünkü oraya mutlaka bir şekilde ulaşacağız..." Ethan'ın omuz silmesine karşılık olarak dudaklarında bir gülümseme kıvrıldı.

Ethan'la her şeyi ayarladıktan sonra sıra Hope'un bizimle bu *son derece özel* göreve gelmesi için başka kimleri seçtiğini öğrenmeye gelmişti. Bize söylemekte biraz tereddüt etmiş gibiydi, bu da Ethan ve benim şaşkın bir bakış atmamıza neden oldu - muhtemelen şimdiye kadar hayatımızda birbirimize attığımız tek bakıştı bu. Bize söylediğinde, neden bizi bilgilendirmekte tereddüt ettiği anlaşıldı.

"John mu?" Tam bir şok içinde ona sordum. "Yarasa değiştiren mi? Sen gerçek misin? Ne teklif edecek?"

Muhtemelen benim de katılmamam gereken bir önyargıydı ama büyü topluluğunun yarasalara karşı olumsuz tutumunu görmezden gelmek zordu. Yarasa şekil değiştirenlerin gerçekten çekici bir yanı yoktu ve pek bir şey de sunmuyorlardı. Ama Hope gitmemiz gereken yolun bu olduğu konusunda açıkça kararlıydı.

", mağaralarda çok fazla çalışma yapacağız," diye açıkladı tereddüt etmeden. "Yani, küçük yerlere girebilen ve karanlıkta görebilen birine ihtiyacımız olacak." Hmm, bu aslında çok mantıklı geldi. "Ayrıca, manzara hakkında çok şey bilen insanlar istiyorum. İkinciniz de İskoçsunuz, bu da o bölge hakkında çok şey bileceğiniz anlamına geliyor. John İngiltere'de doğdu ve büyüdü, dolayısıyla güneşe seyahat etmemiz gerekirse o bizim adamımız olacak," dedi. Nefesim kesildi çünkü bir şekilde bu kadar kısa temel bilgileri anlatmayı başarmıştı.

"Dördüncü üye için İrlandalı birini seçtiniz mi?" Sorunun saçmalığı karşısında irkilerek sordum. *Neden düşünmüştüm ki?* Hope titiz ve dikkatliydi - elbette her açıdan düşünmüştü.

"Var. Nathan, büyücü. Zeki ve açığız biri - büyüde iyi ve aynı zamanda bilgi dolu. Diğer haremleer ekiye bilgili ve araştırma konusunda yetenekli birinin olmasının işleri kolaylaştıracağını tavsiye ettiler. Bu yüzden onun mükemmel olduğunu düşünüyorum."

Sanki birinin karşı çıkmasını bekliyormuş gibi Ethan'a ve bana sırayla baktı, ama ikimiz de karşı çıkmadık - en azından yüksek sesle. Ama Ethan'ın da en az benim kadar şüpheleri olduğundan emindim. Birbirinden tamamen farklı bir grup insanın bu işi nasıl yürütebileceğinden gerçekten emin değildim.

"Tamam, güzel. Gidelim o zaman. Onları bulalım," cevap verdi kısa bir sessizlikten sonra. Topuklarının üzerinde dönerken, adımları yeni bir çalım kazanmıştı. Bana öyle geliyordu ki, anlaşımamız onu çok mutlu etmişti.

John'u önce kantinde yemeğini yerken bulduk. İlk başta, birinin kendisiyle konuşmasına o kadar şaşırmıştı ki ne diyeceğini bilemiyor gibiydi. Ama Hope'un kendisine eşek şakası yapmadığını anlayınca hemen kabul etti. Tehlikeye balıklama atlayan kendisi olacağı için en çok kendi hayatını riske atacak olmasına rağmen, bir şeylerin parçası olduğu için civil civil görünüyordu.

Hayatı için artan riskleri anlıyordu ve bu konuda rahat olduğuna dair bize güvence verdi. Gelmek istemesinin iyi bir nedeni olduğunu ve sadece arkadaş istediği için gelmediğini umuyordum. Tamamen yalnız biri olduğundan değil, ama ona çok yakın biri yok gibi görünüyordu - çoğunlukla sadece tanıdıkları vardı. Sonunda arkadaş olup olamayacağımızdan emin olamıyordum. Ondan hoşlanmadığım için falan değil, sadece çok farklı iki insan olduğumuz için.

Yine de hepimiz çok farklıydık ama görev için bunu yürütmenin bir yolunu bulmamız gerekecek.

Nathan çok daha az açık sözlüydü. Baştan dalmaya pek hevesli görünmüyordu ama Hope'la biraz sohbet ettikten sonra onu da ikna etmeyi başardı. Ne hakkında olduğundan emin .

Ama insanları her şeyi yapmaya ikna etmenin bir yolunu bulmuş gibiydi. Belki de bunun nedeni sevimli bir ruha sahip olmasıydı, kimse ona çok yakın olmasa bile herkesin anlaştığı biriydi. İçinde herkesi kendine çeken bir kıvılcım vardı.

"Peki, ne zaman ?" Nathan sonunda planı kabul ettiğinde temkinli bir şekilde sordu. "Tüm bunların ne zaman başlaması gerekiyor? Şu anda ilgilenmem gereken bir şey olduğundan değil... Sadece merak ediyorum..." Gülümsedi ama biraz gergin görünüyordu.

"Mümkün olan en kısa sürede..." Hope kararlılıkla gözlerini kıstı. "Bugün ayrılmamıza itirazı olan var mı? Biraz erken olabileceğini biliyorum, o yüzden halletmeniz gereken yarım kalmış işler varsa anlarım ama ben kendi adıma mümkün olduğunca çabuk gitmek istiyorum. Bu önemli bir görev ve zaman kaybetmek istemiyorum."

Diğer çocuklar başlarını sallayarak bugün gitmeyi kolayca kabul ettiler, ben de aynı şeyi yaptım. Aslında bir şekerleme daha ideal olurdu ama Hope haklıydı. Yorgun olmama rağmen, bu işe ne kadar erken başlarsak o kadar çabuk bitirebileceğimizi ve sonra da normal hayatlarımıza geri dönebileceğimizi anladım. Bu hepimiz için ne anlama geliyorsa...

"O halde, bazı gerekli eşyaları toplayıp hemen yola çıkmamızı öneriyorum," dedi Hope, durumun sorumluluğunu üstlenerek ve kendisine çok uygun olan lider rolüne kolayca bürünerek. "Bir saat sonra burada buluşalım mı? Ya da belki kütüphanenin dışında, çünkü şu anda hangi kitaplara ihtiyacımız olduğunu bilmiyorum. Hatta hiç ihtiyacımız olmayabilir ama durum değişirse her zaman geri gelebiliriz."

Herkes kabul etti ve hepimiz görev için eşyalarımızı toplamak üzere kendi yolumuza gittik. bazı karışıklıklar olsa da bir şeyin parçası olacağım için heyecanlıydım.

Odama baktım, neye ihtiyacım olduğundan emin olamadan bir ileri bir geri volta attım. Zihnim çelişkili duygularla çalkalanıyor, gerginlik ve heyecan arasında gidip geliyordu. Bu durum ne alacağımı bilmemi zorlaştırıyordu, bu yüzden fazla düşünmemeye çalıştım. Ne bulursam aldım ve çantama attım. Kütüphaneye dönmeden önce tam bir saat bekleme zahmetine bile girmedim. Oraya ilk giden bendim ama bu bana bir bankta oturup etrafı gözlemlemek için zaman kazandırdı.

diğer öğrenciler günlük işlerine devam ediyorlardı. Hayatları bir iblis avı görevi yüzünden alt üst olmak üzere değildi. Ama onları kışkırttığımdan mı yoksa onlar için üzüldüğümünden mi emin değildim. Belki de şanslı olan bendim çünkü biraz aksiyon görecektim. Öğrenci arkadaşlarımla haberi olmadan, dünyayı kötülükten koruyacaktım - bazı iblisleri ortadan kaldıracaktım. Bir iblisle yüz yüze gelme düşüncesi korkutucuydu ama aynı zamanda eğlenceli olacağını da umuyordum.

"Hey!" Hope'un da toparlanması uzun sürmedi. "Burada olmana sevindim. Aslında seninle seyahat ayarlamaları hakkında konuşmak istiyordum. Açıkçası, John eğer uçabilir ve bizden önce bölgeyi keşfe çıkabilir. Ama bu Nathan ve benim için zor olacak. Seninle ve Ethan'la birlikte gitmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum."

"Ethan'la gitmeyi mi tercih edersin?" Bunu sordum çünkü en azından onun tarafında bir şeyler olduğunu hissetmiştim. "O zaman Nathan benimle gelebilir."

Nathan'ın bu konuda ne hissedeceğini , ben de ne hissettiğimden emin değildim. Birbirimizi bunun için yeterince iyi tanıımıyorduk. Ama birlikte çalışmanın bir yolunu bulmamız gerekeceğinden, bu başlangıç için iyi bir yol gibi görünüyordu.

"Evet, sanırım en iyisi bu olabilir," diye başını salladı Hope ve sırtıttı. Heyecanlı ve neşeli görünüyordu - onu uzun zamandır görmediğim kadar mutluydu. Kendine daha çok güvenen bir görünümü vardı, bu da hoştu. Bunun onun için iyi bir görev olacağına dair içimde bir his vardı. Umarım bu onun kabuğundan çıkmasına yardımcı olur. "Teşekkür ederim Joseph. Sanırım bu en iyisi olacak."

Diğerlerinin de bize katılmasını sabırla bekledik. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Ethan kütüphanede bizimle en son buluşan kişi oldu. Dürüst olmak gerekirse, geç kaldığı için gelmeyebileceğini düşündüğüm bir nokta vardı. Fikrini değiştirdiğini ve artık görevle ilgili hiçbir şey yapmak istemediğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım. Belki de Hope ona güvenmekte haklıydı. Onun kararlarına daha fazla güvenmeye başlamalıyım.

Aramızdaki çatırdayan garipliği hissedenin sadece ben olmadığımından oldukça emindim. Aynı kaldığımız süre hepimize bunun ne kadar tuhaf olacağını fark etme şansı vermişti. Sanırım herkes

Hiçbirimizin birbirimizi gerçekten tanımadığını ve hepimizin nasıl tamamen farklı olduğumuzu düşünüyordum. Bu görevin hepimiz için tuhaf olacağına hiç şüphe yoktu. Ama hepimiz burada olduğumuza göre, yedeklerimiz omuzlarımızda, hiçbirimiz göreve sırtımızı dönmeyecektik. Bunu yapacaktık. Sonunda Hope için yapacak olsak bile.

"Herkesin her şeyi var mı?" diye doğal olamayacak kadar parlak bir sesle sordu. "Gidelim mi?" Etrafına baktı, hepimiz uyuşuk bir şekilde başımızı salladık. Aslında hiçbirimizin söyleyecek bir şeyi yoktu, sadece durumu onun kontrol etmesine izin veriyorduk. "Güzel, tamambenim düşündüğüm şey şu..."

Herkese seyahat planlarını anlattı, bana daha önce söyledikleriyle ilgili bilgi verdi ve o konuşurken kendimi ona daha önce hiç hayran olmadığım bir şekilde hayranlık duyarken buldum. Sanki perdeler aralandı ve her zaman duran gerçek ortaya çıktı. Hope'u hiç fark etmemiştim, en azından romantik anlamda, ama şimdi onu bir Noel ağacı gibi ıslık ıslık izlerken nabzımın hızlandığını hissettim. Birdenbire, Ethan'la yaşadığı bariz çarpışma beni hiç beklemediğim bir şekilde kıskanç hissettirdi.

Bu bir harem meselesi değildi, bunu açıkça belirtmişti ama şimdi içimde her türlü tuhaf duygu kıpırdanıyordu. Tüm bunları bir kenara gerekiyordu çünkü bu görev ben ortalığı karıştırmadan da yeterince karmaşık olacaktı. Başımı salladım ve Hope'un söylediklerine yeniden odaklandım.

UMUT

Joseph'in evine gitmenin ilgiyi azaltacağını düşündüm. Bu insan grubuyla birlikte olmak hayal ettiğimden daha zordu. Her zaman birçok ortak noktamız olduğu için

Uyumsuzlar olarak bir araya geleceğimizi ve kolay bir arkadaşlığın doğacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Hiçbirimiz birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyor gibiydik ve aramızda bir gariplik vardı. Yolculuk uzadıkça gerginlik daha da artıyor gibiydi.

Ama Yusuf'un ailesi tamamen başka bir meseleydi. İnanılmaz derecede beklenmediktiler. Annesi çok sevimliydi, gerçek bir tatlıydı, ateşlendiğinde deneyimlemenin zor emin olduğum bariz bir ateşli tarafı olsa bile. Ondandır yayılan büyüğü neredeyse hissedebiliyordum. Aynı zamanda çok güçlü bir büyücüydü, neredeyse gözümü korkutacak kadar. Güçlü biri olarak bilinirdim ama onunla kıyaslandığımda kendimi zayıf ve küçük hissederdim - o bana bu bakmazdı. Bana eşitmişim gibi davranıyordu.

Ama çocukları açıkça huzursuz eden o değildi. Hayır, bu ayrıcalık Joseph'in babalarına aitti - herkesi gölgede bırakan ve açıkça iletişim kurmanın bir yolu olarak şakayı kullanan dev ayı değiştiriciler. Birbirlerini iyi anlıyorlardı, bu yüzden şakalar kolay ve çok eğlenceliydi ama bizim gibi yabancılar için zordu. Görünüşe göre hiçbirimiz ne zaman şaka yaptıklarını bilmiyorduk.

ciddi olduklarında. Çocuklar açıkça ne yapacaklarını bilmiyorlardı.

Joseph bunu fark etti ve bize tekrar tekrar 'özür dilerim' dedi. Ama şu anda içinde bulunduğumuz durum için onu suçlayamazdım. Bu onun fikri bile değildi. Benim fikrimdi. Araştırmamıza başlamamız için en iyi yerin burası olduğunu düşünen bendim. Ailesiyle birlikte kalmak iyi bir fikir gibi görünüyordu ve ben de bunun işleri çok daha kolaylaştıracağı varsayımıyla bu seçimi yaptım. Geriye dönüp baktığımda, neler olacağını bilseydim iki kez düşünürdüm. Özellikle de Yusuf'tan sürekli yavrunun en küçüğü olarak bahsedeceklerini ve onu kasıtlı olarak utandıracaklarını bilseydim. Vücudum kontrolsüzce kasıldı, oğullarına karşı davranışlarından memnun olmadıkları belliydi.

"Gerçekten çok güzelsin, değil mi?" Haremdeki en iri adam olan Arman, kolunu gelişigüzel omzuma atarken bana sordu. Kaskatı kesildim; bu fiziksel temasla mücadele ettiğim açıktı çünkü hiç alışık olmadığım bir şeydi, ama Arman ipucunu almadı. "Yusuf'un senden neden hoşlandığını anlayabiliyorum. Senin yaşında olsaydım ve şu anda Akademi'de olsaydım, kesinlikle gözüme çarpardın. İlk günden sana çıkma teklif ederdim..."

"Bilmiyorum," diye mırıldandım beceriksizce. "Akademi'de kesinlikle göze çarpmıyorum. Orada benden çok daha güzel olan pek çok kız var."

Elinden kurtulmaya çalıştım ama beni bırakmaya pek niyetli görünmüyordu. "Bunu hayal bile edemiyorum. Oradaki en güzel kadının sen garanti ederim. O delici parlak gözlerin, ayrıca büyüleyici uzun sarı saçların. Ve bu varlıklarınızdan bahsetmiyorum bile... vay canına!" Islık çaldı; sesi takdirle doluydu. Yanaklarımın altında kaynayan sıcaklığı hissederek kıpırdandım. İltifata bu şekilde tepki vermenin zamanı değildi ama kendime engel olamadım.

"Baba, lütfen kes şunu," diye yalvardı Yusuf ama nafile. "Şu anda hepimizi utandırıyorsun. Buraya senin tarafından taciz edilmek için gelmedik. Unuttuysan diye söylüyorum, bir görevimiz var. Bu iblisleri nasıl alt edeceğimizi bulmamız gerekiyor."

Arman yine yarı alaycı bir ifadeyle, "Bunu benden istemelisiniz," dedi. "Bu görev için benim kaslarıma sahip birine ihtiyacınız var. Ben yapabilirim, siz de isterseniz Akademi'ye geri dönebilirsiniz."

"Arman, kes şunu artık," diye gözlerini devirdi Yusuf'un annesi Lillian. "İşi çok ileri götürene kadar her şey eğlenceli ve oyun. Dalga geçmeyi bırak ve Yusuf'arkadaşlarını rahat bırak. Sen öğrenci , değil mi? Olmak da istemezsin. O yüzden sen sadece Yatak ve Kahvaltı'ya, hepimizin birlikte sahip olduğu işe odaklan. Joseph'i yapması gereken şeyle baş başa bırak," dedi kararlı bir ses tonuyla. Onunla tartışmasına imkân yoktu. "Aslında, herkes için bir oda hazırlamak için benimle gel. Bu gece misafir beklemediğimiz için kullanıma hazır odamız yok ama birlikte çalışırsak bu işi çabucak halledebiliriz. Bu süre zarfında, görev planını yapmak için oturma odasını kullanabilirsin, Joseph. Eminim o alanı kullanabilirsin." Hepimize gülümsedi, içinden bir sıcaklık yayılıyordu. "İhtiyacınız olan başka bir şey olursa bana haber verin, herhangi bir şey. Size yardımcı olabileceğim olurum. Ama sadece siz isterseniz yardımcı olurum, tamam mı?"

Hepimiz başımızı salladık ve minnettarlığımızı mırıldandık. Yalnız kaldığımızda her şeyin daha iyi umuyordum.

"Güzel, tamam. Acıkırsanız diye atıştırmalık bir şeyler de hazırlayacağım."

Bununla birlikte odayı terk etti ve haremimi de yanına aldı. Adamları üzerinde güç sahibi olması hoşuma gitti ve ona ne kadar hayran olduklarını göstermekten çekinmediler. Sürekli şakalaşan iri yarı aylar olmalarına rağmen Lillian'a derinden aşıklardı ve bu her hallerinden belli oluyordu. Üzerinde yürüdüğü zemine sanki tanrıçalarıymış gibi tapıyorlardı ve sadece onlarla geçirdikleri birkaç dakikadan bile onun için her şeyi yapabilecekleri anlaşılıyordu. Onun için kurşun bile yer, gerekirse onun için ölürlardı çünkü birbirlerine çok aşıklardı.

İçimi çektim, duygularım hislerimi bastırıyordu. İşte yine o duygular - bir haremi böylesine mutlu bir aşk içinde görmenin verdiği o yoğun kıskançlık. Eskiden beni tüketen romantik kitapları düşünmemek için elimden geleni yaptım. Bunu düşünmeden edemiyordum. Sanırım hiçbir erkeğe bu kadar yakın olmadığım içindi.

Çok uzun zamandır şekil değiştirenlerle birlikteydim, bu yüzden bu durum benim için yeniydi. Tüm bu duyguları kapattığımdan emin olmam gerekiyordu çünkü daha önce de açıkça belirttiğim gibi, bu bir harem yolculuğu değildi. Ethan'a ilgi duysam da, İskoçya'ya onunla birlikte gittiğimden beri, bunun tek taraflı olup olmadığından emin Buna rağmen, birbirimize bağlandıkça aramızda cızırdayan yoğun bir kimya hissedebiliyordum. Ne olacağını görmek için ona boyun eğerek başa çıkabileceğimden daha derin bir bağ olduğuna emindim.

Ama böyle hissetsem bile, bu harekete geçmem gerektiği anlamına gelmiyordu. Sadece ne için burada olduğumuzu hatırlamalı ve elimizdeki göreve odaklanmalıydım. Bunu her zaman aklımın bir köşesinde tutarsam, o zaman her şey yoluna girecekti. Tek yönlü bir zihne ihtiyacım vardı.

"Yani... bir plan," dedim biraz beceriksizce, sandalyede kayarken, rahat bir pozisyon bulmaya çalışıyordum, böylece çok ihtiyaç duyduğumuz tartışmayı yapabilirdik. "Bir planımız var mı? Ne tür bir stratejiyle ilerlemek istiyoruz? Önce nereye bakmak istiyoruz?"

Etrafımdaki çocuklara baktım ama Joseph'in babaları yüzünden yaşadığımız deneyimden dolayı hâlâ biraz şok olmuş görünüyorlardı. Herkesin harekete geçmesi için bağırırsam mı diye düşündüm ama bunun yerine beklenmedik bir kahkaha attım. Kahkahanın geldiğinden tam olarak emin değildim ama göğsümde titremeye başladığı anda onu durduramadım. Çocukların yüzlerindeki şaşkın ifadeler durumu daha da kötüleştirdi. Çok komik görünüyorlardı. Kendime engel ve kahkahamı durdurmaya çalıştıkça daha da yükseldi.

"Oluyor?" John talep etti, belli ki bu yönümü daha önce hiç görmemişti. "Bu kadar komik olan ne? Bir şey mi kaçırdım?" Başımı empatiyle salladım ama bana pek inanmış görünmüyordu. "Anlamıyorum. Ne haltlar dönüyor burada? Beni korkutuyorsun Hope."

"Önemli bir şey değil," diyebilirdim sonunda biraz soluklandıktan sonra. "Üzgünüm, sadece bu durum. Çok garip ve gülmekten kendimi alamıyorum, bu işi birlikte nasıl halledeceğimizi merak ediyorum..."

Joseph hâlâ şaşkın görünüyordu ama Ethan ve Nathan da ona katıldı ve John'un da kahkahalara boğulmasına neden oldu. Bu cidden tuhaftı, bu yüzden bizim için yapılacak en iyi şey bunu kabullenmekti.

"Tamam, tamam..." Yusuf sonunda bizi durdurmak için ellerini kaldırdı. "Peki, bu hem tuhaf hem de komik. Burada söz konusu olan benim ailem olduğu için bana gülüyormuşsunuz gibi hissetsem de..." Durumun böyle olmadığını anlatmak için başımı salladım ama yine de kendimi açıklayacak kadar uzun süre gülmeyi bırakamadım. "Ama gerçekten bir plan yapmamız gerekiyor."

Bir süre sonra, hemen harekete geçmeyi başardık ve yakındaki mağaraları tartıştık. Ethan ve Joseph'i yanımda getirdiğim için minnettardım çünkü tam olarak nereye gitmemiz gerektiğini biliyorlardı. Fark edilmeden nereye kayabileceklerini ve arama yapabileceklerini biliyorlardı. İhtiyacımız olan son şey herhangi bir insanın bizi fark etmesiydi. Bu hassas bir görevdi ve eğer panik yaratacak bir şey yaparsak sadece Akademi'yle değil, büyücü olmayan halkla da başımız büyük belaya girerdi.

Konuşmamız sona ermek üzereyken Joseph söze karıştı: "Bu bölge çok tehlikeli," diye onayladı. "Büyülü topluluklar arasında iblis portalları için popüler bir yer olarak biliniyor. Ve bu her zaman büyük bir sorun olmamış olsa da, yeni faaliyetler nedeniyle işler daha da kötüye gitti. Çok dikkatli olmalı ve elimizden geldiğince birbirimize destek olmalıyız."

"Ailen bu kadar tehlikeli bir bölgede iyi mi?" Sormadan edemedim.

"Bu nedenle bu bölgeyi seçtiler," diye cevap vererek beni şok etti Joseph. "Çünkü buranın tehlikeli olduğunu ve sihirli topluluktan gelen ziyaretçilerin başlarının belaya girebileceğini biliyorlardı. Bu yüzden ailem, en azından bölgede devriye gezerlerse, sihirli halkın ziyaretleri sırasında güvende olacağını düşündü."

"Ah, anlıyorum," diye onaylarcasına başımı salladım.

Dürüst olmak gerekirse, anladım. Bana göz kulak olacak bir ayı değiştirici haremi olduğunu bildiğim için burada kalırken kendimi çok daha güvende hissediyordum. "Gerçekten çok . Harika bir ailen var."

Onları ilk geldiğimde deneyimlediğimden biraz daha farklı bir gözle görmeye başladım. Onlar iyi insanlardı

bir bütün olarak büyülu topluluğu önemseyen biriydi. Kendilerini bu şekilde ortaya koymaları çok iyiydi. Akademi'deki zamanımdan sonra bir hayat yaşamak istediğimi merak etmeme neden oldu. Eğitimimle o kadar yakından ilgilenmiştim ki bundan sonra ne olacağını düşünmemiştim. Eğer kendime ait bir haremim olursa - o anda bu pek mümkün görünmese bile - o zaman nerede olmak isterdim? Sihirli topluluğa yardım etmek için böyle bir şey yapmak ister miydim? Sadece küçük bir şekilde olsa bile mi? Şekil değiştirenlere ve büyülu insanlara karşı büyük bir tutkum olduğu kesindi.

"Güçlüler," diye yorumladım yine düşünceli bir şekilde. "En da annen. Onun hayatta kalma zihniyetini ve neşeli tavrını seviyorum. Etrafında olmak gerçekten harika."

Yusuf başını ve söyleyecek olumlu bir şey bulduğum için memnun bir şekilde bana gülümsedi. Cevap vermek üzere dudaklarını araladı ama buna fırsat bulamadan annesi elinde bir tabak sıcak, nefis kokulu atıştırmalık ve dudaklarında nazik bir gülümsemeyle döndü. Onunla ilgili yorumumu duyup duymadığından emin değildim ama duymuş olsa bile memnun kesindi.

"Burada yemeniz için biraz atıştırmalık var. Oda şimdi hazır, siz ne zaman gelerseniz. Merdivenlerin başında. şimdi hepimiz yatağa gidiyoruz, ancak kolay uyuyoruz, bu nedenle planlarınız hakkında biraz daha konuşmak endişelenmeyin. Görünüşe göre şu anda yapacak çok işiniz var..."

Lillian sırayla hepimize baktı, muhtemelen bir ihtiyacımız olup olmadığını söylememizi bekliyordu ama hepimiz rahat bir sessizlik içindeydik - hepimiz bir araya geldiğimizden beri ilk kez bu kadar rahattık. Sanırım birbirimizin yanında rahatlamak biraz zaman alıyordu. Belki de kahkahalarım buzları eritti. Her iki durumda da, artık biraz rahatlayabildiğimiz için mutluydum.

"Tamam, iyi geceler. Joseph, ihtiyacın olursa bizi nerede bulacağını biliyorsun..."

O odadan çıkarken duvarda asılı bir resim dikkatimi çekti. Yusuf'un, muhtemelen bir süre Pansiyon'da kalmış olan bazı çocuklarla oynarken çekilmiş bir fotoğrafıydı. Belli ki hepsi ona tapıyordu, bu da bana çok mantıklı geldi. Onun birlikte oynamak için harika bir insan olduğunu hayal edebiliyordum.

Çünkü ailedeki diğer erkeklerden çok daha fazla oyuncak ayı gibiydi. Bu onun içinde çok sevecen bir özellikti.

Ancak ona resim hakkında soru sormadan, burun deliklerime kadar gelen atıştırmalıkların kokusu midemin derin bir yeme arzusuyla guruldamasına neden oldu. Çocukların yiyecekleri tüketirken gösterdikleri şevk bana bir an önce yemem gerektiğini yoksa hiç yiyecek bulamayacağımı düşündürdü.

"Aman Tanrım," diye coşkuyla inledim ve ağzımın kenarlarından yemek kırıntılarının kaçmasına neden oldum. "Annen inanılmaz bir aşçı."

"Biliyorum," diye şakacı bir şekilde karnını sıvazladı Yusuf, aslında karnında hiç yağ yoktu. "Karnımın bu kadar yuvarlak olmasının nedeni bu. Annem beni çalışıyor, yemin ederim."

Sonunda yorgunluk bizi ele geçirmeye başlamıştı. Esnemeler başladı ve hepimizin bitkin düştüğü açıktı, bu yüzden Joseph bizi merdivenlerden yukarı, ailesinin bizim için hazırladığı yatak odasına götürdü. Hepimiz yeniden gülmeye başlamıştık ve keyfimiz yerindeydi - ta ki bizim için hazırlanan odayı görene kadar.

"Aman Tanrım..." Kendime engel olamadım. Tam ve mutlak bir şok içinde ellerimi ağzıma götürdüm. Başka söyleyecek bir şeyim yoktu çünkü burası ortasında tek bir büyük yatak bulunan bir harem odasıydı. Bir odayı paylaşacağımızı biliyordum, Lillian bu konuda netti ama hepimizin ayrı yatakları olacağını varsaymışım. Hep birlikte olmadığımızı biliyor olmalıydı, değil mi? Bunun bir harem meselesi olmadığı açıktı. Arman'ın ve Yusuf'un diğer babalarının bu konuda şaka yaptıklarını biliyordum ama bu sadece , değil mi? Gerçekten bir harem olduğumuza inanmıyorlardı.

"Ne yapacağız?" Yüzümde beliren kızarıklığı gizlemeye çalışarak söyledim. Bu çok utanç vericiydi.

"Birazdan dönerim," diyerek Joseph merdivenlerden yukarı fırladı ve bizi yalnız bıraktı. Artık birbirimize bakamıyorduk bile. Gözlerim kapalı, ayaklarımın kıvrımlarını izliyordum çünkü yanaklarımda yoğun bir sıcaklık hissediyordum. Utançtan kıpkırmızı olmuş olmalıydım. "Oh Tanrım..." Nefesimin altında mırıldandım.

Birkaç dakika sonra John merdivenlerden indi. Yüz ifadesinden bunun iyi bir haber olmadığını anlayabiliyordum. Bu odayı paylaşmak zorunda kalmamız için öne sürdüğü bahaneyi duymama bile gerek yoktu ama zaten öyle olacaktı gibi görünüyordu. Hayatımda ilk kez bir yatağı başka biriyle, daha doğrusu dört paylaşacaktım. Aslında dört erkekle. Bunu yapabileceğimden emin değildim. Tepeden tırnağa titriyordum, kalbim göğüs kafesine çarpıyordu. Zihnim sanki oksijensiz kalmış gibi dönüp duruyordu. *Nefes alıyor muydum ki?*

"Hadi ama," John bunu ne kadar zor karşıladığımı görür gibi hafifçe dirseğime dokundu. "Her şey yoluna girecek. Bunu yürütmenin bir yolunu bulacağız. Yani, bu yatak çok büyük, değil mi? Birbirimizin kişisel alanına saygı duyduğumuz sürece olmayacağına ."

Sanırım bu konuda haklıydı. Bir oda vardı, yani hepimiz bir şekilde idare edebilirdik. Benim de örten bol pijamalarım vardı, yani muhtemelen sorun olmazdı.

"Banyoya gidiyorum," diye mırıldandım kendi kendime. "...üstümü değiştireceğim."

İçeri girer girmez banyonun kapısına yaslandım ve sanki bacaklarım tamamen kopmuş gibi yere doğru kaydım. Beni daha fazla tutamadılar. Umutsuzca soluk soluğa kaldım, düşüncelerimi toparlamaya çalıştım ve ciğerlerime hava çekerek kendimi toparlamaya çalıştım - ama pek işe yaramıyordu.

"Her şey yoluna girecek," diye fısıldadım kendi kendime. Başım sıkıntıyla ellerimin arasına düştü. "İyi olacak."

Dürüst olmak gerekirse orada ne kadar oturduğumdan emin değildim. Birkaç saniye de olabilirdi, yarım saat de, ama bir an önce kendimi toparlamam gerekiyordu, yoksa çocuklar bana ne olduğunu merak edeceklerdi. İçinde bulunduğumuz durumu olduğundan daha da garip hale getirecek herhangi bir soru sormalarını gerçekten istemiyordum. İçimi çektim, olayların bu şekilde gelişmesine biraz sinirlenmiştim. Az önce gerginliğin azaldığı bir yere gelmiştik, ama şimdi tekrar geri dönmüştü - hiçbir engelle karşılaşmadan üzerimize doğru geliyordu.

Ayağa kalktım ve giysilerimi çıkardım, çıplaklığım arttıkça kendimi açıkta hissetmemeye çalışıyordum. Şu anda bana bakan kimse yoktu, banyo kapısı arkamdan kapalıydı, ama yine de kendimi

Sanki erkeklerin gözleri üzerimdeydi. Çabucak pijamalarımı buldum ve ipeksi kumaşı üzerime çektim. Tamamen örtünmüştüm, tek bir yerim bile görünmüyordu ama yine de banyodan çıkmanın, onlarla tekrar yüzleşmenin zor olacağını biliyordum.

"Bunu yapmalısın." Aynadaki iri gözlü baktım. "Yapmak zorundasın. Bütün gece burada öylece oturamazsın. İçinde bir yerlerde biraz cesaret bulmalısın."

Banyodan çıkmadan önce, içeriği dinlemek için kulağımı kapıya dayadım. Çocuklar konuşuyorlardı ama söyledikleri hiçbir şeyi duyamıyordum. Benim hakkımda konuşup konuşmadıklarından emin ama merakım hepsini görmek için kapıyı iterek açmama yetti.

Çocuklar teker teker bana bakmak için döndüler ve onların gözleri üzerimdeyken kendimi çıplak hissettim. Kimse beni rahatsız edecek bir şey yapmıyordu, hepsi sakın bir hava vermeye çalışıyordu ama yine de elimden geldiğince kendimi gizlemek için kollarımı kavuşturdum.

"Önce nerede uyumak istediğini seçmene izin vermeyi düşündük," dedi Joseph bana. "Çünkü eğer bu konuda rahat değilsen, o zaman başka bir yol bulabiliriz..."

Hepsinin yerde uyumasını ya da bunun gibi aptalca bir şey yapmasını istemiyordum. Yatak bu kadar büyükken olmazdı, bu yüzden onlara kararlı bir şekilde başımı salladım ve ortaya tırmandım. Bana en güvenli ve en iyi yer orası gibi gelmişti. Bu, hepsinin etrafımda olacağı anlamına geliyordu ki bu da ilginç olacaktı.

"Tamam, burada iyiyim," dedim sessizce. "Bu şekilde uyuyabilirim."

Kendimi küçük bir yere kıvırdım, ama buna gerek yoktu, bunu çocuklar da benimle birlikte bindiğinde hemen anladım. Gerçekten de herkes için yeterince yer vardı, yani aslında her şey yolunda gidecekti. Birlikte çalışmış ve zor bir duruma çözüm bulmuştuk.

Bu iyiye işaret olmalı, değil mi?

ETHAN

uyuyamadım. Zaten zaman çok fazla uyumadım çünkü çok uzun süre hareketsiz kalmak anlamına geliyordu ki bu da benim tarzım değildi. Ama bugün her zamankinden daha da az uyuyabildim çünkü evimde .

tipik bir ortam. Üniversitedeki yurt odamda ; Joseph'in ailesine ait bir pansiyonda, hayatta kalıp kalamayacağımızı tam olarak kestiremediğim bir görevdeydim.

"Neden buradayım?" Kendi kendime mırıldandım. "Bütün bunlar da neyin nesi?"

Akademi'deki yerim tehlikede olmasaydı Hope'un planını kabul eder miydim, emin değildim. Yanında Joseph olduğu halde bana yaklaşıp iblis avcılığı hakkında her şeyi anlattığında, bu fikir hiç hoşuma gitmemişti. Görev başkalarına çok fazla güvenmeyi gerektiriyordu ki bu hiç bana göre değildi. Yalnız olmaya -sadece kendime güvenmeye- çok daha çünkü o zaman diğer insanların beklentileri hakkında endişelenmeme gerek kalmıyordu.

Ama bunu yapmam gerekiyordu. Mantıklı bir şeydi. Bu bana Akademi'de bir süre daha için fazlasıyla kredi sağlayacaktı ki dekanın beni temelli atmaması için buna ihtiyacım vardı. Dışarıda olmak istediğim için eğitimimi ciddiye almadığım gerçeği gerçek bir tartışma konusuydu ve bu karmaşadan başka bir çıkış yolum yoktu. Ya bu ya da ayrılmaktı ve dürüst olmak gerekirse, eğitimsiz bir hayat yaşayabileceğimden de tam olarak emin değildim.

Yatağımdan kayarak çıktım, kenara yakın olduğum için mutluydum ve pencereye doğru yürüdüm. Yatak ve Kahvaltı'nın etrafında geniş araziye görmek, dışarıda olmayı özlememe neden oldu. Geyik formuma geçmek için can atıyordum çünkü kendimi rahat hissettiğim yer orasıydı. Geyik olmanın benim ana formum olduğunu hissettiğim zamanlar oldu ve sadece görünüşü korumak için sık sık insan formuna geçtim. Belki de bu yüzden diğer insanlarla bağlantı kurmakta zorlanıyordum.

Ama yatağın ortasında kollarını iki yana açmış kıpırdamadan yatan Hope'a bakıp kalbim küt küt atmaya başlayınca, onun için durumun böyle olmadığını anladım. Hope'ta beni rahatlatan bir şey vardı. Başka hiç kimsede olmayan, beni rahatlatan sevimli bir tarzı vardı. Hiç beklemediğim bir şekilde onun bu yönüne bayılıyordum. Ona hep uzaktan hayranlık duymuştum ama son birkaç gündür onu tanımak daha da çok hoşuma gitmişti.

Ondan herhangi bir romantizm beklediğimden değil, çünkü bu kesinlikle onunla ilgili değildi. Bu bir iblis avlama göreviydi, başka bir şey değil. Bu fikri düşünmenin bir anlamı bile yoktu. Hope'u sadece potansiyel bir arkadaş olarak görmeliydim, başka bir şey değil. Ve belki de Akademi'ye birlikte döndüğüm tek arkadaşım o olmayacaktı. Belki de henüz tanımadığım bu çocuklar sonunda benim arkadaşım olacaklardı. Bu, Akademi'de geçirdiğim zamanın dinamiğini değiştirecekti, değil mi? Artık tek başına bir adam olmayacaktım.

Tanrım, odadaki sıcaklık arttı mı? Biraz gerginleşmeye , değil mi? Henüz kimse uyanmamıştı bile ve bu çok fazla olmaya başlamıştı. Biraz buhar atmak için gerçekten dışarı çıkmam gerekiyordu.

Zamanla geliştirdiğim gizlice dolaşma yeteneğimi kullanarak odadan sıvıştım ve kimse uyanmadan dışarı çıktım. Sabahın serin ve berrak havası yüzüme çarptığı anda sakinleştiğimi hissettim. Evet, tam olarak olmam gereken yer burasıydı - yapmam gereken şey buydu. Burun deliklerime dolan çimen kokusu, tenime çarpan hava, özgürlük hissi

Etrafıma yayıldıkça kendimi daha çok kendim gibi hissettim. Dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Neyse ki etrafta kimse yoktu, muhtemelen burası büyülü insanlar ve şekil değiştirenler için bir otel olduğu için kasıtlıydı, bu yüzden geyik formuma geçerken hiçbir şeyin yırtılmaması için kıyafetlerimi soyamak için fazlasıyla mahremiyetim olduğunu hissettim. Kıyafetlerimi çıkarırken ilk baştaki endişem azaldı.

Sonunda zamanı gelmişti. Yer değiştirirken gözlerimi kapattım çünkü görüşüm değişirken gözlerimi açık tutmayı sevmiyordum. Değişim çok yoğun ve bende biraz baş ağrısı bırakıyordu. Gözlerimi kapalı tutmak ve değişimin fiziksel belirtilerinden kaçınmak benim için daha kolaydı. Bedenimin kasıldığını ve yeniden bir araya geldiğini hissettim, değişimin tanıdıklığı duyularımı ısıtıyordu.

Dünyayı tekrar gördüğümde, en sevdiğim halini almıştı. Artık bedenim tam da istediğim gibi hareket ediyordu - çimenlerin üzerinde kolaylıkla ilerliyor ve hızlanıyordu. Yoğun bir sıcaklığın içime yayıldığını hissedebiliyordum - nihayet mutluydum. Bu kesinlikle benim için doğru hareketti.

Zaman hızla geçti, geyik formumda benim için çok daha mutlu bir hızda ilerledi. Bu yüzden pek çok dersi kaçırdım, çünkü gerçek dünyada zaman çok hızlı ilerlerken, benim için mutluluk verici bir coşku içinde yavaşlıyordu. Bunu açıklayamazdım, bu sadece ilkel bir şeydi. Geçen dakikalar umurumda değildi çünkü geyik formumda kendimi gerçekten rahat hissediyordum. Eğer tamamlamam gereken bir görevim olmasaydı, bütün gün dışarıda kalır, tarlalarda koşturur ve kendimi en mutlu hissettiğim formda geliştirdim. Belki de hayatımın gitmesi gereken yer burasıydı.

SONUNDA odaya döndüğümde herkesi uyanmış, giyinme sürecinde buldum. Hope odada değildi ama sesini duyabiliyordum, yani nerede olduğunu biliyordum. Muhtemelen ne yapacağını düşünmemek için kendimi tutmam gerekiyordu.

Duşta, çıplak, muhteşem, pürüzsüz tenine su ve sabun damlarken nasıl göründüğünü.

"Üzgünüm çocuklar," dedim beceriksizce. "Sadece dışarıda biraz zaman geçirmek istedim..."

"Seni orada gördük," diye sıırttı Nathan bana. "Eğleniyor gibi görünüyordunuz."

Nathan'ın sözlerini nazikçe kabul ederek başımı salladım. Her nasılsa, vardiya değiştirmediği için bunu söyleyenin o olması daha iyi hissettiriyordu. Büyülü olduğu için hayvan olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmiyordu. Bir şekil değiştireneden ziyade Merlin'in soyundan gelen biri olarak, hayvan benliğime dönüşmeye ne kadar ihtiyacım olduğunu tam olarak anlayamazdı - yine de bana karmaşık duyguları tamamen anlıyormuş gibi bakıyordu. Sanki neden ara sıra geyik formuma geçmem gerektiğini -ya da benim durumumda düzenli olarak dönüşmem gerektiğini- ilk elden biliyormuş gibi.

Bu yolculuktan önce Nathan'la konuştuğumu hatırlamıyordum ama içimde daha çok konuşacağımıza dair bir his vardı çünkü o şaşırtıcı derecede iyi bir insandı. Benden çok daha çalışkan olduğu kesindi, kafası her zaman kitaplarda olduğu için ün kazanmıştı ama belki de birlikte eğlenen zıt kutupların bir örneği olabilirdik. En azından beni etkileyebilir. Umutsuzca gereken okul hayatımı yeniden rayına oturtmak istiyorsam muhtemelen böyle birini kullanabilirdim. Bir noktada, eğitimimden ne kazanmak istediğime ve mezun olduktan sonra ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu.

"Sanırım burada biraz kahvaltı etmemiz gerekiyor," dedi Yusuf gergin bir sesle. "Ama sonra olabildiğince çabuk buradan ayrılmalıyız. Ailem yeterince kötü zaten, bir de harem olduğumuzu düşündükleri için giderek daha da zorba olacaklar."

"Tanrım," diye inledim. "Sanırım bu sabahki şakaların büyük kısmı bununla ilgili olacak, ha?"

"Doğru, aynen öyle ve eminim bu Hope'u rahatsız edecektir. Bunu istemiyorum, o yüzden bence yemeğimizi yiyip gitmeliyiz. Zaten bugün yapacak çok var, değil mi?"

"Doğru evet," diye başımı salladım ve ona katıldım. "Bizim de yapacak çok seyahatimiz var... Kendimiz olabilmek için turistik bölgelerden uzak durmamız gerekecek."

Joseph ve ben Umut'un duştan çıkmasını beklerken, bölgeyi çok iyi bildiğimiz için bu konu hakkında biraz konuştuk. Sonunda banyonun kilidi tıkladı ve kapı dönerek açıldı, dikkatimiz aynı anda ona yöneldi. Gözlerim Umut'u süzerken dudaklarımdan şok dolu bir nefes ıktı. Joseph'in de aynı şeyi yaptığından emindim, nasıl yapmazdı ki?

O bir hayaldi. Kolları dirseklerine kadar inen uzun beyaz bir elbise giymiş, ıslak saçları sırtından aşağı sarkıyor ve makyajsız yüzüyle tam bir melek gibi görünüyordu. Neredeyse uygunsuz bir şekilde. Kendimi parçalanmaktan alıkoymak çok zordu.

"Ne?" diye sordu şok içinde, sırayla hepimize bakarak. "Ne oldu? Yüzümde bir şey mi var?" Belli ki panik içinde yanaklarını sıvazlıyordu. Belli ki ne kadar çarpıcı olduğunu bilmiyordu, bu da onu daha önce hiç olmadığı kadar çekici kılıyordu. O kadar mükemmel görünüyordu ki, etkisinin farkında olmadan orada duruyordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladı Nathan sonunda bizim yerimize. "Hiçbir şey yok. Biz de ne zaman gitmek istediğinizi merak ediyorduk. Belli ki Ethan duş almak isteyecek ama ondan sonra..."

"Uzun sürmez," diyerek banyoya koştum çünkü bir kaçışa ihtiyacım vardı. "Sadece birkaç dakika. O zaman evet, sanırım gitmeliyiz..."

Kapıyı arkamdan kapattım ve nefesimi tutmak için elimden geleni yaptım. Umut gerçekten de nefesimi kesmişti, ki bu daha önce başıma gelen hiçbir şeye benzemiyordu. Hiçbir druidess yüzünden böyle hissetmemiştim. Akademi'de pek çok güzel kadın olmuştu -bazıları gözüme çarpmıştı- ama hiçbiri onun gibi değildi.

Belki de bu göreve gelmek hiç de iyi bir fikir değildi çünkü Hope'un varlığı aklımı başımdan almıştı. Belki de ayrılmayı ve okul notlarımı yükseltmek için başka bir yol bulmayı düşünmenin zamanı gelmişti. Belki işleri kendi başıma halledebilir ve dekana ikinci bir şansa ihtiyacım olduğunu kanıtlayabilirdim.

Kes . Kafamı sertçe çarptım. Kendini topla, seni aptal.

Duşun düğmesine bastım ve suyun kaslarımdaki gerginliği azaltacağını umarak yakıcı su fıskiyelerinin altına girdim.

Bu şekilde düğümlenmeye alışık değildim. Bu durum kafamı karıştırdı ve nasıl tepki vereceğimi bilemedim. Diğer çocuklardan birinden tavsiye istemeyi bile düşündüm ama hemen vazgeçtim. Henüz onlara karşı bu kadar açık ve dürüst olacak kadar rahat hissettiğimden emin değildim. Birbirimizi yeterince iyi tanı mıyorduk. Ayrıca bu, sırrımı kendilerine saklamaları için onlara güvenmek zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Göreve başlar başlamaz, aptalca duygular hakkında endişelenemeyecek kadar dikkatimin dağılacığını ummak zorundaydım. Muhtemelen zaten yok olacaktı çünkü endişelenecek çok şeyimiz vardı. Duygularımın bu yoğunluktan kurtulmaya ihtiyacı vardı ve görev biraz teselli sağlayacaktı.

Dušta çok uzun süre kalmadım, çünkü bir süredir ortalıkta , o yüzden bu zamanı telafi etmem gerekiyordu. Hızlıca giyindim ve tam zamanında banyonun kapısını açtım -Joseph ve Nathan kapıya doğru gidiyorlardı. Aynı anda John ve Hope da kalan eşyalarını topladılar.

Beklendiği gibi, kahvaltı boyunca Joseph'in babaları bizimle dalga geçti. Onları gözyaşları içinde bırakan en sevdikleri şaka, 'bütün gece herkesi nasıl ayakta tuttuğumuz' etrafında dönüyordu, ki bu elbette aptalcaydı çünkü sessiz ve uyuyorduk. Hiçbir şey olmadı. Ben dayanabildim çünkü onları görmezden geldim ama Joseph bunu çok zor karşıladı. Yapılacak en iyi şeyin hiçbir şey söylememek olduğunu anlamamış gibiydi. Tartışmaya çalıştıkça, sataşmalar daha da . Sanki Joseph'in mahcubiyeti şakaların sıklığını artırdı ve yoğunlaştırdı.

Onu sakinleştirmek için gözlerimi Yusuf'a çevirmeye çalıştım ama o kimseye bakmıyordu. Duruşu kamburdu ve gözleri kısıktı. En hafif tabirle, onu bu şekilde görmek acı vericiydi. Bir keresinde gözlerinin nasıl kontrol etmek istercesine Hopea doğru kaydığını fark ettim ama bu bakış uzun sürmedi çünkü berbat bir haldeydi. Dürüst olmak gerekirse, Hope yine de iyi görünüyordu. Muhtemelen onun tahmin ettiği kadar rahatsız görünmüyordu.

Geceyi hep birlikte dağılmadan atlattık, bu da muhtemelen işlerin yolunda gitmesine yardımcı oldu.

"Bu gece tekrar kalmaya geliyor musunuz?" Lillian yemeğimizi bitirir bitirmez bize sordu. "Çünkü isterseniz odayı sizin için yeniden hazırlayabiliriz."

"Bilmiyorum," diye karşılık verdi Yusuf hemen. "Henüz bir seçim yapıp yapmadığımızı bilmiyorum."

Lillian her zamanki çekici ve sevimli haliyle, "Tamam, sorun değil," diye cevap verdi. Joseph'in ses tonu onu hiç rahatsız etmemiş gibiydi. "Her ihtimale karşı yine de telafi edeceğiz. Yani, teklif orada olacak. Ama eğer gelmezseniz, bunun bir önemi yok."

"Teşekkür ," Joseph'in bunu söyleyip söylemeyeceğinden emin değildim çünkü aşağılanma içinde yüzüyordu. Bu yüzden ben araya girip onun yerine söyledim ve hepimizin onun adına ne kadar minnettar olduğumuzu ona bildirdim. "Misafirperverliğiniz ve muhtemelen tekrar kalmamıza izin verdiğiniz için."

"Hepinize kapımız her zaman açık. Hepimiz yardım etmek için buradayız."

Sonunda vedalaştık ve yakındaki kasabaya doğru yola çıktık. Yürürken hiçbirimiz konuşmadık - etrafta başka insanlar varken ne söyleyebileceğimizden emin değildik. Muhtemelen bu bizi daha da garip gösteriyordu çünkü yan yana yürüyorduk ve tüm zaman boyunca sessizdik.

"Şurada تنها bir bölge var," dedi Yusuf sonunda hepimize. "Orada bir plan yapabiliriz çünkü bahsettiğin mağaralar buradan çok uzakta değil Hope. Oradan başlamak istiyorsun, değil mi?" Başını salladı. "Harika, yani biraz mahremiyete ihtiyacımız var..."

Oraya vardığımızda John inisiyatifi ele aldı ve bu beni şaşırttı. Bu noktaya kadar tek kelime etmemişti. Daha pasifti ama şimdi parlama zamanı gelmiş gibi görünüyordu.

"O yüzden yarasa formuma geçeceğim..." dedi kararlılıkla. "... mağaraların derinliklerinde neler bulabileceğime bakacağım çünkü uçarak daha derinlere inebiliyorum."

"Emin misin?" Hope onun koluna hafifçe dokundu. "Seni riske atmak istemiyorum..."

"Evet. Bu yüzden buradayım," diyerek omuzlarını silkti ve gülümsedi. "Ayrıca, en iyi yaptığım şey bu. Zaten bir yarasa kadar hızlıyım, bu yüzden bir şey olursa tehlikeden kaçabilirim."

Hope'un omuzları John'un cevabı karşısında gözle görülür bir şekilde sertleşti. Ne bilmeliydi, bunun farkında olmalıydı.

Bu görev boyunca tehlikeyle karşı karşıya kalacaktık. Ama yüzünün buruşması aklından geçenler hakkında çok şey söylüyordu - kendini suçluyordu. Bu yolculukta onunla birlikte gelmemiz için bizi seçmişti, bu yüzden bir şey , bunun için kendini suçlayacaktı. Ama bana kalırsa kötü bir şey olmayacaktı çünkü o doğru seçimleri yapmıştı. Bizi çok özel nedenler için seçmişti ve biz de ona doğru insanları seçtiğini kanıtlayacaktık.

John kenara ve kıyafetlerini çıkarmak için bir kayanın arkasına saklandı. O hiçbirimiz bakmadık ama o yarasa formuna geçerken kendimizi ona bakarken bulduk. Yarasa olarak nasıl görüneceği beni tuhaf bir şekilde büyülemişti çünkü bu daha önce tanık olduğum bir şey değildi. Yarasa şekil değiştirenler nadirdi... ya da en azından diğer şekil değiştirenlerle karışmazlardı - muhtemelen insanların onlar hakkında verdiği aptalca hükümler yüzünden. "Woah..." Hope şaşkınlıktan ağzı açık kalmış bir halde konuştu. Onun Duygu da benim tepkimi yineledi. "Bir yarasa olarak gerçekten çok güzel, değil mi? Renklerine bakın... vay canına, John harika," dedi özellikle kimseye söylemeden.

Ben de kendimi en az onun kadar şaşkın buldum çünkü biraz... şey, belki iğrenmeyi beklemiyordum ama John'un hayvan formunun harikuladeliğini tahmin etmemiştim. Ama onda çok çarpıcı bir şey vardı. Bu bende onu biraz daha yakından tanıma isteği uyandırdı.

John uçup gitti. Mağaraya doğru uçu ve biz de onu takip ettik. Onun kadar hızlı hareket edemediğimiz için John'un karanlığın içinde kayboluşunu izledik. Gözden kaybolduğunda, garip, buz gibi bir panik duygusu midemin çukuruna yerleşti. Kendime engel olamıyordum ama endişeleniyordum.

"Sanırım buraya kadarmış," diye yorumladı Nathan, sanki kafası patlamadan önce aradaki sessizliği doldurması gerekiyormuş gibi. "Şimdi iblis nüfusunun ne kadar kötü olduğu hakkında biraz daha bilgi edineceğiz. Ne kadar aktif olduklarını... Sonra da neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışmamız gerekecek."

"Herhangi bir teorin var mı?" Aceleyle sordum çünkü John'un geri dönmeme olasılığını düşünmek istemiyordum - bu benim için yutulması zor bir şey olurdu.

"Birkaç tane var," diye itiraf etti Nathan. "Ama hepsi okuduklarıma ve geçmişte olanlara dayanıyor. Yine de bu sefer ne olabileceğinden emin değilim."

"Anlat bize," dedim aniden. John'un karşılaşabileceği tehlike ya da sırra kadem dışında her şeyi düşünmem gerekiyordu.

Nathan, insanların ele geçirilmesi, büyülü savaşlar, iblislerin Dünya'ya nasıl sahip olmak istedikleri ve bana daha çok komplo teorisi gibi gelen diğer fikirler de dahil olmak üzere yüzlerce yıl önce olan şeyleri tartışmaya başladı. Dürüst olmak gerekirse, bu beni daha iyi hissettirmedi. Aslında çok daha kötü hissettim ve başlangıçtaki gerginliğim daha da arttı.

"John nerede?" Sonunda vücudum titreyerek sordum. Çok az tanıdığım bu adamı muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla önemsiyordum. "Oluyor?"

Hope zorlandığımı açıkça görebiliyordu ve bu olmasını istemediği bir şeydi, bu yüzden en çok hoşlandığım şeye odaklanmaya karar verdi - yer değiştirmeye. Sanırım bunun sadece benim değil, hepimizin her şeyden uzaklaştırmaya yardımcı olacağını düşündü.

"Neden bana hayvan formlarınızda neler yapabildiğinizi göstermiyorsunuz?" diye sordu masumca. "Bilmek isterim çünkü muhtemelen daha sonra işime yarayacak."

Joseph bu plana uymaya hevesliydi, ben de öyle yaptım ve aslında sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı oldu. Gün içinde ikinci kez geyik olmak tamamen rahatlatıcıydı. Yeteneklerimi, özellikle de hızımı sergilemek hoşuma gitti. Vites değiştirmenin en sevdiğim yanlarından biriydi bu. Hope'un etkilenmiş gibi görünmesi de hoşuma gitmişti. Koca ayı beni fark etmesini beklemiyordum ama fark . Joseph'in formu etkileyiciydi ama nasıl olduysa Hope ikimize de eşit ilgi gösterdi. Sanki gözlerini ikimizden alamıyormuş gibiydi, ki bu çok hoştu. Kalbimin biraz daha hızlı çarpmasına neden oldu.

Kes şunu, kendimi uyardım. Dikkatli ol. Şu anda duygulara yer yok...

"Burada neler oluyor?" diye bağırان garip bir ses bizi şoke ederek sessizliğe gömdü. Tanrıya şükür ki bu tam da

Yusuf bir kez daha yer değiştirmek için çalıların arasına koştu. İskoçya'da büyük bir ayı, büyücü olmayan halkın paniğe kapılmasına neden olurdu. Ama bu benim için de iyi bir haber değildi. Neyse ki geyikler kolayca ürküyordu, yüzden kaçabilirdim ve yabancı bir şey düşünmezdi.

UMUT**"**

... I..." Şok içinde Nathan' baktım, bunu nasıl açıklayacağımızı merak ediyordum. Görünüşe bakılırsa alçak sesle sesin kaynağı bir av bekçisiydi,

ve izinsiz girmiştik. Ne yazık ki ne Nathan ne de ben bu bölge hakkında herhangi bir ayrıntı bilecek kadar bilgi sahibiydik. Ethan anlaşılır bir şekilde ve ben de Joseph'in nerede olduğunu biliyordum.

"Buradayız... bilirsin işte... doğayı izliyoruz," dedi Nathan bir anda. "Geyik izliyoruz."

"Ha, öyle mi? Buna inanacağımı mı sanıyorsun?" diye alay etti adam. "Buraya her zaman sevişmek için özel bir alan arayan gençler gelir. olup bittiğini bilmediğimi mi sanıyorsun? Buraya bir kadın getirmek ve biraz eğlenmek istemediğimi mi sanıyorsun?" Bu söz karşısında tiksintiyle burnumu kıvırmaktan kendimi alamadım. "Ama yapamam çünkü bu yasadışı."

"Burada olan şey bu değil," diye ısrar etmeye çalıştım ama sözlerimin sağır kulaklara çarptığını görebiliyordum. "Arkadaşım ve ben sadece yürüyüşe çıkıyoruz. Nathan'ın dediği gibi doğayı izlemeye."

"Buradan çıkman gerek..." Parmağını ikimize de doğru salladı - sözlerinin bana yönelik olduğunu hissettim çünkü açıkça en çok beni yargılıyordu. "Etrafta dolaşmana izin veremem..."

"Şüpheli bir şey yapmıyoruz. Sadece piknik yapmak istiyoruz..."

"Burada kalamazsın," diye başını salladı av müdürü, şapkası bir o yana bir bu yana gevşekçe sallanıyordu. "Buna izin vermeyeceğim. Gitmeniz gerekiyor," dedi ve bu sırada şapkasını düzeltti. Nathan ve ben birbirimize bakıp omuz silktik ve olduğumuz yerde .

Müdür hiçbir yere gitmediğimizi anlayabiliyordu. "Peki, tamam, o zaman polisleri arayacağım..."

Cep telefonunu çıkarırken, Nathan yenilgiyle ellerini kaldırdı. "Tamam, gidiyoruz. Kaldığımız Bed and Breakfast'a geri döneceğiz. Sana daha fazla sorun çıkarmayacağız." Şok içinde Nathan'a baktım. Gidemezdik, şu anda olmazdı. *Peki ya diğerleri?* Endişelerimi ona telepatik olarak iletebilmeyi diledim ama Nathan'ın gözleri önümüzde duran huysuz adama sabitlenmişti.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim," diye devam etti beni görmezden gelerek. "Şimdi gidiyoruz."

Tam o anda Joseph ağaçların arasından geri döndü, artık tamamen giyinik ve insan formundaydı, sanki bize yardım etmek istiyormuş gibi. Ne yazık ki, bu yapabileceği en kötü şeydi çünkü şimdi oyun müdürü bana dehşet içinde bakıyordu. Çok sapıkça bir şeyler döndüğünü düşünüyor gibiydi. İnsanlar için haremeler zaten yaygın değildi, bu yüzden bizim için tamamen normal olan ilişkiler onlara garip geliyordu. Ama bu adam açıkça diğerlerinden daha huzursuzdu. Birden fazla partner fikri onu dehşete düşürmüştü.

"Tamam, bu berbat bir şey," diye teslimiyetle ellerini kaldırdı av müdürü, dudaklarında tiksintiyle karışık bir alay vardı. "İşte bu kadar. Buradan hemen gitmen gerekiyor. Ve geri gelmeyi aklından bile geçirme. Hiçbirinizin buralarda dolaşıp dolaşmadığını kontrol etmek için gün boyu bekliyor . Beni duydunuz mu?"

John için endişeleniyordum, tabii ki . Eğer geri döner ve buraya inerse, av bekçisi izinsiz girdiği için onu hapse attıracaktı. Ama o anda yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Nathan, Joseph ve ben de hapse önce kaçmak zorundaydık.

Nathan kolumdan tuttu ve beni kendisiyle birlikte çekti. Gitmek istemedim. Kalıp biraz daha tartışmak istiyordum, en azından Ethan ya da John tekrar ortaya çıkana kadar, ama başka seçeneğimiz yoktu. Bir sonraki hamlemizi planlamak için Oda ve Kahvaltı'ya geri dönmek zorundaydık.

"Merak etme," diye fısıldadı Joseph bana. "Ethan John'u bekleyecek."

"Ama ya yakalanırsa?" Kanım buz gibiydi. "Ya hapse atılırsa?"

"Ethan ihtiyacı olduğu sürece bir geyik olarak kalacak. Bunu dert etmediğini biliyorsun. Hayvan formunda olmayı seviyor. John zaten onun geyik olarak nasıl görüldüğünü biliyor, günlerini öyle geçirdiği için herkes biliyor, bu yüzden endişelenmemize gerek yok. Şu anda yapabileceğimiz tek şey kendimizi kurtarmak."

İşlerin bu hale gelmesi hoşuma gitmiyordu. Onları orada yalnız bırakmak beni rahatsız ediyordu ama sanırım onlara yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Etrafta dolaşmaya devam edersek, av bekçisi giderek çileden çıkacaktı. Bunu istemiyordum çünkü o zaman ne yapacağı belli olmazdı. Ayrıca, eğer biri hapse atılırsa, o zaman Akademi'yi de işin içine katmak zorunda kalacaktık ve ne pahasına olursa olsun bundan kaçınmak istiyordum.

Bunların hiçbirisi kendimizi içinde bulduğumuz durum hakkında beni daha mutlu etmedi. Yatak ve Kahvaltı'ya dönerken yol boyunca gergindim, zar zor konuşabiliyordum. Joseph beni rahatlatmaya çalışmaya devam etti, ama bana bir faydası olmadı - istediğim kadar olmadı.

"Hadi yukarı çıkalım," dedi Yusuf içeri girer girmez. "Artık ailemle uğraşmak zorunda kalmak istemiyorum. Şu anda hiç havamda değilim - tüm bunlar olurken olmaz."

Mutfaktan gelen kahkahaları ve alayları duyabiliyordum, kulağa çok eğlenceli geliyordu ama artık gerçeği biliyordum. Onların etrafında olmanın gerçekten nasıl bir şey olduğunu ve Joseph'in neden bu alana ihtiyaç duyduğunu biliyordum. Ona katıldım ve kendimizi kilitlemek için merdivenleri ikişer ik.

Odaya girdiğimizde, "Vay canına, annen çok hızlı," dedim. "Yatak ."

Bu sabah buradan ayrıldığımızda, geri dönmeyi beklemiyordum - en azından bu kadar çabuk değil. Ama işte buradaydık, sadece üçümüz, herkesin dönmesini bekliyorduk.

"Sence ne kadar sürecek?" Odada bir aşağı bir yukarı volta atarak sordum. "Sence uzun sürer mi? Bir mağarayı keşfetmek ne kadar sürer...?"

Asıl sormak istediğim, John ya da Ethan geri dönmezse ne yapacağımızdı... ya da ikisi de ortadan kaybolursa. Bunu düşünmek istemiyordum ve Nathan ile Joseph'in de bunu tartışmak istemediklerinden emindim. Yüzlerindeki endişeyi görebiliyordum. Nathan pencerenin yanında durmuş, geri döneceklerine dair bir ipucu arıyordu. Joseph farklı bir yaklaşım benimsemiş ve yüzünü yastığa gömmüştü. Neredeyse onun da çaresizce inlediğini duyabiliyordum.

"Kahretsın!" Odanın köşesindeki bir sandalyeye düştüm. "Oh, lanet olsun!"

Beynimin düşünmek istemediği tüm görüntüleri engellemeye çalışırken gözlerimi kapattım. Ölüm ve kan resimleri, dünyayı yok eden iblisler kafatasımın içinde savaşıyor ilerliyordu. Gerçek hayatta hiç iblis görmemiştim, onları sadece kitaplarda görmüştüm. Kitaplara göre, iblislerin var oldukları belirli formları ve şekilleri vardı, ama o anda beynimin içinde son derece korkunç görünüyorlardı - korkunç ve iğrenç.

Tik, tik, tik. Duvar saatinin tiz sesi kulaklarımı tırmalıyor, bana onlar olmadan geçen her saniyeyi hatırlatıyordu. *Tik, tik, tik.* Dinlemek işkence gibiydi. *Tik, tik, tik...*

"Bana kendinden bahset, Nathan," diye birden ağızımdan kaçırdım, çok şaşırmıştı. Yanılmıyorsam Joseph çok ihtiyacı olan uykularından birine dalmıştı, böylece geriye sadece ikimiz kalmıştık. O lanet saati dinlemektense Nathan hakkında daha fazla öğrenmek için zaman harcamayı tercih ederdim.

"Ne... ne demek istiyorsun?" diye sordu, gözleri fal taşı gibi açılmış ve tedirgindi. "Ne bilmek istiyorsun? Dürüst olmak gerekirse o kadar ilginç biri miyim bilmiyorum..."

"Her şey..." Ellerimle geniş bir süpürme hareketi yaptım. "Bana her şeyi anlat. İstersen ben de sana kendimden bahsedeyim."

Saatin tik taklarını dinlemenin stresini durduracak herhangi bir şey."

Bilinçli bir şekilde başını salladı - içinde bulunduğum durumu anlıyordu. "Tamam, tabii. Zaten pencereden dışarı bakmaktansa konuşmayı tercih ederim. Kimse görünmezken öylece bakıp durmak beni deli ediyor..."

Endişe içinde boğulan tek kişinin ben olmadığımı bilmek beni biraz daha iyi hissettirdi. Nathan'ın yanımdaki sandalyeye yerleşip bana kendisiyle ilgili her şeyi anlatmasını izlemek beni daha da iyi hissettirdi. Daha önce onu tanıma fırsatım olmamıştı, çünkü zamanımı dünyanın geri kalanından saklanarak geçiriyordum ve kimsenin beni fark etmediğinden emin olmaya çalışıyordum. Görülmek istemiyordum çünkü bir kez daha reddedilmekten çok korkuyordum ama şimdi Nathan ve benim hiç şansımız yoktu. Üzerimizde baskı yoktu. Joseph uyurken birbirimizi tanımak için biraz daha zamanımız oldu ve diğer ikisi bize geri döndü. Umarım er ya da geç...

"Tamam, aksanımdan da anlayabileceğin gibi İrlandalıyım," diye kıkırdadı ve ben de ona katıldım. "Dublin'in hemen dışında büyüdüm ama ülkenin her yerinde ailem var, bu da İrlanda'yı iyi bildiğim anlamına geliyor... yani oraya gitmemiz gerekirse, yardımcı olacağım." Başımı sallayarak bu kadarının farkında olduğumu belirttim. "Merlin'in soyundan geliyorum, yani sihrim güçlü... övünmek gibi olmasın ama büyücülük dünyasında güçlü sayılırım... ama çoğu zaman şekil değiştirenler yüzünden uyum sağlayamadığımı hissediyorum."

Başını öne eğip soluk yeşil gözlerini kapatırken ve parmaklarını parlak kıvılcıklarında gezdirirken, ona sempati kendimi alamadım.

En azından kendimi dünyanın geri kalanına kapatmayı seçtiğimde, bu benim kendi kararımdı, bana dayatılan bir karar değildi. "Aslında

Joseph'in evinde olmak beni oldukça korkutuyor," dedi. sesinde hafif bir titreme ile devam etti. "Ayıların beni kabul edeceğini hiç sanmıyorum. Ben bir yabancıyım, değil mi? Çok şaka yaptıklarını biliyorum ama içlerindeki hoşnutsuzluğun beni yaktığını hissedebiliyorum."

Bunu hiç fark etmemiştim ama bu olmadığı anlamına gelmiyordu. Eğer ona hayal gördüğünü söylersem, muhtemelen kendini kapatacak ve benimle bir daha asla konuşmayacaktı - önemli bir şey hakkında. Ve benim gibi kayıp ve yalnız biri için bu gerekliydi.

"Seni kabul ediyoruz," dedim onun yerine. "Hepimiz senden hoşlanıyoruz. Bunun bir anlamı var mı bilmiyorum ama var." Ona güven verici bir şekilde gülümsedim. "Biz bir takımız ve bu bağ her zaman devam edecek."

Başını salladı ve , aslında bu söze karşılık olarak heyecanlanmış görünüyordu. "Bunu senden duymak gerçekten çok anlamlı Hope. Her zaman seni tanımak istemişimdir..."

"Öyle mi?" Sersemlemiş bir halde sordum. "Beni nasıl fark ettin? Bu mümkün değil..."

"Neden ki? Sen Akademi'de göze çarpan bir güzelsin. Binaya ilk adım attığım ve seni gördüğüm günden beri seni fark ettim," diyerek kendi kendine hafifçe gülümsedi. "Üzerinizde beyaz bir güneş elbisesi vardı ve bir melek gibi göründüğünüzü hatırlıyorum."

Arkama yaslandım, nefes almakta zorlanıyordum. Cevabı sindirirken hava ciğerlerimde sıkışmış gibi hissediyordum. Kimse beni fark etmedi ve ben de bundan emin oldum... ya da ben öyle sanıyordum.

"Ama gerçekten kimseyi tanımak istemediğini hemen anladım," diyerek omuzlarını silktili ve bu sözden biraz utanmış gibi göründü. Ama bu beni şaşırtmış olsa da çok şaşırmadım çünkü gerçek buydu. "Bu yüzden uzak durdum çünkü eğer sen başkalarıyla tanışmak istemiyorsan benim de en ufak bir şansım olmadığını düşündüm... farklı olduğum için falan."

"Özür dilerim. Soğuk davranmak istememiştim." Kendimi açıklama ihtiyacı hissettim çünkü çok hoşlandığım ve uzun yıllardır süper aşık olduğum birine olumsuz şekilde görünmek istemiyordum. "Sadece reddedilmekten dolayı kendimi insanlardan uzak tuttum..." sesim kesildi.

"Reddetme" kelimesi neredeyse boğazıma takılıyordu. Bunu nasıl başardığımdan pek emin değildim. "Benimle ilgili özel bir şey olmadığını biliyorum. Belirli bir soydan gelmiyorum ve açıkçası o kadar çekici de değilim, bu yüzden bunun yerine sadece çalışmalarına odaklanabileceğimi düşündüm - olabileceğim en iyi büyücü kadın olacağım. Ve seçtiğim yol buydu... Ta ki bu göreve kadar. Belki de beni yüzden gönderdiler."

Ben daha ne olduğunu anlamadan Nathan tatlı ve şefkatli bir jestle elini benimkinin üzerine koydu. Bu beni derinden etkiledi ve aynı zamanda

Vücudumda garip bir his fırtınası koptu.

"Bizi buraya gönderdikleri için memnunum," dedi hafif bir tonda. "Ne olduğumuzla yüzleşmek zorunda kalmak oldukça korkutucu ama aynı zamanda bizi konfor alanımızın dışına itiyor ve birbirimizi tanımamızı sağlıyor. Çok uzun tanımak istediğim biriyle konuşabilmek benim için çok güzel." Kalbimin ne kadar sıkıştığını görüp göremediğini merak ettim. "Ben mutluyum."

"Hmm, ben de..." Neredeyse dışarı çıkmayı başarıyordum. "Ben de bu konuda mutluyum. Bu beni... bilmiyorum, gelecek umutlu hissettiriyor, sanırım...." Kıkırdadım. "... dört gözle bekliyorum."

"Umut umuttur..." Durumun ironisine ve Nathan'ın yerinde kelime oyununa ikimiz de kahkahalarla güldük. "Bunu duyduğuma gerçekten sevindim."

Joseph o anda kıpırdandı, neredeyse uykusundan titriyordu, bu da Nathan ve benim aramızda boşluk yaratmamıza neden oldu. Nedeninden emin değildim çünkü yanlış bir şey yapmıyorduk ama onun elini benimkinin üzerinde başka birinin görmesine izin vererek birbirimizi teşhir ediyormuşuz gibi hissediyordum.

Bu görev romantik bir buluşma değil, kendimi azarlamak zorunda hissettim. Hiç harem muhabbeti olmamalıydı...

Nathan bana karşı çok tatlı davransa ve karşı bir şeyler hissettiğini hissettirse bile, bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bu sadece geçici bir şey olacaktı-- benimle kalıcı olarak birlikte olmak istemeyeceğini biliyordum. Bu duyguları derhal kapatmam gerekiyordu.

"Oluyor?" Joseph mırıldandı. "Henüz dönmediler mi?"

Başımı salladım ve bakmak için pencereye doğru yürüdüm ama hâlâ bir işaret yoktu. Karanlık çökmeye başlamıştı, bu da durumu daha da kötüleştiriyordu. Yakında dönmezlerse sinirlerim tamamen yıpranacaktı. Endişe beni ele geçirmek üzereydi.

"Babalarımı bu işe karıştırmak zorunda kalmayı gerçekten istemiyorum," diye homurdandı Yusuf. "Ama yakında dönmezlerse mecbur kalacağım, değil mi? Hepimizin güvende olması için."

Bunu istemediğini ama Nathan da ben de başımızı salladık çünkü başka ne yapabileceğimizden emin değildik. Geri dönemezdik ya da

oyun müdürü bize cehennemi yaşatacaktı. Gözlerindeki ifadeden söylediklerinde ciddi olduğunu ve bütün gece bekleyeceğini anlayabiliyordum, bu yüzden geri dnmedik çünkü hakkımızda tamamen yanlış bir izlenime kapılmıştı. Neler olduğunu düşündüğünü düşünmek beni ürpertti. Bu şekilde yakalanmak gerçekten utanç vericiydi.

"O da ne?" Birden Yusuf'un yanımda olduğunu ve omzumun üzerinden eğilerek pencereden dışarı baktığını fark ettim. "Bunlar onlar, bundan eminim. Buradalar. Geri geldiler."

"Neye bakıyorsun sen?" Gözlerimi kıstım, kafam tamamen karışmıştı. "Hiçbir şey göremiyorum."

"nk senin gözlerin benimkiler kadar iyi değil. Bir yarasa görebiliyorum. Bak, orada uçuyor."

"Bir geyik de mi?" İkisinin de dönmesini istiyordum, bir tanesi yeterli değildi. Kalbim yerinden çıkacak gibi oldu ve midem düğümlendi. Omuzlarım beklentiyle çöktü. "İkisi de mi?"

"şey... evet," diye başını salladı Yusuf ve gülümsedi. "Hadi, aşağı inip onları karşılayalım."

Hepimiz gürültüyle merdivenlerden indik ve beni çok şaşırtan bir şekilde Joseph haklıydı. İkisi de buradaydı ve şimdi insan formlarındaydılar. Teker teker yanlarına koştum ve sırayla kollarımı onlara doladım. Kalpleri en az benimki kadar hızlı çarpıyordu. Onların sinirlerinin de en az benimkiler kadar endişeyle yıprandığını hissedebiliyordum. Dudaklarımdan ağır bir i çekiş kaçtı ve bir gülümsemeyle noktalandı.

"Tanrı'ya şükür döndün," diye haykırdım, mutluluk gözyaşlarım göz kapaklarımdan kenarında sallanıyordu. John'un gözleri , yüzünde hayal kırıklığının gölgesi vardı.

"Ne oldu böyle? Neler oluyor, John?" İlk baştaki sersemliğim geçince sordum.

Başını üzüntüyle salladı. "Bu iyi bir haber değil," diyerek düşünceli bir şekilde dudaklarını bzd. "Bu bölgede tonlarca iblis var. Mağaralar tamamen doluydu. Bir plan yapmamız gerek."

"Aman Tanrım," diye inledim. John'un başına gelenlerden sonra sağ salim geri dönebilmiş olmasına çok sevinmiştim ama bu gerçekten de kötü bir haberdı. Buna gerçekten hazır değildim. Bununla nasıl başa ıkacağımızdan emin değildim.

"Gerçekten mi? Bunu tek başımıza nasıl atlatacağız? Sadece biz mi? Ne yapacağız?"

Havada koyu bir sessizlik vardı. Kimsenin buna verecek bir cevabı yoktu. Bu imkânsız bir durumdu. Teorik olarak, elimizdeki sorunu biliyorduk ve teorik olarak, muhtemelen nasıl başa çıkacağımızı biliyorduk, ama gerçek farklı bir şeydi. Gerçeklik beni çok korkutuyordu.

Ethan başını yorgun bir şekilde sallarken, "Bir içkiye ihtiyacım var," diye söze girdi. "Eminim sizin de ihtiyacınız vardır. Bence bara gidip bir içki almalıyız. Yemek de yeriz ve orada bir plan yaparız. İşleri burada halletmeye çalışmaktan çok daha az stresli olur."

"Tamam, katılıyorum," diye yavaşça başımı salladım. "Evet, öyle yapalım," diye karşılık verdim ve Ethan'ın planının herkes tarafından kabul edildiğinden emin olmak için etrafıma bakındım. Görünüşe göre herkesin aylardan biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Sadece bazı şeyleri konuşabilmemiz için. "Hadi dışarı çıkalım."

Kıyafetlerimizi değiştirme zahmetine bile girmeden evi arkamızda bıraktık. Muhtemelen berbat görünüyorduk ama bunun pek önemi yoktu. Odaklanmamız gereken daha önemli bir şey vardı. Bir sonraki adımımızın ne olacağına karar vermemiz gerekiyordu. Üç seçeneğimiz vardı. Birincisi, önceden hiçbir bilgimiz olmadan bu iblislere körü körüne saldırabilir ve hepsini birlikte ortadan kaldırmaya çalışabilirdik. İki, bu konuda Akademi'ye ulaşabilir ve onların da dahil olmasını sağlayabilirdik. Ya da üçüncüsü, durumu izleyip gözlemleyebilir, şüpheli hareketleri not edebilirdik. Tüm bu seçenekleri düşünürken kafatasım ağrıdı.

Bu zor bir durumdu, benim için çok zordu. Hepimizi bir araya getirdiğim için artık bu grubun lideri sayılırdım, bu da sorumluluğun bende başlayıp bende bittiği anlamına geliyordu. Şu anda omuzlarımda büyük bir baskı vardı ve bununla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum.

"İyi olacaksın," diye kulağıma fısıldadığında sıçradım, sanki ne düşündüğümü hissedebiliyordu. Hissedebilir ? Yarasa şekil değiştirenlerin sahip olduğu bir tür güç müydü bu? Kuşkusuz onlar hakkında pek bir şey bilmiyordum. "Burada hepimiz aynı takımdayız... hepimiz birlikte çalışacağız."

Yavaşça başımı salladım ve bu sözleri aklımda tutmaya çalıştım, ama şu anda içimi rahatlatacak bir şey olduğundan emin değildim - bir karar verene ve ne yapacağımızı bilene kadar

sıradaki. Hepimiz kararlaştırılan şeyden memnun olmadıkça uyuyamayacaktım. Umarım bizi güvende tutacak bir şey.

"Teşekkür ," diye fısıldadım John'a. "Minnettarım."

Gülümsemesi parlak ve güven vericiydi, bana gerçekten çok güveniyor gibiydi. O anda Joseph de arkasını döndü ve bana bir sırtış fırlattı. Tüm bunlardan önce arkadaşına en yakın gördüğüm kişi oydu, bu yüzden onun da bana inandığını bilmek güzeldi. Şimdi tek yapmam gereken bu kendimde bulmaya çalışmaktı - içimde bir yerlerde olmalı.

"Tek başına değilsin," diye hatırlattı Nathan. "Bu seçimi tek başına yapmak zorunda değilsin. Bu kadar endişeli görünme. Hepimiz buradayız, bunu unutma."

Nefesimi çektim ve sonunda gülümsemeyi başardım. "Herkes teşekkür ederim. Minnettarım."

JOHN

W Karnımız tokken ve içkilerimizi yudumlarken -aramızdaki gerginliği azaltmak için- Hope sonunda konuşmayı planımıza çevirdi

gelecek için eylem. Bize üç öneride bulundu. Birincisi, provokasyon olmadan iblislerle kafa kafaya savaşmak. İçinde bulunduğumuz mevcut tehlikeyi sona erdirecek olsa da, riskler yüksekti ve kesinlikle en az birimizin hayatını kaybetmesiyle sonuçlanacaktı, bu yüzden fikri reddettik. Akademi bizden asla böyle bir şey istemedi, bu yüzden sebepsiz yere hayatlarımızı riske atmanın bir anlamı yoktu.

İkinci seçenek ise tavsiye almak için Akademi ile temasa geçmekti. Bu seçenek bizi ikiye böldü. Ethan istemedi ve Joseph de çok istekli değildi çünkü denemeden vazgeçiyormuşuz gibi görünmek istemiyorlardı. Ben aldırmadım, Hope da aldırmadı. Nathan gerçekten de bunun bizim için en iyi hamle olduğunu düşünüyordu ama diğerleri ona karşı çıktı.

Hope aynı anda omuzlarını silkerek, "O zaman durumu izliyoruz," dedi. "Şu anda yapabileceğimiz tek şey bu. Bu da demek oluyor ki bu bölgede ve ailenizin Pansiyonunda kalmamız gerekecek, tabii bu sizin için uygunsa?" Hope soruyu Joseph'e yöneltti.

Yusuf başını salladı ama emin olmadığını görebiliyordum. "Tamam, güzel. Eğer bir uzman müdahalesi gerekiyorsa, o zaman belki

Akademi o zaman. Ama bence önce onların neyin peşinde olduklarını anlamaya çalışmak bizim için en iyisi olabilir."

Kulağa ağır ve biraz korkutucu geliyordu, ama için buradaydık, değil mi? Başarısız olmak istemiyorsak bazı cevaplarla geri dönmemiz gerekiyordu. Son zamanlarda görevlere gönderilen diğer haremle çok başarılıydılar, yani kahramandılar ve bizim de buna ihtiyacımız vardı. Belki insanlar zaman ayırmaya değer görürlerse, yarasa şekil değiştirenlerin klişelere uymadığını anlamaya başlayacaklardı. Belki o zaman insanlar beni aralarına alırlar.

Yine de Hope beni hiç sorun çıkarmadan kabul etmişti. Bana bir gibi bakmayan tek kişiydi. Beni gerçekten görüyor ve kendimi özel hissetmemi sağlıyordu. Bu yüzden ona tapıyordum - onunla aramda başka kimseyle bir bağ oluşmuştu. Göze çok hoş görünmesi ve her odayı aydınlatan bir gülümsemeye sahip olması da yardımcı oldu.

Onu bu şekilde düşünmemem gerektiğini biliyordum - Umut ona baktığımda nabzımın ışık hızında attığını duymaktan hoşlanmayabilirdi. O bir şey aramıyordu. Bunu çok belli etmişti. Bunun yerine beynimi elimdeki işe odaklamam gerekiyordu.

"Bunu vardiyalı olarak yapmalıyız, sence de öyle değil mi?" Hope sordu, aslında birinin ona cevap vermesi için yalvarıyordu. Sanırım hepimiz kendi düşüncelerimize o kadar dalmışız ki konuşmayı unutmuşuz."

"Bu fikri sevdim," diye cevap verdim, başımı coşkuyla sallayarak.

"O zaman bütün gün ve gece nöbet tutabiliriz. Tek sorun av bekçisi olacak, bu yüzden gözden uzak durmamız gerekecek..." "Artık bizden şüphelendiğini sanmıyorum," dedi Ethan

katıldı. "Bizi korkuttuğundan oldukça emin. Gözümüzü dört açmalıyız ama paniğe kapılmamıza gerek olduğunu sanmıyorum."

"Tamam. Önce ben gideceğim," Hope, ses tonunda bir kesinlik hissi vardı. "Benimle gelmek isteyen var mı? Muhtemelen çiftler halinde gözetlemeliyiz."

Dudaklarımı araladım, gönüllü olmak üzereydim ama Ethan önce söze girdi. Arkama yaslandım, omuzlarım çöktü ve bir telaş başladı.

O anda içimde neyin dönüp dolaştığından emin değildim. *Kıskançlık mıydı?* Kesinlikle çok acı hissettiriyordu.

"Ben de geleceğim," derken duydum kendimi. "Sana yolu göstermek için."

"Oh!" Hope'un gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı. "İkinizin de yorgun olmadığından emin misiniz? Tüm bunlar yüzünden çok yorulmanızı istemiyorum..."

"Olmaz," diye ısrar ettim. "Her neyse, eğer üç kişiyssek biz de uyuyabiliriz."

Nathan ve Joseph bu duruma çok sinirlenmiş görünmüyorlardı çünkü muhtemelen dinlenmeye ihtiyaçları vardı. Nasıl olsa bir noktada mağaraları izleme şansları olacaktı, eldeki görevin dışında bırakılmayacaklardı. Görünüşe göre hepimizi bir sonraki bekliyordu.

"Tamam, güzel," dedi Hope'un dudakları ince bir çizgiye dönüşerek. "O zaman hepimiz nerede durduğumuzu biliyoruz. Yani, eğer bir şey olmuyorsa, sanırım her zaman orada olmamıza gerek yok. Ama bence şimdilik 7/24 orada olmayı planlamalıyız. Her ihtimale karşı. Ne olacağını bilmiyoruz."

Bir süre daha bekledik, sadece sohbet ettik ve gitme vakti gelmeden önce içkilerimizi bitirdik. Bardan ayrılırken her şeyin değiştiğini ve değişmekte olduğunu hissediyordum. Bu gece hepimiz için inanılmaz derecede önemli olacaktı ve aramızdaki dinamiğin yeniden değişeceğini hissedebiliyordum. Şüphesiz, aramızda daha da sıkı bir bağ ile daha da yakınlaşacaktık. Bu ilginç olacaktı, değil mi?

Yine heyecanlanmaya başladın, diye kendime hatırlattım. *Bunu düşünmeyin. Görevini düşün.*

Burada, şu anda neler olduğuna odaklanmam gerekiyordu, bu yüzden vedalaşırken mağaraları ve iblislerin sayısını düşünmeye çalıştım. İblislerin yolumuza çıkarabileceği sürprizlere karşı kendimi hazırlamam, zihnimi açık tutmam gerekiyordu. Joseph ve Nathan'a el salladım ve Ethan'la birlikte Pansiyon'a dönerken kullandığımız yöne doğru yürümeye başladım. Bu yoldan bir kez geçmiş olmamıza rağmen, yarasa DNA'm sayesinde her küçük ayrıntıyı hatırlatabiliyordum. Her anı

zihnimize şarkı olarak yerleşir ve bu da yaşamda yüksek ama rahat bir farkındalık halinde yol almamıza yardımcı olur.

"Biraz endişeliyim," dedi Hope sessizce, gözlerini dikkatle etrafımızda gezdirerek. "Ne bulacağımızı bilmiyorum. Bir sürü iblis olduğunu söylediğini biliyorum ama neden? Bu yerin özelliği ne? Sence neyin peşindeler? Aklım sadece... Bunu düşünmeden duramıyorum."

"Akademi bile olabilir," diye cevap verdim ve bir süredir aklımda olan bir teoriyi dile getirdim. "İblislerin büyülü topluluğa nasıl saldıracaklarını bilmiyoruz, eğer yaptıkları buysa bile. Sanırım gerçek bir eylem yapılmadığı için hala bilmiyoruz, ama bu olabilir."

"Doğru," diye kabul etti Hope, bu düşünce karşısında gözle görülür bir şekilde ürpermişti. "Evet, ben böyle düşünmemiştim."

"Çok fazla spekülasyon yapmamamız gerektiğini düşünüyorum..." Ethan yüzünde paniklemiş bir ifadeyle uyardı. "...elimizde herhangi kanıt olmadığı sürece. Varsayımlarımız bizi yanlış yola sürükleyebilir. Kendi uydurduğumuz bir şeye odaklanmak istemeyiz."

Haklıydı ve bunun onu ne kadar endişelendirdiğini anlayabiliyordum. Bunu düşünmek ve belki de fikirler üretmek iyiydi, ama bunlara fazla kapılmak istemiyordum. Onları aklımın bir köşesinde tutmam gerekiyordu.

Hope birden, "Burası av bekçisinin olduğu yer," diye fısıldadı. "Dikkatli olmamız gerek."

"Ben önden gideceğim," dedi Ethan kararlı bir şekilde, işe yaramaktan, zihnini aktif tutacak pratik bir şeyler yapmaktan memnun olduğu belliydi. "Ne bulabileceğime bak. Burada olacağını sanmıyorum ama her karşı bölgeyi kontrol edeceğim. Ben herkesten daha hızlıyım..."

Ethan ikimiz de onu izlemeden geyik formuna geçmek için havalanmadan önce Hope onu şaşırtıcı bir minnettarlıkla kucaklamak için kendine çekti. Hope'un sergilediği bu fiziksel bağlantıyı fark etmek şaşırtıcıydı çünkü genellikle dünyanın geri kalanına karşı çok kapalıydı. Hiç kimseyle böyle bir bağ kurmamıştı. Şimdiden dramatik bir şekilde değişiyor gibi görünüyordu ki bunu görmek güzeldi. O daha açık hale geldikçe, ben de öyle miyim diye merak ettim. Bu iyi olurdu.

Akademi'ye kendimin çok daha iyi bir versiyonu olarak dönmek. Bunu çok .

"Dikkatli ol," diye fısıldadı arkasından. "Gerekirse kaç. Gerekirse seninle Bed and Breakfast'ta buluşuruz. Eğer tehlikedeysen, etrafta dolaşma ve bizi ara."

O kendi kendime gülümsedim ve bu sözlerle ayrılırken ne kadar iyi hissettiğini merak . İyi hissediyor olmalıydı - birinin onu önemseydiğini bilmek iyi olmalıydı.

Ethan gözden kaybolur kaybolmaz Hope'a, "İyi olacak," diye güvence verdim. "Hızlıdır, inan bana. Onu daha önce gördüm. Onu kimse yakalayamaz. Başka bir şekil değiştiren tarafından bile."

"Emin misin?" Resmen titriyordu. "Bundan hiç hoşlanmıyorum. Sizi bu işe ben bulaştırdığım için her şey benim suçummuş gibi hissediyorum. Görevi reddetmiş olsaydım..."

Omuzlarını tuttum ve ne kadar ciddi anlaması için Hope'un gözlerine derin derin baktım. Söylediklerimde gerçekten ciddi olduğumu görmesini . "Geldik çünkü gelmek istedik. Kimseyi manipüle etmediniz ya da kandırmadınız, bu yüzden hiçbir şey sizin omuzlarınızda değil. Ve her neyse, akıllıca seçim yaptın, bu yüzden hiçbirimize bir şey olmayacak, tamam mı? Hepimiz kendi benzersiz yöntemlerimizle çok iyiyiz..."

"Evet, öyle." Neyse ki buna itiraz etmedi. Kısa bir süre düşündükten sonra dudaklarında tek taraflı bir gülümseme belirdi.

"Tamam, haklısın. Peki, ne yapmalıyız? Ethan dönene kadar gidip mağaranın girişini gözetlemeliyiz, değil mi?"

"Tekrar içeri girmemi istemiyor musun?" İstemiyordum. Geçen sefer zar zor kurtulmuştum ama Hope'un benden istediği buysa, yapacağım şey de buydu. "Sorun değil..."

"Hayır, burada benimle kalmanı tercih ederim. Yalnız kalmak istemiyorum."

Minnetle başımı salladım ve Umut'u en yakındaki ağaca kadar takip edip orada oturarak mağarayı izledik. Orada birkaç dakika sessizce oturduk, gözlerimiz girişe yapışmıştı. Mağarayı gölgeleyen gerçek bir karanlık hissi vardı ama içeri ya da dışarı hareket eden hiçbir şey görmüyorduk.

"İçerisi nasıldı John?" Hope sonunda fısıldayarak sordu. "Mağarada."

"Soğuktu," diye itiraf ettim. "Etrafta şeytani bir şey gizleniyormuş gibi suskun hissettim. Yani, neler olup bittiğini göremedim, bu yüzden ne yazık ki herhangi bir cevabım yok. Ne yaptıklarını öğrenemedim çünkü orada olduğumu fark etmediklerinden emin olmam gerekiyordu. Ama dönen bir yaklaşan kıyamet duygusu vardı. Burada olmaları fikri hoşuma gitmiyor."

"Özellikle burada mı?" Hope bana sordu. "Yoksa sadece Dünya'da mı?"

"İkisi de. Korkunç, değil mi? Her an bir savaş başlatabilecekleri korkusu." Omuz silkip geçiştirmeye çalıştım ama bu beni gerçekten rahatsız ediyordu. "Büyü topluluğunun onları temizleyebileceğinden eminim ama bunu ikincil hasar olmadan yapabilir miyiz bilmiyorum. Ya da herhangi bir harem savaş sırasında birini kaybederse ne olur... bile değmez, değil mi?"

Hope sessizliğe gömüldü ve endişelerimi dile getirirken fazla ileri gitmiş olabileceğimden endişelenmeden edemedim. Onun da benim kadar korkmasını istemiyordum. Biraz endişeli biri olarak tanınıyordum ve başkalarını da endişeye sürüklememe gerek yoktu. Bu kendi başıma halletmem gereken bir yükü.

"Bunu istemiyorum," diyerek sonunda oturduğu yerde kaydı. "Bunu yapmamız gerekiyor, değil mi? Burada neler olup bittiğini anlamamız ve bunu durdurmak için bir şeyler yapmamız gerekiyor. Korktuğumuz için öylece oturamayız, değil mi? Bir sebepten dolayı gönderildik ve bunu yapabileceğimizi kanıtlamamız gerekiyor," diyerek kararlı bir şekilde çenesini uzattı. "Evet, bunu yapabiliriz. Hepimiz..."

Arkamızdan gelen bir ses konuşmamızı hemen kesti. Kulaklarım diken diken oldu ve hislerim arttı. Ethan'ın nihayet döndüğünü varsayarak dinledim - umarım yalnız olduğumuza dair iyi haberlerle birlikte, ama öyle değildi. Karanlık, şekilsiz bir figür görüş geçerek panik duygularımı daha da yoğunlaştırdı. Bu iblislerden biriydi.

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Hope. "Neler oluyor burada? Nereye gidiyor bu?"

'O' ifadesini kullandı çünkü o tuhaf, gölgeli beyaz yaratığın ne olduğunu söylemek zordu. Hepsi bu şekilde görünmüyordu, bazıları çok daha koyuydu ve bazıları daha kalın ve daha kolay görülebiliyordu.

İyi. O mağaranın içinde bir karışım vardı, ama mağaranın dışındaki bir şey sınırlarımın aşırı çalışmasına oldu. Uğursuz hissettiriyor, vücuduma derin bir ürperti yayıyordu.

Çok uzağa gitmedi. Mağaradan çıkmaya pek ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu, bu da varlığını daha da kafa karıştırıcı hale getiriyordu. Eğer iblisi daha uzağa kadar takip edemezsek, o zaman ne yapabilirdik? Neler olup bittiğini nasıl öğrenebilirdik? İblis bizi hissetmediği sürece tabii.

"Ne oluyor be?" Şaşkınlık içinde tısladım. "İblis bunu neden yaptı?"

Mağaradan bir tane daha çıktı, çok daha karanlık görünen bir tane ve birkaç tane daha. Onları takip edecekmiş gibi hareket ettim ama farklı yönlere dağıldılar, ne yapacağımı ve hangisini takip edeceğimi şaşırdım.

Bu bir numara olmalı, değil mi? Kafam bu soruyla çalkalandı.

"Gidemeyiz..." Hope beni durdurmak için elini koluma koydu. "Hiçbir yere gidemeyiz, hepsi böyle farklı yönlere savrulmuşken olmaz. Hepsini aynı anda izleyemeyeceğimiz kadar çoklar. Burada kalmalı ve mağarayı izlemeliyiz. Bu zaten bir şaşırtmaca olabilirdi..."

Haklıydı - tabii ki haklıydı, ben de arkama yaslandım ve onunla birlikte bekledim. Ve ortaya çıktığı gibi, çözümü tam isabetti. İblisler bütün gece boyunca mağaraya girip çıktılar. Mağaraya ne getirdiklerini göremesek de, eğer bir şey varsa, tek yapabileceğimiz Ethan'ın dönmesini beklerken onları sessizce izlemektir.

Hope birden, "Onları hapsetmemiz gerek," dedi. "Sence de öyle değil mi? Neler olduğunu anlamak için onları bir yere kapatmalıyız. Çünkü bu şekilde hareket etmeye devam ederlerse, ne yaptıklarını anlama şansımız kalmaz."

"Bunu nasıl yapacağız?" Hope'a döndüm ve sordum. "Nerede yapacağız?" "Sanırım mağarada, değil mi?" Omuz silkti. "Ben de bilmiyorum. Ama Nathan'la birlikte onları içeri kapatacak bir büyü bulabileceğimize eminim. Bundan eminim. Nathan'ın büyüğü güçlüdür ve çok da okumuştur, yani kullanabileceğimiz bir büyü varsa, o zaman bunu bilecektir. Onda için..."

"Tamam, güzel," diye başımı salladım. "Yani, onlarla birlikteyken onunla konuşabiliriz."

"Bence artık geri dönmeliyiz," dedi Hope ayağa kalkıp tutmam için elini uzatarak. Yine de hemen tutmadım, çünkü her zaman birinin gözcülük yapmasını istediğini varsayıyordum.

Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi konuştu: "Eğer bir şey yapmıyorlarsa izlemenin bir anlamı yok," dedi gülümseyerek. "Mağarayı mühürlemek için ne kadar beklersek o kadar riskli olur ve iblisler ne yaptığımızı öğrenip planlarını değiştirebilir. Bunun olmasını göze alamayız."

Bu kararsızlığımı giderdi ve başımı salladım. Beni ayağa kaldırmasına izin verdim, tam o sırada Ethan köşeden koşarak geldi. İki ayağının üzerindeydi ama dört ayağının üzerinde olmaya alışkın olduğu için garip hissettiğini söyleyebilirdim. Ayakta durduğumuzu görünce birkaç kez gözlerini kırıştırdı ve bana neler olduğunu merak ediyormuş gibi geldi. Fiziksel bir şey olmadığı kesindi ama bedenlerimiz birbirine yakındı.

"Orada... kimse yok," diye kekeledi. "Burada yalnızız... en azından insanlar söz konusu olduğunda. Yine de etrafta dolaşan bir sürü şeytan var..."

"Buradan gidiyoruz," dedi Hope ona sertçe. "Nathan ve Joseph'le konuşmamız . Onlara önermek istediğim bir planım var. Bu karmaşayı çözmek için sihir ve tuzak büyülerini nasıl kullanabileceğimizi tartışmak istiyorum."

Ethan biraz afallamış görünüyordu ama Hope'a hak veriyordu. Kendisi görmese bile, onda hükmedici bir cazibe vardı. Farkında olmasa bile büyük bir liderdi. Bu yolculuk devam ettikçe bunu fark etmeye başlayacağını ve işlerin onun için değişeceğini umuyordum. Elbette, kabuğundan çıktığında herkes onu fark edecek ve kısa sürede aşık olacaktı. Tanrım, aşk konusunda ne hissedeceğimden emin değildim. Onun mutlu olmasını istiyordum ama başka birine aşık olduğunu düşünmek beni korkutuyordu. Ondan hoşlanmamam ama hoşlanıyordum.

Yatak ve Kahvaltı'ya geri dönmemiz uzun sürmedi ve orada Nathan ve Joseph'i hala uyanık bulduk.

Korkudan uyuyamadılar çünkü iblislere ya da bize ne olduğunu bilmiyorlardı. İkisi de bizi gördükleri için rahatlamışlardı.

"Nathan, sana ihtiyacım var," diye emretti Hope. "Plan yapmamız gerek..."

Onları rahatsız etmemek için baş başa konuşmak üzere odanın bir köşesine çekildiklerinde Ethan ve ben Joseph'e olanları ve Hope'un bundan sonra ne yapmak istediğini anlattık. Yüzündeki gergin ifade benim hissettiklerimle örtüşüyordu ama bunun nedeni Hope'un kötü bir planı olması değildi, sadece her şey gerçeküstü olmaya başlamıştı. Tehdit hepimizin üzerinde belirliyordu.

"Akademi'nin yardımına ihtiyacımız var," diye seslendi Hope sonunda yorgun bir sesle. "Yani, sanırım istemesek de onlarla temasa geçmek zorunda kalacağız."

Bu bana akıllıca bir fikir gibi geldi çünkü neler olup bittiğini ne kadar çok kişi bilirse o kadar iyi olurdu. Eğer bu iş gerçekten de kendi başımıza halledemeyeceğimiz kadar tehlikeli olacaksa, bunu bilecektik. Akademi bize söyleyecek ve tek başımıza devam etmemize izin vermeyecekti.

"Ne için?" Joseph geri çağırdı. "İblisleri kilitleyecek büyümüz yok mu?"

"Nathan bu işi başarmak için üç kurucu ailenin güçlerini birleştirmemiz gerektiğini düşünüyor. İlk ejderha, Merlin ve Tara. Onlar olmadan bu kadar güçlü bir büyü yapamayız. Yanımızda sadece bir doğrudan torunumuz var..." Hangisi olduğunu merak ederek ona baktım. "Hayır, ben değilim. Nathan. O Merlin'in soyundan geliyor, bu yüzden diğer ikisine de ihtiyacımız var."

"Anlıyorum," bunu kabul etmek için nefesimi içime çektim. "Şimdi Akademi' geri uçacağım. Kimlerin gelip bize yardım edebileceğine bakacağım. Akademi'de diğer ailelerin torunları da olmalı."

"Doğru," diye kabul etti Hope. "Ama şu anda gitmen gerektiğini sanmıyorum. Yorgun görünüyorsun. Hepimiz çok uzun zamandır ayaktayız. Bence önce uyumamız gerek."

Umut'un yanıtı bizi şoke etti ve sırayla birbirimize baktık.

"Hiçbir şey yapmamanın çılgınca görüldüğünü biliyorum ama yorgunken uçmak tehlikelidir. Hepimiz birkaç saat dinlenmeli ve sonra gitmeliyiz," diye cevap verdi, sesinde bir kesinlik notu vardı.

Bunu söyler söylemez, varlığımın derinliklerinden gelen yorgunluk dalgasını görmezden geledim. Başlangıçtaki adrenalinin etkisi geçmiş, geriye sadece uyuşukluk ve bedenimi yumuşak bir yatağa gömmek için duyduğum derin bir arzu kalmıştı. Gözlerim umutsuzca kapanmak istiyordu ve bununla mücadele etmek çok zor olacaktı. Sanırım her şeye rağmen uyumam gerekiyordu ve bu gerçekleşene kadar uçmak falan olmayacaktı. "Tamam, peki," diye kabul ettim, gözlerim düşmüştü. "Birkaç saat uyuyalım, sonra tekrar başlamalıyız. Bu işi bir an önce halledelim. ve herkes için..."

O kadar kolay olmayacağı kesindi.

UMUT

Tabah ışığı pencereden içeri süzülüyor, yatak odasının zeminine gölgeler düşürüyordu. Belli ki dün gece çok yorgun olduğumuz için perdeleri kapatmamışız. Muhtemelen

En iyisi buydu çünkü görevimize devam edebilmek için zaten erken kalkmamız gerekiyordu. Ama sabahın erken ışıkları işimi kolaylaştırmadı, gözlerimdeki uykuyu silkelemekte zorlanıyorum.

"Urgh," diye inledim yan dönerken. Ama sonra artık kendi kişisel alanımda olmadığımı, onun yerine yüzümün Joseph'inkinin hemen yanında olduğunu fark ettiğimde inilti biraz ürkek bir ciyaklamaya dönüştü. Sanki iç içe uyumuşuz gibi birbirimize yakındık ki bu beklenmedik bir şeydi.

Ama dirseklerimin üzerinde doğrulup yatağın etrafına baktığımda, hepimizin sanki gerçek bir haremmişiz gibi birbirimize bağlı olduğumuzu gördüm. Kalbimin deli gibi çarpmasına neden olan bir manzaraydı ve ne şekilde olduğundan emin değildim. *İyi* anlamda diye düşündüm. Sanki manzara hoşuma gidiyor ve daha fazlasını istiyordum. Sanırım duygularımı bastırmaya çalışsam da hep istediğim şey buydu. Aşkı ve kendime ait bir haremim olsun istiyordum. Romantizmle birlikte gelen tüm o muhteşem şeyleri istiyordum. Dikkatimi dağıtmak için derslerime odaklanmaya çalıştım ama işe yaramadı. Hayattan daha fazlasını istiyordum. Kendime engel olamıyordum, her şeye ihtiyacım vardı.

Kimse beni fark etmeden yataktan kaymaya çalışırken kendi kendime "Kes şunu," diye fısıldadım. "Kesin şunu artık. Bu çılgınlık, bu

delilik, bu sadece... bu sadece bir delilik anı."

Kendimi kurtarmayı başarır başarmaz banyoya koştum ve tüm bu düşüncelerden arınmak için duşa girdim. Hayatlarımız tehlikedeyken romantizmi düşünmeye başlayamazdım. Zamanlama yanlıştı ve halletmemiz gereken başka önceliklerimiz vardı. Her neyse, kendime daha önce reddedildiğimi hatırlatmam gerekiyordu, bu da beni tekrar yaşamak istemediğim duygusal bir teğete sürüklemişti. Ne şimdi ne de başka zaman.

Sıcak su fışkıyeleri vücudumun üzerinde gezinirken nabzım nihayet yavaşladı ve beynim her şeyi sokmaya başladı. Düşüncelerimi tekrar rayına oturttum. Burada ne yaptığımızı ve bir sonraki eylem planımızın ne olacağını hatırlamaya başladım. Bize bir şey olması durumunda Akademi'nin ne bulduğumuzu bilmesi daha iyi olacak olsa bile, diğer insanları görevimize dahil etme fikrine pek sıcak bakmıyordum. Ama Nathan diğer torunlar olmadan bunu yapamayacağımızı söyledi, yani yapmamız gereken buydu.

John'un Akademi'ye tek başına gitme teklifini düşündüm ama birini tek başına bir yere göndermenin iyi bir fikir olduğundan emin değildim. Onunla birlikte bir başkasının gitmesi daha iyiydi. Bunu ifade etmem gerekecekti.

Göreve odaklanmak, filizlenen ya da filizlenmeyen potansiyel yakınlık hakkında endişelenmekten milyonlarca kez daha iyiydi. Aramızdaki bağ kesinlikle büyüyordu, ama bunun sadece bir arkadaşlık meselesi olması ve kalbimin bağlandığı şey olmaması büyük bir ihtimaldi.

"Oh, hepiniz uyanmışsınız." Banyoya o kadar hızlı girmiştım ki yanıma temiz kıyafet almayı unutmuştum. Kimse uyanmadan önce her şeyi toparlamak için bir havlunun içinde sürünmek istedim ama fırsatı kaçırmış gibi görünüyordum çünkü çocuklar ayakta ve harekete geçmeye hazırdı. Yatağın üzerinde oturmuş derin bir sohbete dalmışlardı. "Ben..."

Joseph kıkırdayarak eğildi ve çantamı kaptığı gibi bana fırlattı. Kıp kırmızı olduğumdan emindim ama başka kimse utanmış görünmüyordu. Yine de odanın ortasında çırılçıplak duran onlar değildi. Bir an önce saklanmam gerekiyordu.

hiçbiri bacaklarıma çok yoğun bir şekilde bakmadı. Şimdiden tüylerimin diken diken olduğunu hissedebiliyordum.

"Üzgünüm, giyineceğim. Hemen döneceğim."

Kıyafetlerimi giyerken sıcaklık içimi yakmaya devam etti. Çok utanmıştım. Ne öğrenmeden yatak odasına bile gidemezdim. Kulağımı kapıya dayadım.

Oh. Şaşırtıcı bir şekilde, benden hiç bahsetmiyorlardı. Gururuma saygı duyuyor ve tamamen başka konuları tartışıyorlardı. Aslında, reddedilme hikayelerini paylaşıyor ve ortak duyguları üzerinden bağ kuruyorlardı, aynı zamanda bana yalnız olmadığımı hatırlatıyorlardı. Beni uzun zamandır geride tutan şey şimdi daha özgür hissettiriyordu çünkü yalnız değildim. Ethan'ın diğerlerine reddedilmediğini çünkü hiç denemediğini söylediğini duyduğumda. Reddedilmenin bazen kişisel olmadığını, bunun yerine sadece bir şeyin olması gerektiği gibi olmadığı anlamına gelebileceğini açıkladı. Bunu söylediğini duymak omuzlarımdan bir yükü kaldırdı. O haklıydı. Sonunda, beni reddeden insanlar, bağ kurdukları insanlarla mutluluğu bulmuşlardı - benimle asla bulamayacaklarından emin bir bağ, çünkü 'gerekmiyordu'. Bu kaderdi.

"Vay canına," diye fısıldadım kendi kendime, rahatlamış şekilde kapıya yaslanırken. "Sadece vay canına."

Dudaklarıma yayılan gülümseme gerçek ve neşe doluydu. Tamamen çaresiz olmadığımı, belki de her şeye rağmen aşkı bulabileceğimi bilmek güzeldi. Romantik komedilerden ve romantik kitaplardan türeyen tüm istek ve ihtiyaçlar yine dalga dalga üzerime çöktü. Her ne kadar görevden başka bir şeye odaklanmak istemesem de, elimde değildi.

Gözlerimi kapattım ve Nathan'ın sıcak, sevgi dolu gözlerini, Ethan'ın kaslı vücudunu, John'un öpülesi dudaklarını ve Joseph'in omurgamda bir ürperti yaratan nazik kucağını düşündüm. Duygularım kesinlikle düşünmemem gereken bir şeye doğru yöneliyordu. Şimdi sel kapıları açılmıştı ve onları bir daha kapatabileceğimden emin değildim.

Dışarıdan öyle görünmese de bu adamlarla pek çok ortak noktamız vardı. Daha farklı görünemezdik.

Birbirimizden farklıydık ve hepimiz çok farklı geçmişlerden geliyorduk, ancak hepimizin içinden geçen ve bizi birbirimize bağlayan bir şey vardı. Bunun ne olduğunu ve ne anlama geldiğini merak etmekten kendimi alamadım.

Sonunda kendimi toparlayıp -kapıyı itip açacak kadar- odaya geri döndüm. Adamlar son derece masum bir konuşma yaptıkları benim adıma konuşmayı kesmelerine gerek yoktu. ettiler, sadece bana gülümsemek için durdular. Tanrı'ya şükür çünkü öyle olsaydı durum gerçekten garipleşebilirdi. Bunu başaramazdım.

"Bence ikimiz Akademi'ye gitmeliyiz," dedim çocuklara, araya girmem için biraz zaman geçtikten sonra. "Seni tek başına gönderme fikrinden hoşlanmıyorum John."

John benimle tartışmak üzere dudaklarını araladı ama hemen kapattı. Bir saniye sonra karşı çıkmanın bir faydası olmayacağına karar verdi ve sertçe başını salladı. Yine de oldukça bitkin görünüyordu, bu yüzden muhtemelen tek başına uçmak zorunda kalmadığı için memnundu.

"Belki sen ve ben gidebiliriz?" Ethan önerdi. "Sen Akademi'ye ne yaptığımızı ve neye ihtiyacımız olduğunu açıklarsın, ben de seni götürürüm."

Bu fikir hoşuma gitti. İçim kıpır kıpır oldu. Hevesle başımı salladım ve Ethan'a önerisine ne kadar hevesli olduğumu gösterdim. Geyik şekil değiştirenle baş başa kalmak için yanıp tutuşan biri gibi görünmek istemiyordum ama yine de bu fikir hoşuma gitmişti. "Kulağa hoş geliyor."

"Madem siz Akademi'ye gidiyorsunuz, o zaman biz de gidip mağarayı izleriz," diye kabul etti John, neyse ki çok istekliydi. Sinirlenmiş ya da hayal kırıklığına uğramış gibi görünmüyordu. "Gün ışığında bir şey olup olmadığını göreceğiz."

Minnettar oldum. "Teşekkür ederim John. Bunu takdir ediyorum. Sakıncası yoksa?" Diğer çocuklar da başlarıyla onayladılar. "Harika, hepimizin bir planı var. Bugün için bir görev." Sırayla herkese baktım. "Yani, sanırım farklı insanlarla geri dönebiliriz y..."

Hiçbirimizin bunu istediğinden emin değildim. Şu anda iyi bir grup dinamiğimiz vardı ve diğer insanlar bunu mahvedebilirdi. Bu garip duygularımla başa çıkmak benim için kolay olmayacaktı.

Etrafta başka insanlar vardı ama belki de en iyisi buydu. Belki de bu, duygularımın büyüemeyeceği ve onları kapatıp odaklanmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Annemlere haber veririm," diye kabul etti Joseph. "Diğer insanların uyuması için daha fazla odaya ihtiyacımız olursa diye. Yatağımıza daha fazla kişiyi sığdırabileceğimizi sanmıyorum..."

Endişeyle başımı kaşıdım çünkü bu ifade beni de biraz tedirgin etti. Eğer başkaları gelirse ve ayrı odalarımız olursa, neden erkeklerle aynı odada uyuduğumu ve haremde olmadığımızı merak edeceklerdi. Kesinlikle öyle olduğumuza dair dedikodular başlayacaktı ve bu da kaçınılmaz olarak ya bir şeyler yapmamız ya da bizi ayırmaları için üzerimizde baskı oluşturacaktı.

Tanrım, bu baskıya hazır değildim. başa çıkamazdım. Çok . Ama ne yazık ki, insan ırkının hayatta kalmasını sağlamak için isteklerimi bir tarafa itmek zorunda kalacaktım.

Sonunda vedalaştık ve sırayla herkese sarıldım, bunun hepsiyle kurduğum son fiziksel bağ olmayacağını umuyordum. Kendimi onlara açmaktan ve onları yakınımda tutmaktan keyif alıyordum. Ama etrafta başka insanlar varken muhtemelen bu gerçekleşmeyecekti.

Ama buna çok uzun süre odaklanamadım çünkü Ethan sırtına tırmanmam için yer değiştiriyordu. Daha da derin bir fiziksel bağ kurmamızın zamanı gelmişti. Erkekleri şekil değiştirmiş halleriyle gördüğümde onlarla her zaman çok daha derin bir bağ hissetmişimdir çünkü bu, kendilerini daha ham, daha gerçek bir şekilde temsil ediyordu. Bu yüzden Ethan'ın geyik formunun üstünde oturmak benim için çok samimiydi.

Ethan havalanırken nefesim kesildi ve nefesimi tuttum ve bunun tek nedeni kullandığı hız değildi -gerçi bu biraz başımı döndürdü- ona olan yakınlığımdı. Kendimi ona yakın tutmak için kollarımı ve bacaklarımı etrafına dolamak zorunda kaldım ve onun da benim her parçamı hissedebildiğinden oldukça emindim. Bacaklarım açık bir şekilde ona doğru bastırılmıştı.

Tanrım, duygularımın içinde yüzerken - pratikte artan yoğunluklarında boğulurken - onları düşünmekten kaçınmam neredeyse imkansızdı. Her şey bu kadar yoğunken nasıl kapatabilirdim ki? Bütün çocuklarla aramda bir bağ oluşmaya başlamıştı ama

Ethan'a karşı hissettiklerimde daha da sinir bozucu bir şey vardı. Sanırım bunun nedeni ona çok uzun zamandır olmamdı. Derslere girmeyen ve hiçbir şeyi ciddiye almaktan kaçınan kötü bir çocuk olsa da, ondan hoşlanmadan edemiyordum. Ona olan aşkım hep uzaktan olmuştu ve şimdi onu görmek daha da zordu.

Akademiye düşün, dedim kendime. *Oraya gittiğinde ne yapacağını düşün.* Bu zor bir konuşma olacaktı. Bunu doğru yapmam gerekiyordu. *Odaklan, odaklan, odaklan.*

Kendimi buna gerçekten hazır hissetmeden önce GELDİK, ne kadar zamanım olursa olsun bu konuşmaya hazır hissedebileceğimden emin bu yüzden ne olursa olsun kendimi çelikleştirmemin zamanı gelmişti.

"Bunun için hazır mısın?" Ethan sesinde özenle bana sordu. "Bir dakikaya ihtiyacın var mı?"

Başımı olumsuz anlamda salladım. "Bunu yapabilirim. Bunu şimdi yapmamız gerekiyor. İlk ejderha ve Tara ile akraba olan birini tanıyor musun? Beynimi zorluyorum ama pek emin değilim."

"Umarım anlayabileceğimiz biri olur," diye başını salladı Ethan. "Aksi takdirde işler tuhaflaşacak."

Bir an için ona baktım, kendi hakkında ne hissettiğini merak ediyordum. Pek bir şey belli etmiyordu ama yine de etrafında bir hayal kırıklığı havası seziyordum. Bunu o da benim kadar istemiyordu. Bu bende ona tekrar sarılma, onu kendime yakın tutma isteği uyandırdı ama bunu tam olarak gerçekleştiremeyecek kadar gergindim. Bu muhtemelen geçecek son şans olsa bile.

"Hadi o zaman," diyerek kararlı bir tavırla başımı salladım. Eğer Ethan'a sarılmayacaksam, en azından bu toplantıyı bir an önce bitirmeliydim. "İçeri girelim ve öğretmenlerle konuşalım."

Bugün Akademi'nin içinde yürümek korkutucu geliyordu. Bina içinde hiçbir şey değişmemişti, herkes hayat tamamen normalmiş gibi davranıyordu ama ben havada farklı bir şeyler hissediyordum.

Belki de değişim benim içimdeydi çünkü tuhaf bakışlara maruz kalan bendim.

"Umut!" Birlikte çok çalıştığım öğretmenim Bayan Burton koridorda bana seslendi. "Her şey yolunda mı? Neler oluyor? Neden hemen döndün?"

Paniklemiş görünüyordu, bu da onunla empati kurmamı sağladı. Çok dramatik bir şey olmadığını anlamasını umarak hızlıca, "Sadece sana bir şey sormak istiyorum," dedim. "Bir dakikanız var mı? Ders vermen gereken bir sınıf varsa sana engel olmak istemem..."

"Hiç de değil," diye ısrar etti Bayan Burton. "Beni takip edin. Ofisime gidebiliriz."

Ethan'a garip bakışlar fırlatıp duruyordu. Muhtemelen onu Akademi binasının içinde görmeye alışık değildi, çünkü dersleri asmasıyla tanınıyordu, ama benimle birlikte görevde olduğunu bildiğinden, bu onun için çok fazla sürpriz olmamalıydı.

Küçük ofise girdikten sonra Bayan Burton oturdu ve bize de aynı şeyi yapmamızı işaret etti. "Pekâlâ, neler oluyor? Neler yapıyorsunuz?"

Sonunda cevap vermeden önce nefesimi içime çektim ve yüksek sesle iç geçirdim. "Tamam, çok uzağa gitmedik. Joseph'in ailesine ait bir pansiyonda kalıyorduk." Neyse ki Bayan Burton başını salladı ve ne demek istediğimi anlayarak beni açıklama yapmaktan kurtardı. "Ve yakınlarda bir mağara var, oraya bir göz atmaya karar verdik. John içeri girdi ve orada birkaç iblis buldu. Neyin peşinde olduklarını anlamaya çalıştık ama çok zorlandık. Mağaradan ayrıldılar ve farklı yönlere doğru sürüklendiler, bu yüzden kimi takip edeceğimizi bilmiyoruz. Nereye gideceğimizi bilmiyoruz..."

"Yanınızda fazladan göz ve kulağa ihtiyacınız var mı? Bunu ayarlayabilirim..."

"Hayır, tam olarak değil," diye sertçe başımı salladım. "Nathan hepsini mağaranın içine hapsetmek için kullanabileceğimiz bir büyü biliyor, böylece onları daha iyi inceleyebiliriz. Ayrıca herkesi bir süreliğine güvende tutar ama bunu şu anda yapamayız. Akademi'den bazı şeylere ihtiyacımız var."

Bayan Burton gözlerini kıstı. "Peki, neye ihtiyacınız olduğunu biliyor musunuz?"

Başımı salladım ve konuşup konuşmayacağını anlamak için gözlerimi Ethan'a çevirdim ama o omuzlarını silkti ve parmaklarını oynatmaya devam etti. Sanırım o gerçekten de sadece benim .

Konu sihir kullanımıyla ilgili meselelere geldiğinde ayak parmaklarıma basmak istemiyordu. Bir göz devirmeyi bastırdım ve Bayan Burton'a döndüm. "Yanımızda Nathan var ve kendisi doğrudan

Merlin, ama büyü'nün işe yaraması için ilk ejderhanın ve Tara'nın soyundan gelen insanların da yardımına ihtiyacımız olduğunu söylüyor."

"Anlıyorum," dedi Bayan Burton düşünceli bir şekilde şakaklarını kaşıyarak. "Yani kan bağına mı ihtiyacınız var? İşe yaraması için sadece kana ihtiyacınız olabilir." Yüzünde düşünceli bir ifadeyle ayağa kalktı. "Gidip kontrol edeyim. Bakalım senin için ne yapabilirim. Biraz zamanımı alabilir, bu yüzden öğle yemeği yiyebilirsiniz."

Yemekten bahseder bahsetmez karnım guruldamaya başladı ve Ethan da başını salladı. Buna inanamıyordum - Ethan'la öğle yemeği yiyecektim. Bunun olmasını hiç beklemezdim. Bu her zaman istediğim bir şeydi ama her zaman bunu gerçekleştiremeyecek kadar gergin . Şimdi ise onunla yemek yemek çok doğal geliyordu. Bunu dört gözle bekliyordum.

Kantine doğru ilerlerken Ethan bana, "Bu çok etkileyiciydi," diye fısıldadı. "Sence de öyle değil mi? Umarım sadece kana ihtiyacımız olur çünkü bu her şeyi çok daha kolaylaştırır, değil mi? O zaman sadece çalışmaya devam ederiz. Ben seviyorum."

Başımı salladım ve kendi kendime gizlice parmaklarımı çaprazladım. "Evet, bu çok daha iyi olurdu."

Yiyecek bir şeyler alıp oturur oturmaz gözlerin üzerimizde olduğunu hissettim. Bütün oda benim hoşuma gitmeyecek kadar sessizdi. Sadece Ethan ve ilgili olması gereken fısıltılar vardı. Geçmişteki davranışlarıma dayanarak, diğer harem görevlerinden sonra Akademi'ye döndüklerinde çok fazla fısıltı olduğunu biliyordum. Sadece bu fısıltılardan benim de nasibimi alacağımı hiç bilmiyordum.

Ethan durumdan duyduğum rahatsızlığı hissederek, "Acele etmeliyiz," dedi.

"Katılıyorum. Umarım Bayan Burton da uzun sürmez. O zaman buradan çıkabiliriz."

Herkesin gözlerinin üzerimizde olduğunun fazlasıyla farkında olmama rağmen, Ethan'a sık sık gülümsemeden edemiyordum. Onda beni sırtıtmaya iten bir şeyler vardı. bir mutluluk getiriyordu - zaten bağımlısı olduğum bir neşe. Daha fazlasını istiyordum ve artık romantizm olasılığına açık olduğumu hissettiğimden, bu duygu beni ele geçirmeye başladı.

"BUNA INANAMIYORUM!" Ethan ve ben heyecanla beşlik çaktık. "İ Kanı aldık."

Bayan Burton yanımızda insan götürmemize gerek olmadığını ve her bir kurucu üyeye ait bir şişe kanın da aynı işi göreceğini söylediğinde, kendimi havadan daha yüksekte uçuyormuş gibi hissettim. Her şeyin değişmesine gerek olmadığını bilmek beni çok rahatlatmıştı.

"Seninle gurur duyuyorum," dedi Ethan kulaklarına kadar uzanan bir gülümsemeyle. "Çok gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim," diye kıkırdadım. "Bu kadar iyi gittiğine inanamıyorum. Çocuklar çok mutlu olacaklar. Şimdi Nathan büyüsünü yapabilecek ve biz de işleri oradan halledebileceğiz."

Kalbim hızla çarpıyordu. Sevinçten zıplamak istiyordum, bu yüzden havada bir şeylerin değiştiğini fark etmem birkaç dakikamı aldı. Artık Akademi binasında değildik, yani bizi görebilecek başka kimse yoktu. Bu yeni his sadece ikimizin arasında olmalıydı. açıklayamıyordum ama hoşuma gidiyordu. Ethan'ın bana bakışında kendimi daha önce hiç hissetmediğim kadar özel, narin, değerli hissettiren bir şeyler vardı. İçimde yoğun bir sıcaklık vardı ve bu sıcaklık ben ne olduğunu bile anlamadan beni ona yaklaştırıyordu. Kontrol tamamen ondaydı ve ben de liderliği ona bıraktığım için mutluydum. Bu sadece ona aşık olduğum için de değildi, onu *tanıdığım* ve sevdiğim içindi. Ona hiç kimseye güvenmeyeceğimi düşündüğüm kadar güveniyordum.

Sonra Ethan'ın bana biraz daha yaklaştığını fark ettim. Gözleri beni içine çeken derin bir arzuyla kaplanmıştı. Kendimi onun hareketlerini taklit ederken buldum, ben de ona doğru ilerledim, iki kez düşünmeden ilk öpücüğüme doğru ilerledim. Bu benim için çok büyük bir andı ama yine de çok doğal, nefes almak kadar kolay geliyordu.

Sonra dudakları benimkilerle birleşti ve içimde havai fişekler patladı. Ethan'ın elleri beni kendisine daha yakın tutmak için yanaklarımı kavradığında, her hücremde bir bağlantı hissettim. Kendimi bir bütün hissettim - sanki o bir yapbozun deliğine oturan bir yapboz parçasıydı. Eğer kader diye bir şey varsa, bu kesinlikle olması gereken bir şeydi.

NATHAN

John ve ben Joseph'in giderek tedirginleştğini bir mil öteden anlayabiliyorduk. Saatlerdir aklı başında değildi ve onun için ne yapacağımızı bilemediğimiz için biraz çaresiz kalmaya başlamıştık. İlk başta, bunun

Çünkü fazla uyumamıştı. Bir ayı değiştirici olarak çok daha fazla dinlenmeye ihtiyacı vardı. Sadece vücudunun ve duyularının önerilen dinlenmeyi alamadığı için bozulduğunu varsayabilirdim. Ama zaman ilerledikçe, bunun başka bir şey olup olmadığını merak etmeye başladım. Belki de ailesi ona çok fazla sıkıntı veriyordu ve kanıtlaması gereken daha çok şey olduğunu hissediyordu.

Sorunu her neyse, mantıksız davranıyordu ve dikkatli olmazsak başımızı belaya sokacaktı. Bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama ne yapacağımdan emin değildim. Ne yazık ki ne John ne de ben tüm bunlardan önce Joseph'i o kadar iyi tanıyorduk ve yüzleşme konusunda da pek iyi değildik. Oturduğum yerden John'un rahatsızlığını hissedebiliyordum.

Harekete geçmem gerekiyordu. Çabucak bir şeyler söylemem gerekiyordu. Sadece kullanacağım kelimelerin doğru kelimeler olmasını umuyordum. Eğer değillerse, işleri yüz kat daha kötü hale getirebilirdim.

"Joseph, konuşmak istediğin bir şey var mı?" Temkinli bir şekilde teklif ettim. "Bunun biraz stresli bir durum olduğunu biliyorum, bu yüzden herhangi bir şey konuşmak istersen John ve ben seni dinlemek için buradayız..."

"Konuşmak istemiyorum," diye homurdandı Joseph bir aşağı bir yukarı volta atarken ve yumruğunu iki yana açarken. "Sadece hoşlanmıyorum, hiçbirinden. Her şey . Demek istediğim, Ethan ve Hope'un nerede olduğunu bilmiyoruz - dışarıda bir yerlerde iyi olup olmadıklarını bilmiyoruz. Neyle ya da geri döneceklerinden, hatta Akademi'nin bizden ne istediğinden bile emin değiliz. Emin olabileceğimiz tek şey, biz burada sadece onları izlerken içeride bir grup iblis olduğu. Henüz bir şey yapamıyoruz ama bizim için büyük bir tehdit oluşturuyorlar..." Çılgınca mağaraları işaret etti. "Burada ne işimiz var? Hiçbir şey yapmadan durmayı sevmiyorum. Bence oraya gidip hemen saldırmalıyız..."

Fikrini değiştirmişti ve bu beni korkutuyordu. Tehlikeli bir şey yapmak üzere olduğunu ve onu nasıl durduracağımdan emin değildim.

"Sinir bozucu olduğunu biliyorum Joseph ama onlar dönene kadar beklemek zorundayız. Yanlarında ne getireceklerini bilmiyoruz. Büyü en iyi çözüm..."

"Onları içine hapsedecek büyü mü?" Yusuf küçümser bir tavırla gözlerini devirdi. "Bunu biliyorum ama ne elde edeceğimizi anlamıyorum. Büyü onları bize ne yaptıklarını söylemeye zorlayacak mı? Sanmıyorum ve daha fazlasını beklemek çılgınlık olur. Ayrıca, o zaman bizi bekliyor olacaklar. Hiç şansımız olmaz. Onlara şimdi, şüphelenmedikleri bir anda saldırmalıyız. Kendi başlarına bile birkaçını haklayabiliriz. Kendi başlarına kaldıklarında zayıf - ya da ben öyle duydum. Belki onlardan biraz bilgi bile alabiliriz..."

Kararlı görünüyordu ama bu başımı sağa sola sallamamı engellemedi. "Hope bizden mağaraları izlememizi istedi ve biz de bunu yapacağız. Eğer tartışmaya ve mantıksız davranmaya başlarsak, o zaman bize kızar. Bir daha asla kimseye güvenmez..."

"Hope'u tanıyormuş gibi davranman hiç hoşuma gitmiyor," diye öfkeyle karşılık verdi. Onunla daha uzun süredir arkadaş olduğunu çok iyi bildiğim için dilimi ısırdım. Devam etti: "Hope'un nelerden hoşlandığını bilen biri varsa, o da benim."

Onunla bu konuda tartışmaya girecek değildim. Bu gereksiz bir tartışmaydı ve ilgilenmemiz gereken daha önemli bir konu vardı. "Tamam, yani bize güvenmesi ve bizden istediği şeyi yapacağımıza inanması gerektiğini biliyorsun. Sadece beklemek zorundayız. Uzun srmeyeceğinden eminim."

"Ama ya başları beladaysa?" Tanrım, tartışmacı bir ruh hali içindeydi. Bugün onun endişelerini giderecek bir şey söyleyebileceğimi sanmıyordum. "Ya hiç geri gelmezlerse?"

"Bunu nasıl ylersin?" John sonunda konuşacak kadar dehşete düşerek sordu. "Sanki en kötüsünün olmasını diliyor gibisiniz. Olumlu bir duruş sergilemeliyiz... geri gelecekler..."

"Pratik olmalıyız," diye omuz silkti Joseph, fkesi onu mantıklı argümanlardan uzaklaştırmıştı. "Her ihtimale karşı bir planımız olmalı. Burada öylece oturup Akademi'nin gelip bizi kurtarmasını bekleyemeyiz, değil mi? Kendimiz için düşünmek zorundayız."

John bana dehşetle baktı. Belli ki bu onu çok fazla zorlamıştı. Nasıl cevap vereceğini bilmiyordu, bu da işleri bana bırakıyordu. Müzakere becerilerimden emin değildim ama yine de teste tabi tutulacak gibi görünüyorlardı.

"Peki, o zaman ne neriyorsun?" Dudaklarımdan bir i çekiş kaçarak sordum. "Planınız nedir?"

John'un yüzündeki ifade Joseph'in şaşkınlıkla kıyaslanamazdı bile. Bu yola girdiğim için mutluydum çünkü bu onun kafasını karıştırmış, davranışları hakkında düşünmesini ve kararlarının sorumluluğunu kabul etmesini sağlamıştı. Artık her şey ona bağlıydı.

"Savaşmamız gerekiyor, değil mi?" Sonunda omuzlarını silkti. "ylece oturup hiçbir şey yapmamamız gerektiğini düşünmüyorum. Bence her birimiz bir tanesinin izini sürmeli... ve ne yaptıklarını öğrenmeliyiz... ya da onlarla savaşmalıyız... bilirsiniz..." Belli ki kafası karışmıştı. Belli ki bu kadar ilerisini düşünmemişti, bu yüzden şimdi planı dağınık ve saçma bir şekilde ortaya çıkıyordu. "Evet, bu doğru. Elimizden geldiğince çok bilgi edinmeye çalışmalıyız. Sonra diğerleri döndüğünde..." Demek ki onları bir daha asla grmeyeceğimize tam olarak ikna olmamıştı, bunu sadece vurgulamak için söylüyordu. "... bizim de onlara söyleyecek bir şeyimiz olacak."

Bu plan hiç hoşuma gitmemişti ve John'un da pek istekli olmadığını görebiliyordum ama Joseph'i bunun tehlikeli ve çılgınca olduğuna nasıl ikna edeceğimizden emin değildim. Özellikle de içinde bulunduğu ruh haliyle. Ailesi ve onların sürekli söyledikleri yüzünden üzgündü ve Ethan ile Hope'u kıskanıyordu, ayrıca bariz bir hayal kırıklığı yaşıyordu. Kaynama noktasına gelen zehirli bir konuşmaydı bu. konuda ne yapacağız?

"Tamam, o zaman bunu tartışalım..."

"Siktir et!" Tanrım, kaynayan tencerenin kapağı açılmıştı. "Artık seninle hiçbir şey konuşmayacağım. Bu konuşmayla işim bitti. Ne yapmak istediğimi biliyorsun ve bunu yapmak istiyorum. Bunu yapacağım. Beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok..."

Uzanıp kolunu tuttum ve bu noktada büyüünün gerekli olup olmayacağını merak ettim. Ama gerçekten de büyümü kötü olmayan ve bunu istemeyen birine yansıtmak istemiyordum. Bu yavaş yavaş çok çaresiz bir durum haline gelmeye başlamıştı ve kontrolden çıkmasını istemiyordum. "Lütfen, çılgınca bir şey yapma Joseph. Lütfen bizimle kal."

Ama sözlerim onu daha da öfkелendirdi ve beni . Mağaraya doğru hışımla giderken tek yapabildiğim çaresizlik içinde onu izlemektir. John farklı bir yaklaşım sergilerken ben nefesimin altında küfürler mırıldandım. Hızla yer değiştirdi ve Yusuf'u öfkесinden kurtarmak için bir sopa gibi avantajlarını kullanarak ona doğru uçtu. Onu övmek ve belki de Joseph'i sakinleştirmesine yardımcı olmak için biraz büyü yapmak istedim ama bunu yapamadan Joseph elini geriye doğru savurdu. Eli John'un yüzüne çarptı ve John yere doğru yuvarlandı.

"Kahretsin!" John'un sert bir şekilde yere düştüğünü gördüğümde haykırdım. ihtiyacı olduğunu bilerek ona koştum. Yaralarının ne kadar kötü olduğundan ya da ne kadar çabuk emin değildim ama bana ne ihtiyacı olursa olsun, bunu gerçekleştirecektim. "John, aman Tanrım."

Ona doğru uzandığımda, yavaşça insan formuna geri döndü, ben de elimi çektim. İnsan formundayken ona dokunmamı istemediğinden oldukça emindim. Neyse ki baş ağrısı dışında çok fazla yarası yokmuş görünüyordu.

"Joseph ne haltlar karıştırıyor?" Açık bir kızgınlıkla seslendi. "Neden şu anda böyle bir pislik gibi davranıyor? Ben sadece ona yardım etmeye çalışıyorum. Bunu göremiyor mu?"

"Dürüst olmak gerekirse şu anda hiçbir şey görebildiğini sanmıyorum," diye yenilgiyle itiraf ettim. "Aklından neler geçiyor bilmiyorum ama eminim ailesiyle ilgili bir şeyler vardır. Ona zor zamanlar yaşıyorlar ve bu da onu sinirlendiriyor. Bu onun davranışlarını mazur göstermez," diye yüksek sesle iç geçirdim ve John'un yaralarını kontrol ettim. Gerçekten de çok kötü görünmüyordu. "Şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz. Tekrar harekete geçmeden önce onu sakinleştirecek bir yer bulmalıyız."

"Bunun için çok geç..." Neye baktığını görmek için John'un göz hizasını takip ettim. Gördüğüm şey kalbimin umutsuzca çarpmasına neden oldu. Her ne kadar Joseph'i vahşi bir şey yapmaktan alıkoymaya çalışsam da, o yine de bunu yapıyordu. Mağaranın girişinde bir gölge iblisine saldırıyordu.

"Tamam, onu durduracağım," diye kararlılıkla başımı salladım. "Sen burada kal John. Daha fazla yaralanmanı istemiyorum."

Hemen topuklarımın üzerinde döndüm, ona cevap verme şansı vermedim çünkü tartışmasını istemiyordum. Daha sonra tekrar ihtiyacım olursa diye dinlenmesine ihtiyacım vardı. Böylece, her adımında büyük bir kararlılıkla Joseph'e doğru ilerledim, her saniye dudaklarımdan küfürler dökülüyordu.

"Kes şunu, Joseph!" Ben talep ettim. "Bizi çoktan ele verdin.

Şimdilik yeterince zarar vermedin mi? Bu kavgayla bir yere varamazsın. John'un ne dediğini duydun mu? O mağaranın içinde yüzlerce iblis var. Hiç şansın yok." "Siktir git!" O bağırdı, sözlerim sağır kulaklara çarptı. "Size planımı zaten ve bunu uygulayacağım.

Ya katıl

ya da beni bırak."

Onun dövüşünü izlerken bir an için bu iki seçeneği düşündüm. Onu iblisle tek başına başa çıkmak zorunda bırakmak onun için uygun bir ceza olurdu - ama iyi gitmediğini görebiliyordum. Kazanamıyordu, bu da beni onun için kötü hissettiriyordu. Bunu kendisi yapmış olsa bile, başına kötü bir şey gelmesini kesinlikle istemiyordum. Hope'u ve onun öfkesini hayal edebiliyordum.

Joseph'in kendini öldürtmesine izin verdiğimi bilseydi, yüzündeki ifade bana dönük .

Büyümü içimin derinliklerinden çağırdım ve üzerine bir büyü fırlattım. İçimde hissettiğim öfke ve hüsrana büyüü itti, böylece iblisi geriye doğru savurdu ve göğsünden derin bir çığlık çıkmasına neden oldu. Mağaranın derinliklerine doğru geri kaçtı. "Ne yaptın bunu?"

Joseph çığlık attı, sesi Sanki kendisi de ele geçirilmiş gibiydi. "O zaman bendeydi. İçeri kaçmasını ve diğerlerine burada olduğumuzu söylemesini istemedim. Onu öldürmek ya da dinlemek istedim."

"O iblisin sana bir şey söyleyeceğini düşünüyorsan inanılmaz saflık ediyorsun," diye sinirlenerek gözlerimi devirdim. "Aptal olma Joseph. Bu duruma tek atılamazsın. Bu görevde yalnız değilsin. Bu hepimiz için bir mücadele ama bir takım olarak çalışmalıyız. Şu anda bunu yapmayı inanılmaz derecede zorlaştırıyorsun."

"Siktir git!" Bundan başka bir yanıt alamayacakmışım gibi görünüyordu.

"Hadi ama. Belki de buradan gitmeliyiz. Yatak ve Kahvaltı'ya geri dönüp Ethan ve Hope'u bekleyelim. Belli ki buradayken anlamayacağız..."

Tam o anda ifadesi tamamen değişti ve yüzünde daha önce hiç görmediğim bir ifade . Bugün ilk kez Yusuf'a ulaşılıyor olabileceğimi düşündüm. Başımı bir yana eğdim ve onu okumaya çalıştım çünkü inanılmaz derecede meraklanmıştım ama bana bakmıyordu. Gözleri başımın hemen üzerindeydi. Yavaşça ve dikkatlice başımı çevirdim, kalbimin hızı artıyordu. John'un başına başka bir şey gelmiş olmasından korkuyordum. Zihnimde beyin sarsıntısının başladığını ve John'un tıbbi müdahaleye ihtiyaç duyduğunu canlandırımdım.

Ama tehlikede olan John değil, bendim. Bana bakan bir çift iblis vardı, içi boş kırmızı gözleriyle beni yutmak ister gibi bakıyorlardı. Kaskatı kesildim, buz gibi bir esinti bedenimi sarmıştı. Beynim bana kaçmam için bağıırıyordu ama bedenimin bu kurallara uymasını sağlayamıyordum.

"Nathan..." Joseph'in sesi değişmişti. Artık benim adıma korkmuş gibiydi. Sanırım bunun kendi hatası olduğunu biliyordu çünkü iblisleri bize çeken oydu. "Nathan, ne yapıyorsun? Orada öylece durma. Koşmalısın, bir şeyler yapmalısın, savaşmalısın. Bunun için bir sihrin olmalı. Bir şeyler yap..."

Sözlerini duyabiliyordum ve ne dediğini biliyordum. İstediği şeyi yapmayı çok istiyordum ama kendi beynimi dinleyemiyorsam, onun sözlerini nasıl dinleyebilirdim? Damarlarımda dolaşan büyüyü basitçe kullanmak imkânsız bir görev gibi geliyordu. Bunu açıklayamazdım. İblisler bana yaklaşırken ve tehlikenin on kat arttığını bildiğim halde yine de hiçbir şey yapmadım. Sonra, her şeyi tüketen bir karanlıkla noktalanın bir acı dünyası beni sardı. Tüm sesler ve görüntüler kayboldu ve beni yaklaşın kıyametin bilincinde bıraktı. Sonumun bu olup olmadığını merak ettim... bu benim sonum muydu?

SONRAKİ OLAYLAR ANLIK Hope ve Ethan'ın olayların kontrolden çıkmasını engellemek için tam zamanında döndüklerinden oldukça emindim - daha önce yapmaya çalıştığım şey - ama bunda daha başarılı oldular. Sonra, hareketliliğe eşlik eden çeşitli sesleri, kaotik hareketleri, artın paniği hatırlayabildim. istedim ama karanlık beni sarmaya devam etti. Bir sebepten dolayı kontrolümü kaybetmiştim, herhangi bir görünüşü ya da gerçekliği yeniden kazanamıyordum. Bunu inanılmaz derecede sinir bozucu ama bununla mücadele edemeyecek kadar güçsüzdüm.

Etrafımda Joseph'in babalarının her zamanki gibi bağırıp çağırın seslerini duyduğumda, nihayet Pansiyon'a döndüğümüzü anladım. Sanırım bu rahatlamamı sağladı çünkü güvende olduğumuzu biliyordum, bu yüzden bir süreliğine yorgunluğa yenik düştüm. Savaşı bıraktım ve karanlığın kazanmasına izin verdim.

Kendime geldiğimde daha fazla bağırış işitme sistemimi sardı. Bu kez her zamanki gibi Joseph'in babaları ona zor anlar yaşattığı için değil, Ethan ve diğer herkes bağıırıyordu. Belirli bir kelimeyi duyacak ya da kendim bir cümle kuracak kadar bilinçli değildim ama tartışmanın özünü anlayabiliyordum. Ona kızgın olmaktan çok öteydiler. Aslında öfkeliydiler çünkü John ve beni tehlikeye atmıştı ve sonunda ciddi şekilde yaralanmışım. Joseph'in yaptıklarına verdikleri tepkiye katılsam da -en başta bağıırıp çağırın ben olduğum için- Joseph'i savunmak istemekten kendimi alamadım. Bir hata yapmış olabilirdi ama kötü bir insan değildi. Kimsenin zarar görmesini amaçladığını düşünmüyordum. Sadece içinde bulunduğyüksek baskı koşullarıyla mücadele ediyordu ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamaması onu daha da sinirlendiriyordu. Bir şeylerin kontrolünü ele geçirmek istiyordu ve o anda sahip olduğu tek şey de buydu. Elbette, dünyadaki en akıllıca karar değildi ve sonunda beni tehlikeye attı, ama başka hiç kimsenin onu daha kötü hissettirmesine gerek kalmadan bu konuda kendini kötü hissettiğinden emindim. Bir takım olarak çalışmamız gerekiyordu ama bu durumda çalışmadık. Kendimizi toparlamalı ve birbirimize destek olmalıydık. Bu kafa karışıklığı içindeyken bile bunu bilecek kadar aklım başımdaydı.

Şimdi, bunu çözebilmek için kafamı toparlamanın bir yolunu bulmam gerekiyordu.

Bir süre bilincimi kaybeder gibi oldum. Konuşmanın izini kesinlikle kaybetmişim, bu yüzden tekrar kendime geldiğimde etrafımda daha az insan vardı. Daha gözlerimi açmadan odadaki enerjinin azaldığını hissedebiliyordum. Ama tek başıma değildim, o kadarını biliyordum. Oda sessiz olduğu için gözlerimi ayırmam gerekiyordu -kendimi nasıl bir durumda bulduğumu görmek canımı ne kadar acıtsa . Güvende olduğumdan oldukça emindim ama olmam gerekiyordu. *Aman Tanrım...* Kendimi gördüğüm şey şok ediciydi. Hope ve Joseph'ti. Sanırım herkes onları yalnız bırakmak için odadan çıkmıştı. Konuş, veya belki Yani onlar olabilir izle üzerinde Benise Kendime geldim ama beni izlemiyorlardı. sarmaş dolaş olmakla çok meşguldüler. Birkaç kez kontrol etmek zorunda kaldım çünkü gerçekten ne kadar farkında olduğumdan emin değildim ama bu kesinlikle

oluyor. Hope ve Joseph öpüşüyorlardı, tutkuyla. Birbirlerine duydukları arzu odayı dolduruyordu. Onlarla birlikte olduğum için kendimi garip hissediyordum.

Ama hareket edemiyordum. Hiçbir yere gidemezdim, onları dinlediğimi ve bir sapık gibi öpüşmelerini izlediğimi fark ettirmeden hiçbir yere gidemezdim. Burada kalmak ve her şey bitene kadar hiçbir şey görmemiş gibi davranmak zorundaydım.

Sonunda birbirlerinden ayrıldıklarında Joseph, "Romantizm olmadığını söylediğini sanıyordum," dedi. Cevabını öğrenmek soruyu soruyordu ama bunun için doğru zaman gibi gelmiyordu. Yine de Hope bundan rahatsız olduysa bile belli etmedi.

"Biliyorum, öyle demiştim," diye kabul etti. "Ama bu görev beklediğim hiçbir şeye benzemiyor gibi görünüyor. Belki de değişiyordumdur, kim bilir?"

Aman Tanrım. Bunu hiç beklemezdim ama kendimi harika hissettirdi. Hope romantizmi düşünüyorsa, bu benim de bir şansım olabileceği anlamına geliyordu. Onu gördüğüm andan itibaren ondan hoşlandığımı söylemiş olsam da ona olan hislerimi çok fazla belli etmemeye çalışıyordum ama şimdi muhtemelen her şeyi açığa vurma zamanım gelmişti.

Şimdi değil, Joseph'le samimi bir an yaşarken değil, ki Joseph'in buna çok ihtiyacı olduğundan emindim, ama daha sonra. Hope'la benim bir şansımız olacağını biliyorsam, o zaman doğru anı beklemenin bir sakıncası yoktu. Şu anda sanki kader araya girmiş ve hepimizi bu garip grupta bir araya getirmiş gibi hissediyordum ama pek bir anlamı yoktu çünkü ortada bir şey vardı. Eğer aramızda bir şey olduysa, bunun herkes için değil, sadece bizim için bir anlam ifade etmesi gerekiyordu.

Kendimi bildim bileli uyumsuz biriydim, Akademi'de geçirdiğim süre boyunca uyum sağlamak için mücadele ettim. Belki de artık uyum sağlamamın değil, beni ben olduğum için kabul edecek insanları bulmamın zamanı gelmişti. Bu insanlarla beklenmedik haremimi bulursam bu ne kadar çılgınca olurdu?

Belki biraz aceleci davranıyordum ama heyecandan karnıma ağırlar giriyordu. Eşikte olduğumu hissediyordum.

Hayatımı değiştirecek bir olay gerçekleşmek üzereydi ve beklentiden başım dönüyordu.

UMUT

"Nathan?" Gözleri titriyordu. Sonunda bilinci yerine gelmeye başlamış gibi görünüyordu. Saldırımı görmedim ama John dedi ki

O iki iblis Nathan'ın üzerine atlayıp onu bayılttığında, o kadar kötüydü ki artık onun için çok geç olduğunu düşündü. Onun öldüğünü varsaymıştır. Kuşkusuz Joseph iblislerle savaşarak ve Nathan'ın hayatını kurtararak hatalarını telafi etti, ancak onu en başta o duruma sokmamalıydı.

"Nathan, iyi misin?" Joseph de benim kadar endişeli bir şekilde omzuma eğildi. Her şeyi konuşmuştuk, bu da her şeyi biraz daha iyi hissettirmişti ama hâlâ içinde büyük bir suçluluk duygusu vardı. Sanırım biraz bağışlanana kadar bu hiçbir yere gitmeyecekti. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Nathan'ın gözleri tekrar kırıştı ve kısa süre sonra yüz ifadesinde beni kesinlikle rahatlatan bir uyanıklık vardı. Endişelerimi gidermeye çalışıyordum ama endişelerim başından beri yüzeyin altında fokurdayıp . Nihayet şimdi ondan kurtulabilirdim.

"Aman Tanrım, Nathan. Uyanmışsın," diyerek yanağını usulca okşadım. "İyi misin?"

"Ah, sanırım öyle," diye cevap verdi kısık bir sesle. Kendini oturur pozisyona getirmeye çalıştı ama bunu tam olarak başaramadı. Bunun için henüz çok zayıf olduğu belliydi. "Yine de hayattayım,

ki bunun olacağını düşünmemiştim. Diğer herkes nasıl? Başka yaralanan var mı? nerede?"

Gözümün arkasından bir damla yaş süzüldü. O çok tatlıydı. Kendisi bu kadar acı çekerken nasıl başkasını düşünebilirdi ki? Çok iyi bir insandı, çok tatlıydı ve kocaman bir kalbi vardı. Onun için göğsüm kabardı, nabzım hızlandı.

"Kimse yaralanmadı," diye başımı salladım ve güven verici bir şekilde gülümsedim. "Hepimiz iyiyiz. Peki ya siz?"

"Ben iyiyim... Sanırım," diyerek Yusuf'a gülümsedi. "Şimdi iyi misin?"

Gözlerimi ikisi arasında gezdirdim, Nathan şu anda öyle görünmese de her şeyin yeniden patlak vermek üzere olmasından korkuyordum. Derinlerde bir yerde bir şeyler saklıyor olmalıydı, değil mi? Eğer herkes olanlar yüzünden Joseph'e kızdıysa, o da kızmış olmalıydı.

"Çok üzgünüm," dedi Yusuf'un sesinde bir çatlak vardı. "Olan her şey için çok üzgünüm. Ruh halimin yoluma çıkmasına izin vermemeliydim. Mantıksız davranmamalıydim. Beni sakinleştirmeye çalıştın ama dinlemedim. Ve sonunda incindin..."

"Biz bir takımız," diye ısrar etti Nathan. "kollarız. Ben iyiyim."

"Ama bu olmamalıydı..." Yusuf üzüntüyle başını salladı, sesi uzaklaşıyordu. "Böyle olmamalıydı, değil mi? Düşüncesizce davranmamalıydim... Sadece tüm bu durum... tam bir karmaşa..."

Ben anladım. Joseph'in nereden geldiğini anladım çünkü ailesinin ona ne yaptığını gördüm. Kendini güvensiz ve beceriksiz hissettiği için şakaları ve esprileri ona sökmüyordu. Diğerlerinden daha küçük olmaktan hoşlanmıyordu ve bunun için alay edilmek tüm bu baskıyı artırıyordu. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey olmasını istedim ama başka birinin aile meselesine karışmak iyi bir fikir değildi.

"Her şeyi geride bırakmak istiyorum," diye ısrar etti Nathan. "Bu baş ağrısı geçtikten sonra işimize geri dönmeliyiz ve hepimiz birbirimizle kavga edersek bu mümkün olmaz."

Biraz geri çekildim, onları biraz yalnız bırakmam gerekiyordu çünkü bu konuşmayı kendi başlarına bitirmeleri gerektiğini hissediyordum. "Ben gidip diğerlerini getireyim de konuşalım."

Bir yanıt beklemeden topuklarımın üzerinde döndüm. Aramam gereken ilk yerin dışarısı olduğunu . Ethan ve John serinlemek için yürüyüşe ya da vardiyaya gitmişlerdi ama şimdi tekrar bir araya gelme zamanımız gelmişti. Nathan haklıydı, ne olduğu ya da neden olduğu önemli değildi, bir ekip olarak çalışmak için bir araya gelmeliydik. John ve Ethan ne kadar sinirlenmiş olurlarsa olsunlar, bunu geride bırakmanın zamanı gelmişti.

"Her şey mi?" Yanından geçerken Lillian sordu. "Nathan şimdi iyi mi?"

"Geri döndü," diye seslendim omzumun üzerinden, ben ön kapılardan geçerken onu haberdar için. Durup detaylı bir açıklama yapacak vaktim . Bunu onunla daha sonra tartışabilirdik. "Sadece diğerlerini almam gerekiyor," diye arkamı işaret ettim. "Üzgünüm, uzun sürmez..."

Neyse ki Lillian alınganlık gösterecek türden bir kadın değildi. Birlikte yaşadığı erkekleri düşününce alınamazdı, o yüzden bir şey söylemedi. Yapmam gereken şeyi yapmama izin verdi. Bunun için ona saygı duydum, bu onu zaten sevdiğimden daha çok sevmeme neden oldu. Keşke Yusuf'un babaları da böyle olsaydı, o zaman her şey çok daha kolay olurdu.

"John!" Serin hava üzerime yıkandığında bağırdım. "Ethan, neredesin?"

Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de insan formlarında köşeyi döndüler. Takındıkları ifadeler bana derin bir sohbe daldıklarını gösteriyordu. Etrafta koşuşturduklarını ve stres attıklarını düşünmüştüm. Oysa konuşuyorlardı ve muhtemelen bir şeyleri toparlıyorlardı. Eğer Nathan Yusuf'u affetmek istiyorsa, o zaman bizim de aynı şeyi yapmamız gerekiyordu - hepimizin. Ben zaten bu zihniyeteydim ama bu ikisinin öyle olmadığı açıktı. Onları uyarmam gerekecekti.

"Nathan uyandı," dedim onlara hızla. "Ve şu anda Joseph'le konuşuyor. Ama bunu geride bırakmak ve bir ekip olarak bu işin üstesinden gelmek istediğini çoktan açıkça belirtti. Bunu yapabilir miyiz?"

de öyle bir bakış ki, okul müdürüyle başı dertte olan yaramaz öğrenciler gibi başlarını sallayıp yere baktılar. Onları bu şekilde görmek neredeyse komikti ama gülemiyordum çünkü çok fazla işimiz vardı. Odaklanmak zorundaydık.

"Tamam, hepimiz uslu durabilirsek yukarı çıkıp neler olduğuna bakalım. Çocukları kontrol edelim."

Hepimiz sessizlik içinde yürüdük. Tüm bu süre boyunca gözlerimi sırayla çocuklar arasında gezdirdim ve uslu durma konusunda ne kadar ciddi olduklarını ölçmeye çalıştım. Öyle görünüyorlardı ama kalbim sürekli çarpıyordu. Sinirlerim gerçekten başlamıştı. Eğer yine tartışma çıkarsa, nasıl sakinleştireceğimi bilmiyordum.

"... Seni ve diğer erkekleri hep kıskanmışımdır." Yatak odasına geri adım attığımız anda tüm gerginlik uçup gitti. Nathan'ın Joseph'e daha önce kimseye söyleyemediği bir şekilde içini dökmesine tanık olduk. Odada kim olursa olsun bu konuşmaya devam etmek istediğini fark etmeden önce sadece bir saniye durakladı. "Hepiniz bu muhteşem yaratıklara dönüşebiliyorsunuz, bu da sizi savaşta benden çok daha faydalı kılıyor..."

"Ama güçlü bir büyüünüz var. Bu oldukça şaşırtıcı, en hafif tabirle..." Joseph araya girdi. "Bunu kıskanıyorum. Hiçbirimizin hayal bile şeyler yapabiliyorsun. Bu gerçekten harika. Ben de senin gibi sahip olmadıklarımı kıskanıyorum." Ne demek istediğini anladım çünkü hepimiz aynıydık - sahip olamadıklarımızı istiyorduk.

Nathan zayıfça gülümsedi, sanki bunu nasıl karşılayacağını bilmiyormuş gibiydi. "Ben de bu yüzden dışlandığımı sanıyordum. Ama hepinizi yakından tanımak, kendini yalnız ve dışlanmış hisseden tek kişinin ben olmadığımı görmeme yardımcı oldu. Hepiniz en az benim kadar mücadele ediyorsunuz."

Joseph bu durum karşısında biraz şaşırmış görünüyordu - sanki bu hislere sahip olan tek kişinin kendisi olmadığını öğrendiğinde şok olmuş gibiydi. Gerçekten de pek çok ortak noktamız vardı. Bundan böyle böyle hissetmek zorunda olmadığımızı, birbirimize yardım edebileceğimizi bilmek güzeldi.

Ne olursa olsun bu duygulardan vazgeçmedi. Sonunda Nathan'a gülümsemeye başladı ve hepimiz ona katıldık.

"Hepimiz mücadele ettik," diye araya girdim ve bu konuşmayı olumlu bir yörengeye oturtmaya çalışma ihtiyacı hissettim. "Bu da her şeyin üstesinden gelebileceğimiz anlamına geliyor çünkü hepimiz birini kaybetmenin ne kadar kötü olduğunu biliyoruz. Kimse tekrar yalnız kalmak istemez." Odada konuşmalar patlak verdi, sanki herkes aynı anda konuşmak istiyor gibiydi. Herkes herkes hakkında gerçekten güzel şeyler söylüyordu ama özellikle bir şey anlamak zordu. Yine de kendimi aynı anda hem gülerken hem de ağlarken buldum - duygusal bir karmaşa. Bu mükemmeldi, değil mi? Hepimizin yaşadığı stresli günden sonra - gergin duygulardan oluşan bir roller coaster - bu şimdiye kadarki en iyi sondu. Hepimizin bir araya geleceğini bilmek iyi günde kötü günde birbirlerine sadık kalırlar.

"Pekâlâ, hazır hepimiz buradayken," diye konuştum dikkatlerini çekmek için heyecanlı konuşmaların arasından. "Sizinle Akademi'ye gittiğimizde Ethan ve benim başımıza gelenler hakkında konuşmam gerekiyor." Herkesin yüzünden neden burada olduğumuzu unuttukları . "Kan bağlarını tartışmaya gittik," diye hatırlattım herkese. "Başka insanları da alıp alamayacağımızı görmek için..."

"Ama burada kimse yok..." Nathan sonunda kafasını toparladığını ifade etti. "Ne oldu? Reddettiller mi?"

Kan şişelerini çıkardım ve sırtıtarak Nathan'a doğru salladım. "İnsanlara ihtiyacımız yok. Bayan Burton'a göre, büyüün işe yaraması için sadece torunların kanına ihtiyacımız var. Yani, bunlarla mağarayı mühürleyebilir ve iblisleri tuzağa düşürebiliriz..."

Bu Nathan'a nihayet doğrulmak için gereken gücü verdi ve yüzünde büyülenmiş bir ifadeyle üzerimdeki kanı aldı. Bunu nasıl yapacağını çözmeye çalışırken beynindeki çarkların tıkanıldığını görebiliyordum. Entelektüel genişliği beni hâlâ şaşırtıyordu.

"Anlıyorum," dedi sonunda sessizce. "Yani bu işi diğer torunlar olmadan da halledebilir miyim?"

"Doğru, evet," diye cevap verdim memnuniyetle. "O zaman, iblisler kilit altına alındıktan sonra, başkalarına yaklaşmalarını engelleyebilir ve ne yaptıklarını anlamaya çalışabiliriz."

John'a baktım, o mağaraya bir kez daha girmeye istekli olup olmayacağını merak ediyordum. Ona bunu tekrar yaşatmak istediğimden de pek emin değildim ama bu işi halletmemiz gerekiyorsa yapmalıydık. "Onları mağaralarına yerleştirdikten sonra başka bir plan yapabiliriz."

Etrafımızı saran bir gerginlik havası vardı. Herkesin bu işi başarma konusunda endişeli olduğu belliydi ama artık öyle hissetmiyordum. Bu adamlarla ne kadar çok zaman geçirirsem, hepsinin ne kadar yetenekli olduğunu o kadar çok fark ettim. Kendi başlarına hepsinin inanılmaz nitelikleri vardı. John, zekâsı ve uçuş yeteneğiyle. Joseph, vahşiliği ve dövüş becerileriyle. Nathan, yoğun büyü ve zekâsıyla. Sonra, alışılmışın dışında düşünme eğilimi ve yoğun hızıyla Ethan vardı. Ve son olarak da her şeyi bir arada tutma yeteneğimle ben-- benim de bir rolüm vardı.

Eşsiz becerilerimiz iyi bir şekilde birleşti ve bir ekip olarak birlikte daha da iyi çalıştık. Birbirimizi zıplattık ve birbirimizin güçlü yönlerine göre oynadık. Birimizde eksik olan şey diğerimizde vardı. Bunun bana bir harem gibi geldiğini biliyordum - ilişkinin başlangıcı gibi. Hiçbir şeyi varsaymak istemesem de, henüz olasılığı bastırmak da . Artık romantizm fikrine açtım ama sadece bu adamlarla olursa. Onlar benim için mükemmeldi - birden fazla açıdan. Eğer onlar olmasaydı, hâlâ her şeye kapalı olacaktım. Bunun için onlara teşekkür ettim.

Birden kapı açıldı ve Arman yüzünde kendini beğenmiş bir ifadeyle içeri girdi. Bunun az önce yeniden tesis ettiğimiz huzuru bozacağını bildiğim için kaskatı kesildim.

"Vay, vay, vay, iyileşmişsin demek ki..." diye alay etti. "... küçük bücür ve onun yüzünden canın yandıktan sonra." Yusuf'un saçlarını karıştırdı, sakinleştikten hemen sonra onu yeniden sinirlendirdi. "İşte bu yüzden insanlar onu sevmiyor, çünkü her zaman sorun çıkarıyor."

"Ondan hoşlanıyorum!" Hiç düşünmeden ağzımdan kaçırdım. "Bence o harika biri."

"Öyle mi?" Arman şok içinde bana baktı. Daha önce onu savunan biri olmuş muydu diye merak ettim, tabii ki bu sadece

onu daha fazla savunmak istiyorum. "Bir anlık bir şey yaşamış olabilir ama kalıcı bir hasara yol açmadı. Hepimiz hata yaparız ama bu birbirimizi ya da birbirimize düşeceğimiz anlamına gelmez." Ellerimi kararlılıkla kalçalarımaya koydum. "Birlikte kalırız ve bir ekip olarak olayların üstesinden gelmeye devam ederiz. Şu anda yapmaya *çalıştığımız* şey de bu."

Arman ağzını birkaç kez açıp kapattı, verdiğim tepki karşısında tamamen afallamıştı.

"Biraz zamana ihtiyacımız var," diye katıldı John benim şaşkınlığıma. "Böylece bir ekip olarak çalışabiliriz."

Nathan sesinde kararlılıkla, "Katılıyorum," dedi. "Yapacak çok işimiz var."

Ethan sessizce onayladığını belirten bir şekilde başını sallayınca Joseph şok geçirdi. Sanki hepimizin onu bu şekilde desteklediğimize inanamıyormuş gibi sırayla herkese bakmaya devam etti.

"Sadece şaka yapıyordum," diye homurdandı Arman, bunu yaparken biraz mahcup görünüyordu. "Bu kadar sinirlenmene gerek yok. Ben sadece biraz eğleniyordum. Ama madem yapacak bu kadar önemli bir işin var, o zaman sanırım buradan çıkıp seni yalnız bırakacağım..." Sessizce mırıldanmaya devam etti.

Arman'ın ayaklarını sürüyerek dışarı çıkmasını ve kapıyı arkasından çarpmasını izledik, ama bir süre sessiz kaldıktan sonra ben kahkahayı patlattım. Herkesin bana katılması birkaç saniye sürdü ve hepimiz kıkırdayarak bir yığın halinde yere yığıldık.

"Bunu benim için yaptığına inanamıyorum..." Joseph aramızdaki mesafeyi kapatarak konuştu.

Ben daha ne olduğunu anlayamadan Joseph ellerini yanaklarımda birleştirmiş, içinde hapsettiği tüm tutkuyla beni öpmeye başlamıştı. Daha önce de öpüştük, bugün biraz erken saatlerde, ama o zaman kendi başımızaydık. Seyircimiz yoktu, bu yüzden o anda kesinlikle farklı bir dinamik vardı. Rahatlamak benim için biraz daha zor oldu. En azından arkamdaki diğer adamlardan birinin baskısını ve ellerinin kalçalarımıdan yukarı doğru hafifçe hareket ettiğini hissedene kadar öyleydi. Bu John'du. Bunu hissedebiliyordum ve yüzünün boynuma gömülmesi, dudaklarının üzerimde olması inanılmaz bir histi.

Aman Tanrım. Gözlerim kapandı ve aklımı kaybetmeye başladığımda başımın bir tarafa yuvarlandığını hissettim. Bu pek çok nedenden dolayı iyi bir fikir değildi. Bu adamlarla ilk deneyimlerimi yaşamaktan başka yapmam gereken o kadar çok şey vardı ki, ama bu mantıklı düşünce benden kaçtı. İçimden geçen hislerden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Mağaralar... mağaralar..." Joseph'in parmakları iç çamaşırımın dış hatlarına ulaştığı anda kekeledim. Her şey şimdi oluyordu. Ne kadar de durduramıyordum. "Yapma... Tanrım... gidip... bu büyüü yapmamız gerekmiyor mu....?"

Güçlü ve kararlı olmak istedim ama sözlerime kararlılık sızdıramadım. Sözlerimde ve dizlerimde de güçsüzdüm. Bu çok iyiydi. Bunu durdurmak istemiyordum, bana böyle hissettirmeye devam etmelerini istiyordum.

"Daha çok zamanımız var," diye hatırlattı Ethan, kulağıma ciddi anlamda baştan çıkarıcı bir şekilde fısıldayarak. Hâlâ nasıl ayakta durabildiğime dair hiçbir fikrim yoktu. Ayak parmaklarımın ucundan başıma kadar titriyordum.

Yatağa girmelisin.

Bu düşünceye hiç itiraz edemeyerek başımı salladım. Biraz yardımla çarşafın altına tırmandım ve kendimi Nathan'ın yanına sarılmış buldum. Dudaklarım bir anda onunkilerle buluştu ve ağzının benimkilere karşı hissettiği inanılmaz duygu karşısında şaşkına döndüm. İçimde yoğun bir his fırtınası koptu - cızırdayan bir kimya ve köpüren bir heyecan karışımı. Kendimi ona sardım ve bu adamla birlikte olmanın her anının tadını çıkardım.

Bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi? Başım John'a doğru dönerken umutsuzca düşündüm. Henüz öpmediğim tek kişi oydu ve öpmem gerekiyordu. *Neden duygularımı bastırıyordum?*

Ama sonra, bu adamları beklemem gerektiğini düşünmeye başladım çünkü onlar benim için doğru kişilerdi. Birlikte olmam gereken kişiler onlardı. Eller ve dudaklar üzerimdeyken, vücudumun her santimi bu adamlar tarafından dokunulup okşanırken, mükemmel hissettiriyordu. Doğru hissettirdi.

"Tanrım," diye inledim, biri giysilerimi çıkarırken sırtım kamburlaştı. Artık bana kimin dokunduğundan bile emin değildim--

Kimin ne yaptığını. Sanki dört adam da bir makineye dönüşmüştü, hep birlikte kilitlenmişlerdi ve beni olağanüstü hissettirmek için birlikte çalışıyorlardı. Onları da en az benim kadar iyi hissettirmek ama nereden başlayacağımı bile bilmiyordum.

Meme ucum John'un ağzına kaydı ve o da , ağzını bacaklarımın arasına gömmüş ve diliyle beni unutturmaya çalışan Ethan'dan çok farklı hisler verdi. Joseph beni sol tarafımdan bir kez daha sertçe öperken, Nathan'ın çıplak sertliğini bana doğru bastırdığını hissettim, dokunuşum için istekliydi. Daha önce de bir erkeğe dokunmanın hayalini kurmuştum, özellikle de romantizm ve kendime ait bir haremim olması fikri aklımın bir köşesindeyken. Ama bu fanteziyi gerçekleştirmek farklı bir şey olacaktı - ya da ben öyle sanıyordum.

Bu adamlarla her şey çok kolaydı. Utanmam ya da garip hissetmem gerekmiyordu. Ne yaptığımdan tam olarak emin olmadığım için endişelenmeme gerek yoktu. Kendimi inanılmaz derecede rahat hissetmemi sağladılar, sanki güzelmışim ve tamamen değerliymişim gibi. Onların ilgisiyle yıkandım, kendimi özel, bir tanrıça gibi hissettim.

Bu gerçekten de şimdiye kadar yaşadığım en mutlu andı ve bu anın bitmesini istemiyordum.

Erkeklerin de çıplak olması uzun sürmedi, bu korkutucu olmaktan çok heyecan vericiydi. Hepsine hayranlık duymak - farklılıklarının tadını çıkarmak- ve her birinin bana hissettirdiklerini takdir etmek hoşuma gidiyordu. Üzerimde kalp atışlarımı hızlandıran harika güçleri vardı. o tutku ve seksiliğin altında yatan duygular vardı. Bu adamlara sıırsıklam aşık oluyordum ve onların da aynı şekilde hissettiğinden oldukça emindim. Her öpücükte, dudaklarının her fırçasında, dillerinde, parmaklarının üzerimde her gezinişinde... Bana karşı olan hislerini hissedebiliyordum.

Kısa süre sonra bir zevk baskısı oluştu. Ayak parmaklarımın altını kıvırdı ve kalbimin göğüs kafesime sertçe çarpmasına neden oldu. Göğsüm kabardı, kendimi bir çiçek gibi açılmış hissettim - onların bölünmemiş ilgisi altında çiçek açtım. Bu kesinlikle benim için yeni bir dönemdi - benim yeni bir versiyonum - yeni bir başlangıç ve ben bunu sevdim.

Orgazm dalgaları sonunda üzerime çöktü, kemiklerim sıcak baskının altında paramparça olurken başım boşluğa döndü.

Mutluluk. Ama sistemimden fıskıran zevklerle debelenip kıvrılırken bile, bunun sadece başlangıç olduğunu biliyordum.

Bu gece, uzun ve heyecanlı bir gece olacaktı.

JOHN

Yüzümde kulak tırmalayan bir gülümsemeyle uyandım, daha önce hiç olmadığım kadar mutluydum. Bu gecenin böyle bitmesini beklemiyordum ama öyle oldu, bu da beni memnun etti. Bazı şeyler olmuştu

Bu yolculuğa başladığımızdan beri aramızda gerginlik vardı ve nasıl biteceğinden emin değildim. Joseph konusundaki tartışma patlak verdiğinde, bunun böyle gideceğini düşündüm - sürekli tartışmalar ve ısrarlı kafa tokuşturmalar. Hayal kırıklığına çünkü kişiliklerimizde kavga etme ihtiyacından daha fazlası olduğundan emindim. Aramızdaki potansiyeli hissediyor ve bunun daha da ileri gitmesini istiyordum.

Ve sonra . Umut, Yusuf'u savunan Arman'ın karşısına dikildiğinde her şey yerli yerine oturdu. İlk kez kendimi bir grubun bu kadar ayrılmaz bir parçası gibi hissediyordum ve aynı zamanda ilk kez bu kadar yoğun bir zevk yaşıyordum. Vay canına, Hope bambaşka bir şeydi. Onu ilk gördüğüm andan beri bunu biliyordum ama dün gece bunu doğruladı.

Kendimi yatağın üzerinde oturur pozisyona getirdim ve uyuyan herkese sırttım. Hepsi birbiriyle iç içe geçmiş, uzuvlarını birleştirmiş, hâlâ birbirlerine bağlıydılar. Bunun hepimiz arasında inanılmaz bir ilişkinin başlangıcı olacağına dair bir his vardı içimde.

"Duş," diye fısıldadım kendi kendime çünkü onlara bir ucube gibi bakarken yakalanmak istemiyordum. Birkaç dakika hâlâ o pozisyonda olacaktı. Muhtemelen hala uyuyordur. Ama sonra

harekete geçmemiz gerekecekti. Bugün yapmamız gereken çok şey vardı. Hope'un bize bir gün daha izin vermesine imkân yoktu ve ben de buna hazır olmak istiyordum.

Çarşafın altından sıyrıldım ve duygularımı aydınlatan küçük bir melodi mırıldanarak banyoya yöneldim. Tanrım, bu davranışım la atlıyor da olabilir dim. Aşık olmuş bir okul çocu ğu gibiydim, ama bunun bundan çok daha ciddi olduğunu zaten biliyordum. Dün gece dengeleri de ğiştirmiş ti. Hope'a karşı hissettiklerim ve di ğer çocuk lar la olan bağ lantım bambaş kaydı.

Duş alırken iyi hisler içimde dönmeye devam etti ve yatak odasına geri döndüğümde, bundan sonra nereye gideceğimizi tartışmaya hazırdım. Henüz bizim hakkımız da ciddi bir konuş ma yapıp yapmayacağımız dan emin de ğildim, sanırım görev in önce gelmesi gerekiyordu, ama duygular havada asılı kalacaktı ve bu gerçekten heyecan vericiydi.

Ya da en azından banyonun kapısını açıp yatak odasına geri adım atana kadar böyle düşünüyordum. Beni karşılayan gariplik atmosferi düşüncelerimi alt üst etti. Ne hissedeceğimden emin de ğildim. Herkes odanın iki ucundaydı, kimse birbirine bakmıyordu ve kimsenin hiçbir şey hakkında konuşmadığı açıktı. Hepsi garip bir sessizliğin içinde kaybolmuş tu.

"Ee... çocuk lar?" Başladım, zaten biraz utanmış hissediyordum. Kısa bir süre önce yaşadığım iyi hisler tamamen sönmüş tü. "Plan nedir?"

"Mağaralara gitmemiz gerek," dedi Hope'un sesi sert ve biraz da üzgün çıkmış tı. Ben banyodayken ne olduğunu merak etmekten kendimi alamıyordum. Hiçbir şey duymamış tım. "Bu büyüü yapmak zorundayız. Bu görevde ilerleyebilmemizin tek yolu bu."

"Do ğru... evet," banyoda üzerimi de ğiştirdiğim için memnundum çünkü çıplak olsaydım bu milyonlarca kez daha kötü olurdu. "Peki, büyüü yapacak mıyız?"

"Evet," gözlerini sadece bir saniyeli ğine bana dikti ama yüzünde yoğun bir sıcaklık vardı. Ona uzanıp sarılmak, her şeyin yoluna girece ğini söylemek istedim ama bunun iyi karşılanacak bir hareket olmadığını hissedebiliyordum. "Sanırım

Bunu ne kadar çabuk halledebilirsek, bir sonraki hamlemizi o kadar çabuk yapabiliriz. Bu ister yardım almak için Akademi'ye geri dönmek olsun, ister kendimiz bir şeyler yapmak olsun..." diye omuz silkti. "Her iki durumda da, bunu olabildiğince çabuk yapmalıyız ki bu ii özebilelim. Bu belirsizlik içinde kalamayız."

Birkaç kıyafet aldı ve gizlice banyoya girdi. Neler olup bittiğini öğrenmek için bir ansım vardı, ama kimsenin neler olup bittiği konusunda çok da samimi görünmediğini açıkça görebiliyordum. için birine yaklaşmam gerekiyordu.

"Nathan, neler oluyor?" Tısladım. "Hope neden bu kadar stresli?"

Çaresizce omuzlarını silkti. "Bilmiyorum. Uyandığında bizden yeterince hızlı uzaklaşmadı. Dün olanlardan pişman olup olmadığını bilmiyorum."

"Kahretsin!" Buz gibi bir soğukluk vücuduma yayıldı. Geriye doğru ve neredeyse arkamdaki sandalyenin üzerine düşecektim. Ben dünyanın tepesindeydim ve sonsuza dek mutlu bir beraberlik yaşamamızı bekliyordum ama Hope bizi hiç istemiyordu. Bu şekilde değil, sadece bir takım olarak.

Ama durumu nasıl bu kadar yanlış değerlendirebildik? Nasıl böyle bir hata yapmış olabiliriz? Kendini o kadar kaptırmıştı ki... hepimizi... ve söylediği şeyler...

Tanrım, hepimiz aptal mıydık? Görmek istediğimizi mi görüyorduk? Sevmek için o kadar aresizdik ki Umut'un kurmadığı tuzağ'a mı düştük? Düşünceler beynimde çalkalanırken başım ellerimin arasına düştü. Yaralanıyordum ve duygularımın etrafa saçıldığını hissedebiliyordum. *Nasıl bu kadar aptal olabilmıştim?* Düşünmek için şakaklarımı ovuşturdum. O aptal insan olmak istemiyordum. Hayal etmek bile beni çok üzüyordu.

"Kendini topla," diye uyardı Ethan beni. "Bununla daha sonra ilgilenebiliriz. Şu anda bizden isteneni yapmamız gerekiyor..." omzuma vurdu, "... biz bir takımız, unuttun mu?"

Ona baktım ve başımı sallayarak onaylamadan önce ince bir şekilde gülümsedim. Ethan haklıydı. gereken kendimizden çok daha büyük bir şey vardı. Potansiyel romantizm düşüncelerini ya da bu her neyse, dünya dönene kadar arka plana atabilirdik.

daha güvenli bir yerdii. Bu istemediğimiz bir Şey olsa bile, en azından gelecekte bu insanlara sahip olacaktım.

"Haklısın," diyerek ayağa kalktım. "Ve bugün mağaralara gideceğim."

"Ne?" Nathan Şok içinde haykırdı. "Ne demek istiyorsun? Büyü yapıyoruz..."

"Doğru, neler olduğunu öğrenmek için oraya girmem gerekiyor. Aksi takdirde büyüü yapmanın bir anlamı kalmaz, değil mi?" Gözlerimi hepsinin arasında gezdirdim. "Ne yaptıklarını öğrenmeliyiz ve içeri girebilecek kadar küçük olan tek kişi benim." Hiçbiri bir Şey söylemedi ama Nathan sanki bunu söylememi beklemiyormuş gibi Şok olmuş bir nefes aldı. "Ayrıca, büyüü yapmak için en iyi yeri bilmeniz gerekecek, değil mi? Yani benim için en iyisi bu."

Bu adamların henüz farkına varamadıkları Şey -benim de farkına istediğim Şey- işe yarar biri olduğumdu. Elimden gelen her Şekilde yardım . Geri planda durup tüm işi onlara yaptırmamın yoktu. Bu göreve yarasa benzeri eşsiz yeteneklerim nedeniyle getirilmiştim ve onları tam anlamıyla göstermem gerekiyordu.

"Bunu yapacağım," dedim hepsine kararlı bir Şekilde. "Bunu yapmama ihtiyacınız var ve ben de yapmak istiyorum. Doğru olan bu."

"Evet, tamam." Sonunda Nathan da benimle aynı fikirdeydi. Bunu yapmam gerektiğini ve bunun görev için faydalı olacağını anlamaya başlamıştı. Eğer bu bir takım çalışmasıysa, benim de takımın bir parçası olmam gerekiyordu. "Aslında bu gerçekten harika. Ama dikkatli olman gerekecek."

"Dikkatli olacağım," diye başımı salladım ve gözeneklerimden bir kez daha pozitiflik sızdığını hissettim. En azından bu kadarını yapabilirdim, yardım edebildiğim için mutluydum. "Benim için endişelenerek zaman kaybetmene gerek yok."

"Yine de yapacağız," diye onayladı Joseph gülümseyerek. "Çünkü hepimiz seni önemsiyoruz."

İçime bir sıcaklık yerleşti. Artık gerçekten önemli olduğumu bilmek güzeldi, bu adamlar yarasa değiştiriciyi etrafta istiyorlardı. O vardı

benim için bir ilkti. Bu beni, hepsini gururlandırmaya, yapılması gerekeni yapmaya ve bunu doğru yapmaya daha da kararlı hale getirdi.

Yarasa formumla diğer herkesin uçTUM, bunu yaparken ilkel hayvan tarafımı kucaklamaya çalıştım, ancak düşüncelerimi tam olarak kapatamadım, çünkü düşünecek çok şeyim vardı. Hepimizi güvende tutmak için görevin ne olduğuna odaklanmak istiyordum ama her şey bu kadar garipken nasıl yapabilirdim ki? Aramızda bu kadar çok olumsuz gerilim varken?

Kes şunu, kendimi uyardım. Av müdürüne göz kulak olman gerekiyordu.

Joseph ve Ethan av bekçisinin hâlâ bizi arıyor olmasını . Av müdürünün uyarısının işe yaradığını düşündüğünü söylediler. Başka insanları rahatsız etmeyeceğine dair beni temin etmeye çalıştılar. Ama onlara devam etmek ve her yolunda olduğundan emin olmak istediğimi söyledim. Bölgeye sadece bir kez göz atacak ve bir şey olursa diye geri dönecektim. Ama bir yarasa olarak zayıf görüşümle bile müdürü göremedim, bu yüzden mağaraya doğru yolculuğuma devam ettim. Bunu her şeyin yolunda olduğuna dair bir işaret olarak kabul edeceklerine güveniyordum - en azından öyle umuyordum. Umarım bu mesaj onlara ulaşmıştır.

Mağaraya girer girmez canlandım. Etrafımı saran tüm kötülükler yüzünden bir Noel ağacı gibi yeniden aydınlandım. Belki en iyi görüşe sahip değildim ama duyularım en üst seviyedeydi. Onları ateşlemekten ve içimde dehşet yaratmaktan alıkoyamıyordum. Hayvani içgüdülerim kendimi güvende tutmak için tehlikeden uzaklaşmamı istiyordu ama bu olumsuz duyguya dikkat edemezdim. Etrafımda korkuya yenik d şemeyeceğim kadar çok şey oluyordu. Bana güvenen başkaları vardı.

Bunu Hope için yap, dedim kendime. Bunu diğer çocuklar için de yap.

Sana ihtiyaçları var.

Mağarayı ürkütücü bir sessizlik kaplamıştı - geçen seferkinden çok daha fazla - bu da etrafta u mamı zorlaştırıyordu. Ne kadar sessiz olsam da,

Kanatlarımın ses çıkarmasını engellemek benim için neredeyse imkânsızdı. Tüm duyularımı harekete geçirdi ve güvenliğim için korkmama neden oldu.

Kahretsin. Sonunda bir grup iblis gördüm ve gölgelerde saklanmak zorunda kaldım. Beni duyduklarından ve yakalanmak üzere olduğumdan o kadar ki bu beni çok korkuttu. Tek düşünebildiğim diğerlerinin beni kurtarmak için ne yapacakları ve bu süreçte kendilerini tehlikeye atacaklarıydı. Bunu istemedim, başka kimsenin zarar görmesini istemedim.

Bu yüzden ilerlemeye devam ettiklerinde çok rahatladım. Tanrıya şükür beni duymamışlardı ve benim için gelmiyorlardı. Güvendediydim. Şimdi tek yapmam gereken onları takip edip neler öğrenebileceğime bakmaktı. Nathan ve Hope'un büyüü huzur içinde yapabilecekleri bir yer bulmam gerekiyordu.

Bir araya toplanmış iblislerin görüntüsü beni iliklerime kadar , bize bu kadar yakın bir tehdit olduğunu bilmek beni hasta . Hepsini serbest bırakırsak neler olabileceğini hayal etmek bile istemiyordum. Akademi'deki herkes yanımızdaysa onlarla kolayca savaşabileceğimizi varsaymak iyi ve güzeldi ama sayılara tekrar baktığımda çok emin değildim. Ya yapamazsak? Ya sayıları çok fazlaysa ve hiç şansımız yoksa?

Geri dönmem gerekiyordu. Nathan'a, Hope'a ve diğerlerine ulaşmalı ve iblislerden biri bizi görmeden önce bu keşfi onlara iletmeliydim. İşler çirkinleşmeden önce sağlam bir plan yapmamız gerekiyordu.

Arkamı döndüm ve kararlı bir şekilde kanatlarımı çırparak mağaradan dışarı uçtum. Neyse ki fazla uzağa gitmeme gerek yoktu çünkü grup mağaranın hemen dışındaydı ve benim çıkmamı beklerken gergin bir şekilde volta atıyorlardı. Hope beni görür görmez yüzündeki tüm renk soldu. İnsan formuma geri döneceğim ormanlık alana doğru neredeyse beni takip etti. Yine de ağaçların arasına girmedi çünkü kıyafetlerimi değiştirmek için mahremiyete ihtiyacım vardı ve bunu aceleyle yaptım. Beni ne kadar çok görmek istediklerini biliyordum.

"Umut," diye nefes nefese kaldım onu bulduğumda. "Hope, bir yer buldum. Mağaranın içinde büyüü yapabileceğimiz bir yer buldum,

ama bu kolay olmayacak. Mağara çok sessiz ve tespit edilmekten kaçınmak için mümkün olduğunca gizli olmalıyız."

"Tamam," diyerek kollarını bana uzattı ve ben de onları tuttum. "Tamam, o zaman hızlı hareket edeceğiz."

"Yine de hepimiz yer değiştirmeli miyiz bilmiyorum," dedim hemen. "Çünkü çok fazla dar alan var. Bir ayı ve bir geyiğin büyüünün işe yarayabileceği ideal konuma gelebileceğini sanmıyorum."

"Doğru..." Yavaşça başını salladı. "Ama ayrılmamız gerektiğini de düşünmüyorum. Neyle yüzleşmek zorunda kalacağımızı bilmiyoruz. İnsan formlarımızda içeri girmeliyiz. Sadece gerekirse yer değiştirmeliyiz."

Hope topuklarının üzerinde gruba doğru yürürken nefesimi tutmaya çalıştım. Planı heyecanla grubun geri kalanına aktarışını izledim. Hepimizin bu plana umuyordum çünkü bu planın işe yaraması için bir ekip olarak çalışmamız, plana ve birbirimize bağlı olmamız gerekiyordu. Bu, kelimenin tam anlamıyla aslanın inine canlı çıkamama riskini göze girmemiz anlamına geliyordu.

Sonunda gruba doğru yöneldim ve hepsinin plan üzerinde konuştuklarını duydum. Herkesin olduğu tek şey, bir şeylerin ters gitmesi durumunda yarasa olmam ve yardım almak için hemen Akademi'ye dönmem gerektiği idi. Bu hoşuma gitmedi çünkü pısırik olan ve kolay yolu seçen benmişim gibi geliyordu ama Hope ısrar etti.

"İşler yolunda gitmezse birinin gelip bizi savunacağını bilmeden bunu yapamayız," diye hatırlattı Hope. "Sen tüm bunların ayrılmaz bir parçası olacaksın."

Sonunda başımı salladım ve söylediklerine katıldım-- çünkü bunu başka birine söyleseydi, hemen kabul edeceğimi biliyordum. Görevi daha güvenli hale getirmek için diğer adamlardan herhangi birinin yer değiştirmesi gerekiyorsa, o zaman buna uymaktan çok mutlu olurum.

"Tamam. Benden ne isteniyorsa yapacağım. Vites değiştireceğim ve gerekeni yapacağım."

Yapmacık ve beceriksiz davranıyordum ama sonra yine öyle hissettim. Dürüst olmak gerekirse, hepimizin bu konuda

Görevi bir an önce bitirelim ki bu duyguların üstesinden gelebilelim. Belki o zaman her şeyi konuşabiliriz.

"Gidelim o zaman," dedi Hope her zamanki gibi durumu kontrol altına alarak. "Hadi yapalım şu işi."

Nathan kan tüplerini tutarken çok gergin görünüyordu. Yeterli olmayacağından endişelendiğini anlayabiliyordum ama Hope ve Ethan'a Bayan Burton işe yarayacaklarını söylediye, o zaman iyi olacağımızdan emindim. Öğretmenler en iyinin de iyisiydi ve bize verdikleri tavsiyelere inanmamız gerekiyordu.

Geri vites değiştirdim ve diğerlerinin önünde uçarak onları mağaraya götürdüm. Daha önce endişeli olduğumu düşündüysem de, o anda hissettiklerimin yanında bu hiçbir şeydi. Tehlikede olan sadece ben değildim, değer verdiğim pek çok insan tehlikedeydi.

Herkesi daha önce gittiğim yere götürdüm, şans eseri yol boyunca iblislerden kaçmayı başardım. Mağaranın en büyük bölümünde toplanmış olacaklarını biliyordum ve onları orada tuzağa düşürmemiz gerekiyordu. Yakında diğerleri neyle karşı karşıya olduğumuzu göreceklerdi. Bu, onları bir araya toplanmış olarak ilk gördüğümde beni olduğu kadar onları da şok edecekti.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Hope. "Ne yapıyorlar bunlar?"

Bu, çözülmesi en zor olan şeydi - onları ilk gördüğümde beni şaşkına çevirmişti. İblisler ne halt ? Belli ki bir şeylerin, kötü bir şeylerin peşindeydiler ama bunun ne olduğu bir sır olarak kalmıştı - en azından benim için. Belki Hope ve Nathan benim görebilirlerdi. Büyülü güçleri, deneyimleri ve kitap kurdu özellikleriyle, benim bilmediğim bir konuda fikir verebilecek en iyi konumdaydılar. Ancak çıkıntıya tüneyip eğilerek hepsini izlediğimde, boş ifadelerinden neler olup bittiğine dair en az benim kadar hiçbir fikirleri olmadığı anlaşıyordu. Yine de bunun beni hayal kırıklığına uğratmasına izin veremezdim çünkü bunu çözmek için buradaydık ve iblisler burada sıkışıp kaldığında bunu yapabileceğimize güveniyordum.

Hope ve Nathan'ın hemen harekete geçip büyüü kurmaya başlamaları uzun sürmedi. Neyin peşinde göremiyordum ama sorun değildi. Ne yapmaları gerektiğini ve herhangi bir durumda arkalarında olacağımızı biliyorlardı. Ethan ve Joseph'in çalışırken öfkeyle volta atmalarını izlemeyi bırakamıyordum çünkü çok fazla gürültü yapmalarından korkuyordum. Yakalanmamızı istemiyordum.

"Tamam," Hope'un bir adım geri çekilip Nathan'a başıyla selam vermesini izledim. Görünüşe göre her şeyi ayarlamışlardı ve büyüün gerçekleşme zamanı gelmişti. Tanrı'ya şükür. En azından büyü tamamlandığında iblislerin hepsinin kilitlendiğini ve artık bize ulaşamayacaklarını bilecektik. Durum böyle olsaydı dehşet içinde yüzüyor olmazdım. "Hadi yapalım şunu."

Nathan ve Hope'un ağızları senkronize bir şekilde hareket etmeye, anlamadığım ya da kelimeler söylemeye başladı. Çalıştıkları sürece tek önemsedğim buydu. Onlar çalışırken kalbimin atışı durdu ve nefesimi tuttum. Sonunda, mağaranın girişinde bir ışık parıltısı titredi ve titredi, bu da tuzağın nihayet yerine oturduğu anlamına geliyordu. Rahatlamış nefes aldım ve kendimi sakinleştirmeye başladım - gerçi bu biraz erken olabilirdi çünkü rahatladığım anda her şey değişti. Ama bu sefer iyi bir şekilde değil.

Görüş alanımın üzerinden bir gölge geçerken havayı buz gibi bir soğuk doldurdu. Atmosferde neyin değiştiğini anlamaya çalışırken tüm vücudum dondu - neden her şey birdenbire farklı hissettirdi. Böyle şeyler öylece olmazdı, bu durumda olmazdı.

Biriblis.

Büyüü yaptığımızda odada olmadığı için tuzağa düşmemiş olan. Hope'un arkasından yaklaşan ve onu ele geçirmek üzere olan. Hepimizi tehlikenin tam ortasına atan biri. Bu gerçekler, frenleri patlamış hızlı bir tren gibi üzerime doğru geliyordu. Belki de Akademi'den birini hemen buraya getirmek için gitmem gereken an buydu, ama bu düşünce aklıma bile gelmedi. Bunun yerine, içgüdülerim ne pahasına olursa olsun Umut'u korumamı gerektiriyordu, bu yüzden doğruca iblise doğru daldım ve onunla ne şekilde olursa savaşmayı planladım.

UMUT

"uck!" İblis üzerimde belirip yaklaşırken haykırdım. Gözleri yoktu ama bana duyduğu nefret ve öfke gözeneklerinden sızarak havayı sarhoş ediyordu. Biz büyüü henüz tamamlamıştı ama bunun bir önemi yoktu çünkü dışarıda bir tane vardı ve bana doğru geliyordu. "Siktir, hayır!"

Kendimi korumak için elimi gözlerimin üzerine bile koyamadan, John yere atladı ve olabildiğince hızlı bir şekilde iblisin üzerine atıldı. O kadar hızlı tepki vermişti ki başım döndü. Her şeyi bizden önce görmüş olmalıydı. Ama John'un hızlı tepkileri diğerlerinin de harekete geçmesine neden oldu. Joseph ve Ethan küçük alana rağmen yer değiştirip iblise saldırmaya başladılar ve Nathan'la beni duvara yaslanmış halde bıraktılar.

"Büyü kayıyor," diye bağırdı Nathan aniden. "Henüz mühürlemeyi bitirmedik. Devam etmeliyiz." Gözlerinde çaresizlikle bana baktı. "Yapabilir misin?"

Cebimden küçük bir bıçak çıkardım, korunmak için yanımda getirmiştım. Birine ya da herhangi bir şeye saldırmak için kullanmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim ama her ihtimale karşı yanımdaydı. Bunu gören Nathan çok daha büyük bir bıçak çıkardı ve bu da bana aynı dalga boyunda olduğumuzu gösterdi. Hayvan yeteneklerimiz yoktu, bu yüzden kendi yöntemlerimizle savaşmamız gerekiyordu - yanımızda bir silah olması anlamına gelse bile. Kararlılıkla ona başımı salladım.

"Hadi yapalım şunu," korkmuştum. Ne kadar inkâr edemezdim, özellikle de kilitli odanın içindeki iblisler artık varlığımızın farkındaydı. Görünmez perdeye çarparak onu delmeye çalışıyorlardı, güçlerinin onu zayıflatabileceğini umuyorlardı. Daha güçlü olmalıydı ama sanırım acelemiz olduğu için iyi bir iş çıkaramamıştık. Şimdi, etrafımızdaki savaş devam ederken, bu işi başarmamız gerekiyordu. "Şimdi."

Bir mücadeleleydi. Etrafımızdaki dikkat dağıtıcı unsurlar bunu çok zorlaştırıyordu. İçin Nathan ve I için Odaklan, ve Biz gerekli dizginlenemez bir konsantrasyona sahiptim. Kalbim hızla atıyor, beynim çarpıyordu - daha fazla dik durabileceğimden bile emin değildim. Joseph homurdandı, sesi olması gerektiği kadar kızgın çıkmıyordu. olmuştur, hangi kastedilen ve Gürültü oldu geliyor itibaren Ben. Kategorize ettim o olarak MOTİVASYONEL kuvvet-nazik .ses beni cesaretlendirmek ve devam etmemi sağlamak için. Bunu beni ileriye götürmek için kullandım,

Nathan'la birlikte gelen en iyi şekilde çalışacaktım.

"Yapıyoruz," diye bağırdı Nathan. Ona bakmak için döndüm. Tam anda üzerine koyu siyah bir yapışkan sıçradı. Bunu kabul etmeyi bile reddetti, ben de ona odaklanmamak için elimden geleni yaptım. Yine de yutkundum çünkü bunun ne anlama geldiği ve kimden geldiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. İnsana benzemediği için iblis olduğunu umuyordum ama böyle bir durumda emin olamazdım. "Devam etmeliyiz. Şimdi pes edemeyiz. Bunu yapabilecek misin Hope?"

Başımı salladım ve kılıcı daha sıkı kavradım, her ihtimale karşı tuzağa düşürdüğümüz herkes içeri girip bize saldırabilirdi. Büyü güçlendikçe daha da öfkeleniyorlardı ve hepimizi öldürmelerinin fazla zaman almayacağını biliyordum. Hiç şansımız yoktu.

Ancak Nathan'ın büyücülük becerileri, büyü'nün yardımı ve benim biraz da kararlılığım ile perdeyi güçlendirdik ve iblislerin yenilgiyle geri adım atmasına neden olduk. Bu noktada kendilerine zarar veriyorlardı çünkü perde birbirine eklenmiş beş beton blok kadar kalındı. Bitmişti ve yerine oturmuştu. Başarmayı hedeflediğimiz her şeyi başarmıştık.

"Kaç," diye bağırdı Nathan, sesi duvarlarda yankılanıyor ve çınılıyordu. "Kaç Hope."

İyi olup görmek için diğer çocuklara bakma fırsatını yakaladım. Hâlâ sıkı mücadele ediyorlardı ve ben de onlara katılmak istesem de yapamazdım. Nathan kolumdan tutup beni çekiştirirken olmazdı. Kulağıma bir şeyler fısıldadı - gitmemiz gerektiğinden ve diğerlerinin bizi takip ettiğinden bahsediyordu ama tam olarak ne dediğini anlayamadım - etrafımdaki dünya hızla akıp gidiyordu ve ben hiçbir şeye tutunamıyordum.

Dışarı çıktığımda neler olup bittiğini görmek için hızla döndüm ama mağaradan kör edici beyaz bir ışık yayılıyor gibiydi ve bu da görmeyi çok zorlaştırıyordu.

Nathan beni rahatlatmak için elinden geleni yaptı: "Sihir yüzünden," dedi. "İşe yarıyor. Orada sıkışıp kaldılar..."

"Onlar" derken kimi kastetti? Sadece iblisleri mi yoksa diğerlerini de mi? John, Joseph ve Ethan'ın tehlikede olduğu düşüncesi zihnimi doldurdu ve midemi bulandırdı. Özellikle de bu sabah istemeden de olsa işleri bu kadar garip bir hale getirdiğim için. Böyle olsun istememiştim ama davranışlarımdan utanmışım. O anın sıcaklığıyla kendimi kaptırmış ve haremimde olmayan erkeklerle seks yapmışım - en azından resmi olarak, hiçbir konuşma yapılmamıştı. Kendime hep bekleyeceğime dair söz vermişim ama beklemedim. Beni almalarına izin verdim ve bu yutması zor bir haptı.

Ama şimdi işleri neden garipleştirdiğime pişman oldum çünkü bu aptalca ve çok gereksizdi. Bugün aramızda çok daha iyi bir hava yakalayabilecekken bunun ne anlamı vardı ki? Yükseklerde, dünyanın tepesinde olabilirdik, bu da daha iyi ve senkronize hareket etmemizi sağlayabilirdi. Belki o zaman daha iyi çalışabilirdik ve tehlikeye girmezdik. Artık o kadar gergindim ki, omuzlarım kulaklarımdan etrafında kamburlaşmıştı, dayanamıyordum...

Aman Tanrım. Ama panik beni tamamen ele geçirmeden hemen önce onları gördüm. Bir ayı, bir geyik ve bir yarasa. En yüksek kapasitede görünmüyor olabilirlerdi, belli ki bazı yaraları vardı ama mağaradan çıkmışlardı ve hayattaydılar. Tek yapabildiğim onlara doğru koşmak ve insan formlarına geri döndüklerinde onlara sarılmaktı. Hatta

Çıplak olmaları benim için önemliydi çünkü henüz kıyafetlerini değiştirmemişlerdi. Sadece onlara sarılmak, kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak istedim.

"Sen iyi misin?" Gözlerimde yaşlarla haykırdım. "Sen iyi misin? Yaralandın mı?"

Hepsi başlarını sağa sola salladı ve dürüst olmak gerekirse, çok kötü yaralanmadıklarını söyleyebilirdim, ama yine de gözyaşı kanallarım serbest kaldı. Sadece tehlikede olmak değil, aynı zamanda değer verdiğim insanların tehlikede olduğunu bilmek çok kötü hissettiriyordu. Onlara yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yoktu, bu da endişemi artırıyordu. Kendilerini kurtardıkları için çok mutluydum.

"Kahretsin, bu da ne?" Nathan'ın sesindeki dehşet hepimizin gözlerini mağaraya dikmesine neden oldu. Orada tam olarak neler olduğunu, onu bu kadar korkutan şeyin ne olduğunu gördük. İblislerin hepsi tuzağa yakalanmamıştı ve iki tanesi kaçıp peşimize düşmüştü. "Hadi, onları öldürmeliyiz."

Hepimiz ileri atıldık, bitkin ama kendimize eskisinden daha çok güveniyorduk ve ibislere birlikte saldırdık. Nathan ve ben büyülerimizi ve kılıçlarımızı kullandık ve diğer çocuklar bir kez daha yer değiştirdi. İşe yaraması için içlerinde enerji kalmasına şaşırıyordum ama işe yaradı.

Bu sefer, cehennem kopmuş gibi değil, daha çok bir sıkıntı gibi hissettirdi - sinekleri uzaklaştırmamız gerekiyordu. Mağaranın içinde, onların bölgesinde olmak işleri daha da yoğunlaştırdı, tıpkı hepsini kilitlemek için elimizden gelenin en iyisini yapmaya çalışırken çılgın atan iblislerin sesi gibi.

İblislerin bir duman halinde uçup gitmesi uzun sürmedi, hepimizi bir yığın halinde çökmüş, tamamen bitkin bir halde bıraktı. Daha fazla sürpriz olmamasını umuyordum çünkü hiçbirimizin bunu kaldıracak gücü olduğundan emin değildim. Bitmiştik, yıpranmıştık, tamamen bitmiştik.

"Şimdi ne yapacağız?" John bana sessizce mırıldandı. "Nereye gideceğiz?"

"W... bekle..." Dinlenmemiz gerekiyordu, bunu çözmemiz gerekiyordu. "Beklemeli ve izlemeliyiz."

Büyük bir çabayla kendimizi yakındaki tepenin zirvesine kadar sürükledik ve bir süre girişi izledik, her zaman

biraz güç toplamaya çalışıyordum. Dürüst olmak gerekirse, gece için Yatak ve Kahvaltı'ya geri dönmekten çok mutlu olurdum, ama etrafta daha fazla iblis olmadığından emin olmamız gerekiyordu.

Sonra, hepsini kilit altına aldığımızdan emin olduğumuzda, bir plan yapmamız gerekiyordu.

"Şimdi ne olacak?" Küçük bir sessizlikten sonra sordum. "Sadece bekleyecek miyiz?"

Adamlardan birinin cevap vermesini beklerken, neredeyse kendimi korumak için kollarımı endişeyle göğsümde kavuşturdum - iblislerden herhangi biri o tuzaktan kurtulursa kavuşturduğum kollarımın pek bir işe yarayacağından değil, ama mantık şu anda tam olarak önceliğim değildi.

"Dışarıda muhtemelen daha fazla iblis vardır, değil mi?" Nathan sonunda beynini mantıklı bir şekilde çalıştırarak cevap verdi. "Günlerdir gelip gidiyorlar, bu yüzden bazıları dönene kadar burada takılmamız mantıklı olur. O zaman tuzağa nasıl tepki vereceklerini görebiliriz. Muhtemelen onları da alt etmek için elimizden geleni yapmalıyız. Başka bir grubun oluşmasını istemeyiz."

Bu, o gün için kavgamızın bitmediğini gösteriyordu. Her ne kadar tüm bunları tekrar yaşayacak gücüm olduğundan emin olmadığım için bitmiş olması fikrini tercih etsem de, Nathan'ın haklı olduğunu biliyordum. Daha fazlası geri dönecekti ve eğer onlarla ölümüne savaşmazsak, diğer herkesin hayatını riske atmış olacaktık -büyülü halk ve insanlar. Buna katlanamazdım. Kılıcımı daha sıkı kavradım, yakında muhtemelen işe yarayacağını biliyordum. Eğer bu benim hayatımı kurtaracak ve diğer herkesi koruyacaksa, ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım.

Bu karar verildikten sonra, hepimiz harekete hazırlanmak için kendimizi çelikleştirmeye başladık. Çocuklar yer değiştirmeye hazır olduklarında, yeterince enerji toplar toplamaz ilkel hayvan formlarına geri döndüler. İtiraf etmeliyim ki, arkamda devasa bir ayı, gökyüzünde yarasa gözleri ve Ethan'ın hızlı ayaklarının etrafımızda dolaşması daha iyi hissettiriyordu. Ayrıca Nathan'ın yanımda olmasından da memnundum, onun büyüsünün benimkini çok daha güçlü kıldığını biliyordum.

"Bütün kanı kullandın mı?" Ona merakla sordum. Cevap olarak başını salladı. Sanırım tuzak büyüsünü yapmak için kullanması gerekiyordu.

olabildiğince güçlü. "Tamam, umalım da ihtiyacımız olmasın o zaman. Onsuz da iyi olacağımıza eminim."

Sözlerim kendinden emindi ama kalbimin çarpma şekli aynı şekilde hissetmediğimi gösteriyordu. Gerçek hayatta kulağa kitaplarda geldiğinden çok daha farklıydı. İblislerle savaşmak kesinlikle korkutucuydu, özellikle de güçlerinin ne olduğundan, herhangi bir zayıflıkları olup olmadığından ve planlarının ne olduğundan emin değilseniz. Megan ve Felicia'ya ve haremlerine kesinlikle yeni bir saygı duydum. Benim hissettiğim kadar korkmuş görünmüyorlardı ve bana yardımcı olacak tavsiyeleri vardı. Bununla uğraşmak zorunda kaldıklarında önceden hiçbir bilgileri yoktu.

"Biri önde!" Nathan seslenerek beni güvensizlik düşüncelerimden uzaklaştırdı. "Vakit geldi."

Endişelenecek zamanım yoktu, kafamı kurcalayacak fırsatım da yoktu artık. Savaşmanın, bu iblisi alt etmenin ve günün geri kalanında nasıl başa çıkacağımızı görmenin zamanı gelmişti. Karşılaşacağımız tek iblisin bu olmadığından emindim...

Yatak ve Kahvaltı'ya GERİ DÖNMEK ilk kez rahatlatıcıydı. Sadece savaşmayı bitirmekle kalmamıştık, gerçekten de hepsini yok ettiğimizi çünkü saatlerce mağaraya geri dönüyorlardı ve sonra çok uzun bir süre hiçbir şey olmuyordu. Ayrıca Yusuf'un ailesiyle tekrar zor zamanlar geçirmeyeceğini de biliyorduk. Arman'la olanlardan sonra diğerlerine anlatacağından ve onların da onu rahat bırakacağından oldukça emindim.

Sadece Lillian bizi karşılamaya geldiği için varsayımım doğru çıktı. Soru sormadı, sadece yiyecek ve içecek ikram etti, biz de kabul ettik çünkü o uzun ve korkunç günden sonra biraz beslenmeye ihtiyacımız vardı. Tek şartı yatak odasında yememizdi çünkü dinlenmeye ihtiyacımız vardı. Yaşadıklarımızı sindirmek için sessiz bir yerde oturup sakinleşmeye ihtiyacımız vardı. Neyse ki Lillian

bunu anlayacak türden bir insandı. İşleri bizim için zorlaştırmayacaktı.

Yatak odasına girdiğimde neredeyse çarşafın üzerine yığılacaktım ve derin, hafif titrek bir nefes aldım. İyi dövüşmüştüm, beklediğimden çok daha iyi dövüşmüştüm ama bu, iblisleri düşünmekten kaynaklanan endişeyi ortadan kaldırmamıştı. Beni hala çok korkutuyorlardı.

"Herkes iyi mi?" Nathan sonunda her zamanki şefkatli ses tonuyla sordu. "Bugün kimse yaralanmadı, değil mi? Herkesi kontrol etmeye çalıştım ama çok zordu. Nereye bakacağımı bilemedim."

"Ben iyiyim," diye cevap verdim, ardından diğer herkes de benzer cevaplar verdi. Beklediğimizden çok daha iyi bir sonuç elde etmiş gibi görünüyorduk. " mi, Nathan?"

"Hmm, sanırım öyle," diye yanıtladı düşünceli bir şekilde. "Sadece biraz çılgınca oldu, değil mi?"

Kimse buna karşı çıkamazdı. Çılgın bir gün geçirmiştım ve henüz bittiğinden bile emin değildim, havada adrenalin muhtemelen panikle beslenen garip gerilim vardı. Bu hissin tam olarak ne olduğunu söyleyemiyordum ama nereye varacağından oldukça emindim. Bu adamların benim haremim olması gerektiğine giderek daha fazla ikna olduğum için, bunun gerçekleşmesinden çok mutluydum. Hatta bunu dört gözle bekliyordum.

Ama önce yemek geldi. Lillian bize öyle bir sofraya hazırlamıştı ki, gün boyu mutfakta köle gibi çalıştığından ve biz çalışırken bizi düşündüğünden emindim. Mutlu ve rahat olmamız için elinden gelen her şeyi yapıyordu. Ailesinin geri kalanı karmaşık olsa bile, Yusuf'u annesi olduğu için çok şanslı sayıyordum. Tek kelimeyle olağanüstü biriydi.

Yemekler yenildikten ve hepimiz rahat bir pozisyonda yatağa yayıldıktan sonra, aramızdaki cinsel gerilimin bir kez daha yükseldiğini hissettim. Bu hızlı bir şekilde gerçekleşmedi - daha çok aramızda çok doğal bir şekilde doruğa ulaşan yavaş bir yanmaydı. Bir an hepimiz etrafta tembellik ediyor, sık sık sohbet ediyor ve birbirimize sevgiyle bakıyorduk ve bir an sonra dudaklar , beni her yerimden öpüyorlardı. Kıyafetlerim

vücudumdan yavaşça ve baştan çıkarıcı bir şekilde soyuluyordu. Arada sırada, birinin dudaklarının tenimde yarattığı kışkırtıcı hissi hissediyordum. Vücudumdaki inanılmaz hislerin telaşı inanılmazdı.

Kendimi onların bedenlerinde kaybederken kendime kararlı *bir şekilde, istediğim erkeklerin bunlar olduğunu* söyledim. *Bu benim haremim, tam burada. Onlarla sonsuza kadar iç içe kalabilir ve bundan mutluluk duyabilirdim.*

Omuriliğimi bir ürperti kapladı ve dudaklarıma kulak tırmalayan bir gülümseme yerleştirdi. Benim nerede bittiğimi ve onların nerede başladığını bilmemek şimdiye kadarki en iyi şeydi. Artık başka hiç kimsenin işe yaramayacağını biliyordum çünkü hayatımda ihtiyaç duyduğum insanlar bunlardı. Onlar olmadan amaçsızca yüzüyordum. Beni gezegene bağlamak için onlara ihtiyacım vardı. Bunu daha önce fark etmediğime inanamıyordum.

Ve her biri kendi özel tarzında muhteşemdi. Nathan'ın şaşırtıcı derecede kaslı bir vücudu vardı ve eminim ki her büyücü kadın ona dokunmak için ölürdü. Günlük hayatında bunu saklıyordu ama bu benim için daha da iyi bir hale getiriyordu çünkü özel ve tamamen bana ait hissediyordum. Ethan zayıf ve uzun boyluydu; göğsü kalbimi hoplatıyordu ve boxer şortunun içindeki şey bacaklarımla arasını jölelememe neden oluyordu. Joseph'in boyu beni tamamen kadınsı ve narin hissettirdi, harekete hazır bir seks tanrıçası gibi. Ve John'a gelince... vay canına, çıplak olduğunda canlanıyordu ve onun daha da heyecan verici bir versiyonuydu. Değişen türü yüzünden insanların onu görmezden geldiğine inanamıyordum. Bu şimdi çok aptalca geliyordu - yargılara ve klişelere teslim olmak. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktım.

Kısa süre sonra çocuklar beni dağın zirvesine ittiler. Vücudumda o kadar sıcak bir mutluluk dolaşıyordu ki artık insan olup olmadığımı bile bilmiyordum. Beni bu noktaya getirmek için hepsi gerekiyordu, her biri vücudumun ayrı bir bölümünü tahrik ederek beni çılgına çeviriyordu. Farklılıkları ve bir ekip olarak çalışma şekilleri, deneyimi birleştirdi ve yoğunlaştırdı - beni onlarla birlikte zevk sularının altına sürükledi. Bedenime duydukları ezici arzu beni zirveden aşağı itti, ta ki ben düşene kadar, uçuşuma doğru yuvarlanana kadar.

Çılgılık attım ve çırpındım - vücudum için neredeyse çok fazlaydı, nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. O anda gerçekten patlamak üzere olup olmadığımdan emin değildim çünkü her şey çok . Ama çocuklar

Bana sarıldılar, beni öptüler ve beni rahatlattılar, mutluluk çığlıklarımı yuttular. Hepimiz daha önce de birlikte olmuştuk ama bu sefer çok daha yoğun bir şeyler vardı. Daha fazla güven, daha fazla tutku, daha fazla adrenalin dolu şehvet vardı. İnanılmazdı.

Sonunda, orgazm sonrası mutluluktan nefes nefese kalmak için bir yığın halinde çöktüm, ama tüm bu süre boyunca vücudum daha fazla hareket için kendini çalıştırdı çünkü erkeklerin hiçbiri henüz benim aynı olağanüstü hisleri yaşamamıştı. Daha alınacak çok zevk vardı ve benim için de öyle. Adamların bana sanki onların dünyası olduğum gibi bakmalarına bakılırsa, en azından bu yatakta olduğumuz sürece, yoğun heyecanı daha da artırdı. Gözleri parıltıyor, vücudumu yalayıp geçen alevler tüm tenimi kaplıyordu. Başımı arkaya attım ve bu duygular içinde boğuldum, bu adamlarla birlikte olmanın her saniyesini sevdim.

Her birinin gözlerini yakaladığımda *kendimi kaybediyorum* diye düşündüm. *Yine kontrolden çıktım...*

En son bu kadar kontrolden çıktığımda kendime çok fazla güvenmişim ve bu da geri tepti. Bu sefer kesinlikle kendime fazla güvenmiyordum. Cevaplarının ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu ama onlara sormanın bir yolunu bulmalıydım. Bir şekilde bu işi çözmem gerekiyordu. Cesur olmalı ve duygularımı ifade etmek için doğru kelimeleri bulmalıydım.

Şimdi bunu düşünmeyi bırakmam gerekiyordu çünkü şu an kesinlikle harem muhabbeti yapmanın zamanı değildi. İlgime ihtiyaç duyan, vücudum için yalvaran dört adam vardı ve onlara tam olarak ihtiyaç duydukları şeyi vermem gerekiyordu. Bana en yakın olduğu için bacağımı John'un kucağına attım ve siki girişimi okşarken ona sırttım. Umarım bunun hayatının en güzel gecelerinden biri olacağını biliyordur. Yaşadığımız günlerden sonra hepimizin buna ihtiyacı vardı.

NATHAN

HOpe'un yüzünde tuhaf bir ifade vardı. İlk yattığımızda taktığının aynısı değildi. Yine çıldırmak üzere olduğu izlenimini edinmedim ama

kesinlikle kafasında oturmamıştı. Konuşacak birine ihtiyacı olduğunu hissediyordum ama bu amaç için uygun olup olmadığımdan emin değildim. O kişi olmak için dünyada her şeyi yapardım ama emin olmak için onu yeterince okuyamıyordum. Bana gelene kadar beklemek zorundaydım, tabii gelirse.

"Akademi'ye geri dönmemiz gerekiyor," dedi sonunda yorgun bir şekilde. "Öğretmenlere neler olduğunu anlatmalıyız. Bunun kendi başımıza yapabileceğimiz bir şey olduğunu sanıyordum ama yüzleşmemiz gereken iblislerin sayısını bildiğimden, işleri güvenli bir şekilde yönetebileceğimizi sanmıyorum."

Ona karşı çıkmak istedim, başka kimseye ihtiyacımız olmadığını söylemek istedim, ama bu sadece bencilce nedenlerden dolayı olurdu. Onunla daha fazla zaman geçirmek istedim - iblisler ve dünyanın geri kalanı için oluşturdukları tehdit yerine bize odaklanmak. Üzücü olan şey, gerçekten biraz yalnız zamana ihtiyacımız olmasıydı. Biz kesinlikle aracılığıyla şeyler konuşmak gerekiyordu, ama şimdi bunu yapmak için zaman ya da yer değildi. Rahatlayamayacağız.

"Ben onlarla savaşalım derim," diye araya girdi Joseph, daha önce yaşadığımız fiyaskodan ders almadığı belliydi. Değil

Sonunda zarar gören ben olsam bile onu . "Bence bunu yapabiliriz. Özellikle birlikte güçlüyüz..."

"Bak, dün ne oldu..." Hope çaresizlik içinde ona baktı. "... korkunçtu. Karşılaştığımız birkaç iblisle başa çıkmakta gerçekten zorlandık. Gerçekten tek başımıza savaşımaya devam edebileceğimizi düşünüyor musun?" Hayal kırıklığı içinde ellerini havaya kaldırdı. "Gururunun yoluna çıkmasını gerçekten istemiyorum. Başka insanlara ihtiyacımız olduğunu kabul etmeliyiz. Aksi takdirde, sonumuz ölüm olacak ve herkesin başı belaya girecek. Bunu neden yalnız yapmak istediğini anlıyorum ama ."

"Ama en işleri bir ekip olarak halletmek isteyen sendin..." Yusuf gözeneklerinden kaynakayan kızgınlıkla tersledi. Belli ki tepkisi felakete davetiye çıkarıyordu. "Başkalarının da gelip bize katılmasını istemiyordun. Şimdi ise bunu istiyorsun ve ben bunun nedenini anlamıyorum. Bu bana hiç mantıklı gelmiyor."

"O zamanlar kaç tane iblis olduğunu bilmiyordum. Saf ve aptaldım."

"Şimdi de bana aptal mı diyorsun? Bunu neden yapıyorsun? Arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Bana böyle sırtını döndüğüne inanamıyorum," diye cevap verdi Yusuf, sesini daha da yükselterek.

John ve Ethan'a baktım ama onlar da en az benim kadar şaşkın görünüyorlardı. Böyle bir şey beklenmiyordu ve hiçbirimiz durumu nasıl yatıştıracağımızı bilmiyorduk. Alt dudağımı ısırıp durdum, bu tartışmayı kontrolden çıkmadan önce susturmak için söyleyecek doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. Ama kelimeler zihnimden kum gibi kaymaya devam ediyordu - hiçbirini söylemek doğru gelmiyordu.

Ethan, "Bence biz de gitmeliyiz," konuştu. o ki, bu işe benden daha uygundu. "Hope'a katılıyorum. Başka bir şey yapmadan önce en azından tavsiyeye ihtiyacımız var. Sence de öyle değil mi John?"

John omuz silkti ve başını sertçe salladı. Belli ki bu işin içine sürüklenmek istemiyordu, onu suçlayamazdım. Ben de bundan kaçınmak istiyordum ama bunun mümkün olmayacağını biliyordum. Joseph'in burun delikleri öfkeyle açılmışken olmazdı.

"Çocuklar, bu konuda kavga edemeyiz," diye girişimde bulundum. "Artıları ve eksileri tartmalı ve duruma uygun mantıklı bir karar vermeliyiz. Buraya kadar birlikte geldik ve şu anda ihtiyacımız olan son şey dağılmak."

"Buraya kadar geldik!" Joseph neredeyse bağıırıyordu. "İşte bu yüzden devam etmemiz gerekiyor. Bu sadece biz olmalıyız - mantıklı olan tek yol bu. Bizim yaşadıklarımızı başka hiç kimse yaşamadı, bu yüzden her şey bittiğinde zaferi başka hiç kimse elde etmemeli."

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum, Joseph," diye gözlerini devirdi Hope. "Bu zaferle ilgili değil. Bu kazanmak ya da kaybetmekle ilgili değil. Bu iblisleri kontrol altına almak ve Akademi'deki herkesi korumakla ilgili. Bu iblisler bir şeylerin peşinde. Herkese karşı oluşturdıkları tehlikeyi riske atamayız. Eğer yardım almazsak, hiç zafer olmayacak. Sadece biz ölürüz ve herkes şeytanın kontrolü altına girer. Ben bununla yaşayamam, siz nasıl yaşarsınız anlamıyorum. Şöhret düşkünü olmaya çalışma, Joseph. Kabul edilmek için buna ihtiyacın yok. Diğer öğrencilerin onayını kazanmak için buna ihtiyacın olmayacak. Eğer amacın , bu aptalca. Eğer asabi davranıyorsanız, o zaman sakinleşmeniz gerekir. Doğru düşünmeli ve mantıklı hareket etmelisiniz."

Bir an için Hope'un Joseph'e ulaştığını ve sonunda her şeyin çözüleceğini düşündüm. Hope'un açıklaması mantıklı ve nesneldi ve Joseph'in bunu dikkate almaması çok saçma olurdu.

Ama umutlanmakla hata ettim. Ondan bunu beklemekle hata ettim. Bunun yerine mantıksız davranmaya devam etti ve öfkesi daha da arttı. Hope konuşmasını bitirir bitirmez bağıırmaya başladı. Joseph o kadar yüksek sesle bağıırıyordu ki, hiçbirimiz ne dediğini anlayamıyorduk. Hiç şansımız yoktu ve ben onun da buna güvendiği izlenimine kapıldım - hepimiz bundan bıkip iblis sorununu kendi başımıza çözmeye karar verene kadar bağıırmaya edecekti. Kendi yolunu bulmaya alışkın olup olmadığını merak ettim. Belki de öyleydi ve bu yüzden kendini bu kadar soyutlamıştı. Ama artık yalnız değildi, biz bir ekiptik ve hepimizin birlikte çalışması gerekiyordu.

Bunu yapmak sinir ama konuşmadan önce lafını bitirmesine izin verdim. Aksi takdirde sözümü keseceğini ve tek kelime etmeme izin vermeyeceğini biliyordum. Sadece o ruh halindeydi.

"Akademi'ye geri döneceğiz," dedim ailece, daha fazla anlaşmazlığa yer bırakmadan. "Çoğumuz bu öneride hemfikiriz ve sanırım bu işin yürümesi için çoğunluğun kurallarına uygun bir anlaşma yapmamız gerekiyor."

Joseph tartışmaya hazırlandı ama onu durdurmak için elimi uzattım. "Bundan hoşlanmayacağını biliyorum ama ne yazık ki böyle olması gerekiyor. Bir konuda anlaşmak zorundayız, bir plan yapmadan edemeyiz ve eğer herkes bizim tarafımızda olan insanlar olduğunu bilerek kendini daha güvende hissedecekse, o zaman yapmamız gereken şey bu."

"Katılıyorum," dediğimi duyunca Hope'un sesi tamamen rahatlamış gibi çıktı. "Sonunda bize yardım eden insanlar olmasa bile, kesinlikle tavsiyeye ihtiyacımız var. Bu yolculuğa çıkmadan önce, böyle bir görevde bulunmuş olan diğer haremlele konuştum. Onların hiçbir zaman bizim kadar çok ibisle yüzleşmek zorunda kalmadığından . En fazla iki ibisle savaştılar ve yine de durumdan yaralı çıktılar. Hiçbirinizi kaybetme riskini göze alamam, kimsenin zarar görmesini istemiyorum ve eminim ki sen de aynı şekilde hissediyorsundur Joseph. Öfkeli ve mantıksız davrandığınızda, yalnızca kendinizin zarar görme olasılığını göz önünde bulundurursunuz. Bir başkasının yaralandığını ya da daha kötüsünü düşünün. Hâlâ oraya balıklama dalmak istiyor musun? İstedğini sanmıyorum."

Yusuf şey söylemedi, ama omuzlarını silkerek tartışmada kendi tarafını tutmaktan vazgeçtiğini belli etti. Tanrıya şükür, bunun aramızın açılmasına neden olacak bir tartışma olacağından endişelenmeye başlamıştım. Yaşadığımız her şeyi göz önünde bulundurursak, aptalca bir anlaşmazlık yüzünden birbirimize kızmamız doğru değildi.

"Hadi gidelim," dedim kimse fikrini değıştirmeden. Artık hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktım. "Oraya nasıl gideceğimize karar vermemiz gerekiyor. Birlikte mi yoksa ayrı ayrı mı seyahat etmeliyiz? Hope ve ben muhtemelen bu büyü kullanabiliriz. John, sen uçabilirsin. Joseph ve Ethan, isterseniz birlikte koşabilirsiniz?"

Bu öneriyi yaptığımda bile, insanların bundan hoşlanmadıklarını o. söyleyebilirim.

"Birlikte kalmak istiyorum," diye ısrar etti Hope hemen. "Biz Bu bölgedeki tüm iblisleri yok ettiğimizi varsayarsak, ama emin değiliz. Neredeyse tek başına yakalanan kimseye güvenemem. Zaten birlikte daha iyi çalışıyoruz, değil mi? Bu şekilde devam edelim."

Gözlerimi merakla ona diktim ve gerçek amacının ne olduğunu merak ettim. İçimden bir ses bizimle birlikte biraz daha zaman geçirmek istediğini söylüyordu. Belki de bizim hakkımızda doğru dürüst bir sohbet etmek istiyordu. Gerçi şu anda tansiyon yüksekti ve bu konuyu açmak için iyi bir zaman gibi görünmüyordu ama belki daha sonra, ortalık . Kesinlikle öyle olmasını umuyordum - o konuşmayı yaptıktan sonra gerginliğin azalacağını hissediyordum. Belki Joseph bile sakinleşirdi.

"Kulağa hoş geliyor," dedim gülümseyerek. "Artık harekete geçmeliyiz."

Hepimiz bir arada kalsak bile John'un uçması gerekecekti, onun için en iyi seyahat yolu buydu. Geriye ben ve Hope'un Ethan ya da Joseph'e binmesi kalıyordu. İnsan formlarında kalırlarsa çok yavaş olurduk ve büyü de kullanmıyorduk, yani tek yol buydu. Ama bu zor bir karar olacaktı - hem de Joseph'in ruh hali böyleyken. Neyse ki Hope kendi kişiliğinin Joseph'i benden çok daha fazla sakinleştirebileceğini biliyordu, bu yüzden hemen onunla gitmeyi teklif etti. Ethan'ın istekli olup olmadığından emin değildim, Hope'un yanında olmasını daha çok tercih ediyormuş gibi bir his vardı içimde ama o da durumu gibi kabul etti. Bir takım oyuncusu gibi davranıyordu, bu da kalbimi ısıttı. Kendi başına daha çok zaman geçiren, Akademi'de derslere girmediği kadar diğer insanlardan da kaçan biri için, gerçekten de bir ekip olarak çalışmaya kolayca uyum sağlamıştı. Düşündüğümde çok daha kolay. Bu onun da daha fazlasını istediğini, Hope için değişmeye ve kendini açmaya istekli olduğunu gösteriyordu. Hope'un onun üzerinde inanılmaz bir etkisi vardı. Gerçekten şaşırtıcıydı ama pek de şaşırtıcı değildi. Etrafındaki herkesi bir kez içine aldığı anda üzerinde büyülü bir etki bırakıyordu. Gerçek Hope'u görmek zordu, kendini herkese kolayca açmıyordu ama benim için bu

cazibesine cazibe katıyordu. Gerçek yüzünü gördüğünüzde bu özel bir şeydi ve bir anlamı vardı. Keşke Joseph de her şeyi aynı şekilde görebilseydi.

Yolculuğa sessizlik içinde başladık. Ben kendi düşüncelerimde kaybolmuştum ve Ethan'ın da öyle olduğunu hissediyordum. Muhtemelen o da Joseph için en az benim kadar endişeleniyordu. Muhtemelen onun da aklında birlikte geçirdiğimiz özel gecelerle ilgili pek çok düşünce vardı. Tartışmaların ortasında, samimi anlarımızın arkasındaki anlam hâlâ ortaya çıkmamıştı ve ne zaman çıkacağından da emin değildim. Daha sonra açıklığa kavuşturmaktansa daha erken açıklamayı tercih ederdim. İçimdeki bu duyguları daha ne kadar bastırabileceğimden emin değildim. Eğer onları yakında dışarı çıkarmazsam beni öldürecekti - patlamak üzere olan bir düdüklü tencere gibiydim.

Sonunda mola vermek için durduk. Yer değiştiren çocuklar biraz dinlenmek istedi. Bu konuşmanın Akademi'ye dönmeden ve hayat yeniden sadece görevle ilgili hale gelmeden önce gerçekleşebileceğini düşünmeden edemedim. Ama yanılmışım.

"Hope ve Joseph nereye gidiyor?" Ağaçların arasında gözden kaybolurlarken Ethan ve John'a çaresizce sordum. "Neler oluyor burada? Her şey gibi hissediyorum."

"Biliyorum," diye cevap verdi Ethan karanlık bir sesle. "Joseph bizi içten dışa doğru parçalamak için elinden geleni yapıyor gibi görünüyor ve ben bunun nedenini anlayamıyorum. Hepimiz onu babalarına karşı savunduktan sonra doğru yolda olduğumuzu düşünmüştüm. Ama şimdi yine delirmiş gibi davranıyor. Sence neden böyle davranıyor?"

İmkânsızı çözmeye çalışırken hepimiz birkaç dakika sessiz kaldık ama sadece birimiz bir teori bile üretebildi. John fikrinden bahsederken gerçekten utangaç ve kararsız görünüyordu. "Ya Hope'a olan hisleri konusunda endişeleniyorsa? Ya küçümsenmeye ve reddedilmeye o kadar alışmışsa ve bunun tekrar olacağını düşünüyorsa? Gerçekten korkuyor olabilir. Ama eğer öyleyse ve bizimle konuşmuyorsa, bu konuda ne yapabiliriz? Ona nasıl yardımcı olabiliriz?"

Ethan da ben de konuşamayacak kadar sersemlemiştik. Ethan'ın sorununun ne olduğundan tam olarak emin değildim ama konuşamıyordum çünkü John

duygularımı hemen hemen dile getirdim. Yolda ve birlikte olmak iyi ve güzeldi ama hiçbir şey işler çok garip bir hal alacaktı. Ya da belki Hope'un bizi istemediğini de öğrenebilirdik. Ya da erkeklerden biri haremden olmak istemeyecek, bu da grubun tüm dinamiğini bozacak ve potansiyel olarak her şeyi mahvedecekti. *Konuşmaya* o kadar odaklanmıştım ki işlerin istediğim gibi gitmeyebileceğini düşünmemiştim. Belki de bu görevden sonra yalnız kalacaktım. Hayatımın sanki hiçbir şey olmamış gibi eski haline döneceğini düşünmek bedenimi ürpertti. Önceden mutluydum, memnundum ama bunun nedeni etrafımda insanların olmasının ne kadar iyi hissettirdiğini bilmememdi.

"Oh, bakın," diye uzakları işaret etti John. "Geri döndüler. Şimdi onlara soralım mı? Konuşup neler olup bittiğini öğrenelim mi? Bu elimize geçen son şans olabilir."

Hope'un yüzündeki ifadeyi görene kadar bu plana katılıyordum. Tartıştıkları belliydi, bu haremla ilgili herhangi bir şey hakkında konuşmak için iyi bir zaman olmadığını gösteriyordu. Bizi tamamen reddedecekti.

"Hiç sanmıyorum," diye fısıldadım neredeyse. "Etkilenmiş gibi görünmüyor."

"Evet, eve uzun bir yolculuk yapacağız gibi görünüyor," diye onayladı Ethan. "Önce günün geri kalanını atlatmaya çalışalım. Ondan sonra kendimizle ilgili bir karar verebiliriz."

Hope ve Joseph'e bakarken, bunun bizim için tek seçenek olduğunu biliyorduk. Ortalık bu kadar gerginken başka bir yol yoktu. Yine sadece olayların bir an önce yatışmasını ve Yusuf'u düğümleyen her neyse onun umuyorduk.

"Gitme vakti geldi," diye bağırdı Hope, hiçbirimiz bir şey söyleyemeden. "Öğretmenlerle konuşmam ve bu işi bir an önce halletmem gerekiyor. Buna dayanamıyorum..."

Hope'un yaydığı enerji olumsuzluklarla noktalanıyordu. O hissederken hiçbirimiz ne diyeceğimizi bilemiyorduk. Joseph belli ki onu gerçekten üzecek bir şey yapmıştı. Muhtemelen uzun bir süre onu sakinleştiremeyecektim. Sanırım biz

yapılması gerekenlere odaklanmaya geri döndük. Belki Akademi ile görüşmemizden sonra.

O zaman ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

AKADEMİ ÖĞRETMENLERİ onlarla birlikte işleri yoluna koymak üzere geri döndüğümüz için memnundular. İblislerle kendi başımıza mücadele etmeye çalışsaydık başımızın büyük belaya gireceğini söylediler. Joseph hala ikna olmuş görünmüyordu, aklı açıkça yine de denememiz gerektiği fikrine takılmıştı. Bundan sonra onu ikna edecek bir şey göremiyordum...

"Yani, durumu kontrol etmeleri için bir grup insan göndereceğiz... Personel üyelerini ," dedi Bayan Burton kesin bir şekilde. "Durumu tam olarak kavradığımızda ve potansiyel olarak daha deneyimli olan diğerleri ne yapacaklarını çözmeye çalıştıklarında, oradan bir plan yapacağız." Başını salladı, sanki ifadesi bizi memnun etmeliymiş gibi dudaklarında bir gülümseme oluştu. Başkalarının bu konuda ne hissettiğinden emin değildim ama ben sadece hissizleşmişim, boştum. Hiçbir şey hissetmiyor gibiydim. "Artık hepiniz düşeni yaptınız. Rahatlayabilir ve mutlu olabilirsiniz."

"Yani, geri dönmemizi bile istemiyor musun?" Joseph öfkeyle sordu. "İblislerden kurtulmak için yardım etmemizi istemiyor musunuz? Ama onları keşfeden biziz."

Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Bayan Burton Joseph'in tepkisi karşısında inanılmaz derecede şaşkın görünüyordu. Keşke onunla neler yaşadığımızı bilseydi! Babalarına ne kadar değerli olduğunu göstermek istediği açıktı. Biz onu savunduktan sonra bile, hala kanıtlaması gereken çok şey olduğunu düşünüyordu ve kafasında bunu bu şekilde yapmak istiyordu. Onun için korkuyordum çünkü bu tür bir duygu başını belaya sokacaktı - özellikle de kavgaya karışırsa. Düzgün düşünemeyecekti.

"Sana ihtiyacımız olursa geri çağırılabilirsin," diye teklif etti sonunda. "Ama bunun yapman gereken bir şey olduğunu düşünmüyorum. Saha projeni zaten yaptın, bir projede yardımcı oldun."

Gerçek bir dünya durumu ve yol boyunca bazı zorluklar yaşamışsınız gibi görünüyor. İblislerle savaştınız ve onları tuzağa düşürmek için bir büyü yaptınız. Sizden istenenden daha fazlasını yaptınız. Ama bu senin için çok önemli bir şeyse, seni bu işe dahil etmeye devam edeceğim." Hepimize baktı ve hepimizin Joseph'le aynı şekilde hissedip hissetmediğimizi anlamaya çalıştı.

Oraya geri dönüp biraz daha savaşmak istediğime tam olarak ikna ama eğer bu Joseph için bu kadar önemliyse, o zaman ben de buna uyacaktım. Başımı salladım ve görünüşe göre herkes de beni takip etti.

"Tamam o zaman, bu kesinlikle iyi. Ama şimdilik, eminim hepinizin biraz dinlenmeye ihtiyacı var ve bahse girerim kendi yataklarınıza dönmek güzel olacaktır. O yüzden siz buradan çıkın, ben yakında sizinle temasa geçeceğim. Ben bir şey öğrenir öğrenmez siz de öğreneceksiniz."

Hepimiz odadan çıktık ve ben bir sohbetin gerçekleşeceğini düşündüm - önemli bir şey değil ama kısa bir sohbet. Joseph'in tepinip gitmesi ve Ethan'ın da konuşamayacak kadar bıkkın bir halde kendi yoluna gitmesi yanıldığımı hemen kanıtladı. John'a baktığımda onun da omuz silktiğini ve yüzünde bıkkın bir ifadeyle oradan ayrıldığını gördüm.

"İyi geceler o zaman," dedi Hope üzüntüyle, olan biteni kabullenmişti - bu hızla benden daha hızlı olduğu kesindi. "Yakında görüşürüz."

Beni yalnız bırakıp giderken, hiçbirini bir daha göremeyeceğime dair garip bir boşluk hissine kapıldım. Yaşadığımız şey sonsuza dek sürecektir bir şey değildi, bunun yerine kısacık bir andı - tadını çıkarılacak ama doğru zaman geldiğinde de bırakılacak bir an. Doğru zaman şimdi değildi ama başka seçeneğim de yoktu. Bu benim için yapılmıştı.

UMUT

W *Bu ne lan?* Tek başıma, tek kişilik yatak odamda uyanmak gerçek bir serserilikti. Genelde severdim. Tek başıma olmayı çok severdim ama bu kadar zaman geçirdikten sonra

tuhaf hissettirdi. Dün geceki olaylardan dolayı daha da garipti. Ben de dahil olmak üzere herkesin ayrılıp kendi hayatlarına etmek üzere çekip gitmelerini hâlâ tam olarak anlayabilmiş değildim. Elbette, Akademi'ye dönüş yolunda işler gergindi. Geriye dönüp baktığımda, muhtemelen Nathan'ın orijinal planına uymalıydim ama bu şekilde sonuçlanacağını düşünmemiştim. Birbirimizle biraz daha vakit geçirmenin hepimiz için iyi olacağını düşünmüştüm. Ama Joseph'in ruh hali enerjimizi tüketti. Üstüne , diğer çocuklar da somurtmaya devam ettiler. Küçük anlaşmazlıkların büyütülmesi kaçınılmazdı ve şimdi... neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu. *Ne yapmalıyım?*

Elimi alnıma bastırdım ve şiddetli baş ağrısının geçmesini diledim. Beni tüketiyordu ama sefalet çok daha kötüydü. Nerede durduğumu bilmemekten o kadar korkuyordum ki hareket etmem bile zorlaşıyordu. Hiç şansım olduğundan emin değildim.

"Onları bulabilir miyim?" Kendi kendime üzülerek dedim ki. "Nerede olduklarını biliyorum..."

Onlara ne söyleyeceğimden emin değildim ama denemeye değirdi. Ortalıkta yatıp mutsuz olmamdan daha iyiydi. Genelde daha pasif biriydim ya da en azından son birkaç yıldır öyleydim ama öyle biri olmaya devam edersem eskisi kadar yalnız kalacaktım. Kimseyle iletişim kurmaya zahmet etmeyen, başını öne eğip hiçbir şey yapmamaktan mutlu kız.

"Denemelisin," dedim kendime, gözlerimi tavana dikip bedenime biraz enerji girmesini isterken. "Onları düşün. Birlikte geçirdiğimiz zamanı düşün... Bunun için savaşımaya değer."

Çocukların yüzleri aklımdan çıkmazken, kıcıımı yataktan çıkarmayı başardım ve duşa yöneldim. Kuşkusuz, su beni daha iyi hissettirmek için çok şey yaptı. Beni biraz uyandırdı. Enerjinin devreye girip girmediğinden emin değildim ama kesinlikle biraz daha güçlü hissediyordum.

Duştan çıktıktan sonra, en sevdiğim kırmızı yazlık elbisemi aldım - bu elbisenin beni hem iyi göstereceğini hem daha iyi hissettireceğini ve sırayla hepsiyle yüzleşmek için ihtiyacım olan gücü vereceğini umuyordum. Belki de teker teker--bu işi yoluna koymak için bir tür konuşma yapmak daha kolay olurdu. Hiçbir şey olmamasını beklemekten daha iyi olmalıydı çünkü o zaman bundan hiçbir şey çıkmayacaktı. Birinin burada kontrolü ele alması gerekiyordu ve *fiili* lider ben olduğuma göre, bu ben olmalıydım.

Kütüphaneye ilk gittiğim yerdı çünkü Nathan'ın orada olacağını biliyordum. Hatta son birkaç gündür kitap karıştırmayı özlediği için daha da fazla. Gördüğümüz onca şeyden sonra biraz daha araştırma yapmak istediğinden emindim ve bunu başarabilmesinin en iyi yolu da kitaplardı. Binanın içinde dolaştım ve bir masada oturan ya da yüzünü kitaplara gömmüş olan herkese tek tek baktım, ama çok şaşırdım, hiçbirisi Nathan değildi. Saat sabahın on buçuğu olduğuna göre, onun yatakta olduğunu düşünemezdim...

Ama Joseph muhtemelen öyle olacaktı. Biz bu kadar meşgulken istediği kadar uyuyamamıştı. Buna bir de ailesinden kaynaklanan stres ve öfkesi eklenince işler daha da kötüleşti. Yatakta olmak zorundaydı. Ben de moralimi bozmak yerine gidip onu aramayı seçtim. Yola çıktım.

Onu bulmak için doğruca odasına gittim. Belki de şu anda ikimizin de ihtiyacı olan şey bir kucaklaşmaydı. Bu beni kesinlikle çöküşümden çıkarırdı.

"Yusuf?" Kapısını sertçe çaldım, onu uyandırmanın biraz zaman alacağını biliyordum. "Yusuf, orada mısın?" İçeriye dinlemek için kapıya yaslandım ama hiçbir şey duymadım. "Yusuf?"

Kapıyı birkaç kez daha çaldıktan sonra yan odadaki adam çıktı ve Joseph'in sabahın erken saatlerinde çıktığını söyledi. Bu hiç de onun yapacağı bir şey değildi. *Ne haltlar dönüyordu? Bütün erkekler arkamdan iş mi çeviriyordu?* Aklımda sorular . Bu fikir hiç hoşuma gitmemişti.

Başımı salladım ve Ethan'ın her zamanki yerinde olup olmadığını görmek için sahaya doğru yöneldim - etrafta dolaşıp derslerden kaçıyordu - ama yine kendimi yalnız buldum. Hiçbir yerde yoktu.

"Ne oluyor lan?" Yumruklarımı iki yanımda birleştirdim, gözeneklerimden sıkıntı sızıyordu. Bu, çok tanıdık bir reddedilme hissi gibi gelmeye başlamıştı. "Ne oluyor lan?"

Kalbim sıkıştı. Midem bulanmaya başladı. Bunun hiç düşünmemiştim. Sonsuza dek onlarsız kalacağımı hiç düşünmemiştim. Bunu düşündüm ama içten içe düşündüğümden daha fazla güven duyuyordum. Aramızda bir bağ ve bunun sadece tek yönlü bir şey olmadığını varsaymışım. Bir kez daha kandırıldığımı inanamıyordum. Eğer durum buysa, o zaman bir daha *asla* yargılarıma güvenemeyecektim. Kimsenin içeri girmesine izin vermezdim. Daha önce de kendimi bu şekilde ikna etmişim ama o zaman işler bu kadar kötü değildi. Daha önce kimseye bu kadar derinden aşık olmamışım.

Ne yazık ki John'un nerede takıldığını bile bilmiyordum, birbirimizi çok iyi tanıdığımız için bu garipti, bu yüzden onun hakkında ne yapacağımı bilmiyordum. Zaten muhtemelen orada olmayacağı için bir şey yapamazdım sanırım. Belli ki benden kaçıyorlardı ki bu korkunçtu.

"Hope!" Birden Bayan Burton'ın sesi dikkatimi çekti. "Ben de seni arıyordum," diye seslendi dudaklarında sıcak bir gülümsemeyle.

Sıcak gülümsemesi beni karşıladı ve modumu biraz yükseltti ama karşılık . "Benimle gelebilir misin?"

Sohbet mi? Yaylalar hakkında konuşmak istiyorum..."

Tanrım, bunu söyler söylemez oraya geri dönmüş olmayı diledim. Akademi'nin dışında, dikkatimizi dağıtacak hiçbir şey yokken her şey çok daha basitti. Baskı yoktu.

"Elbette..." Yapacak daha iyi bir şeyim yoktu, o yüzden neden .
"Hadi gidelim."

Ofisinde Bayan Burton'a olanları anlattım. Hatırladığım tüm ayrıntıların üzerinden geçtim ve onun not almasını izledim. Konuşurken uyuşmuştum, bana bir şeyler hissettirebilecek her türlü detayın üzerinden geçtim, bu yüzden sesim monotondur. Ama Bayan Burton fark ettiyse de bir şey söylemedi.

"Doğru, tamam..." Sandalyesine geri oturdu ve bana gülümsedi. "Bu, gözümüzün üzerinde olması gereken bir şey. Diğer başıboş iblisleri ortadan kaldırmamız gerekiyor çünkü her ne kadar inanılmaz bir iş çıkarmış olsanız da, üzülmektense güvende olmak daha iyidir. Biz de bu büyü bir göz tutmak gerekir. Yerinde kaldığından emin olun. Tabii ki, biz de orada neler olup bittiğini öğrenmek gerekir. iblislerin sayısı düşünüldüğünde durum çok ciddi görünüyor."

"Yani, gitmemizi mi istiyorsun?" Daha yeni döndüğümüzü düşünürsek şaşırtıcı derecede neşeliydim. Her şeyin idare edilebilir olduğu dağlık bölgelere dönme fikri çok cazipti.

"Oh, hayır!" Bayan Burton hemen başını salladı. "Siz üzerinize düşeni yaptınız. Diğer haremle bir rotasyon yapacağız ve bazı deneyimli öğretim personelinin de oraya göndereceğiz..."

O bunu söyler söylemez Joseph'in neden anlamaya başladım. Eğer başkaları da misyona dahil olursa, o zaman biz hiç dahil olmamışız gibi olacaktı. Bu da bizim katkımızı halının altına itecekti. Megan ve Felicia haremle birlikte kahraman olmuşlardı çünkü görevlerini tek başlarına tamamlamışlardı. Bir şeyleri yarım bırakmakla ilgili bir şey beni etkiledi. Bundan hiç hoşlanmadım.

Ama bir şeyler hakkında tartışmak da istemiyordum. Çekinerek başımı salladım ve Bayan Burton'ın bana söylediklerini kabul ettim. Görünüşe göre çocuklarla -en azından Akademi duvarlarının ötesinde- geçirdiğim zaman sona ; gerçekten sona ermişti. Şimdi her zamankinden daha yalnız kalacaktım.

"O zaman gitmene izin vereceğim." Bana sıırttı. "Yarın normal görevler için görüşürüz. Bence günün geri kalanında izinli olmayı hak , değil mi? Yaptıklarından sonra..."

"Hayır, bir gün izin istemiyorum," diye cevap verdim aceleyle. "Mümkün olduğunca çabuk işlerime geri dönmek istiyorum. Hayatımın biraz normale dönmesine ihtiyacım var..."

Bayan Burton bana aklıımı kaçırmışım gibi tuhaf tuhaf bakıyordu.

"Sadece izin almanın bana yardımcı olacağını sanmıyorum. Hepsi bu. Meşgul olmayı tercih ederim," diye ekledim, endişelerini gidermeye çalışarak.

Ne diyeceğini bilemiyordu ama başıyla onayladı ve bana yapmam gereken işlerin listesini verdi. Tanrı'ya şükür çünkü düşüncelerimle daha ne kadar baş başa kalabileceğimden emin değildim.

Öğretim asistanı olarak çalışmak istediğim kadar dağıtmıyordu. Akademi'nin şu anda gerçekten boş hissettirmesi de yardımcı olmadı. Haremler dağlık bölgelerde savaşıırken, burası olmak için garip bir yerdi. Daha da tuhaftı çünkü hâlâ çocuklardan birini bile görmemiştim. Benden sonsuza kadar kaçmalarını istemediğim için onları tekrar aramaya çıkmıştım ama hala onları görmemiştim.

Yine de en azından beni meşgul edecek bir sürü akılsız öğrenci idaresi işim vardı. Yorucu değildi, bu yüzden beynim tamamen bağlanmamıştı, ancak zihnimi sürekli olarak tutan ezici üzüntüye kendimi kaybetmediğim anlamına geliyordu. Hiç yoktan iyiydi...

"Oh, Hope!" Bayan Burton odaya girip bana seslenince sıçradım. "Duymadın mı? Şu anda antrenmanda, sahada olman gerekiyordu."

"Ne demek istiyorsun?" Bu konuda şey duymamıştım.

"Dekan tüm öğrencilerin eğitilmesini istiyor çünkü keşfedeceğiniz çok şey var gibi görünüyor. Temel olarak, savaşa hazırlık için eğitim alıyoruz..."

Panik beni ele geçirirken vücudum yukarı doğru sarsıldı, "Savaş..."

Paniklememi engellemek için ellerini uzattı: "Savaş çıkacağını düşündüğümüzden değil. Biz sadece hazırlıklı olmak istiyoruz. Büyün hala yerinde ve her şey..."

Kahretsin. Bu konuda nasıl hissedeceğimden emin değildim. Korkutucu bir düşünceydi. Akademi'de bulunduğum onca yıl boyunca, tüm öğrenci topluluğunun birlikte eğitim aldığı bir durum olmamıştı. Bu bana gerçekten büyük bir şeyle karşılaştığımızı düşündürdü - o kadar büyük ki kimin ne için övgü alacağı konusunda endişelenmek olası sonuçları gölgede bıraktı.

"Şimdi gitmem gerekiyor mu?" Şaşkınlık içindeydim. "Burada yapmam gereken şeyler var..."

Bayan Burton, "Bunların hiçbirisi için endişelenme," diye ısrar etti. "Sen antrenman yapmalısın. Ben burayı bitireceğim. Şu anda yapman gereken en önemli şey bu. Tamam mı?"

Beni rahatlatmak için olduğundan emin olduğum bir şekilde sırtı ama işe yaramadı. Odasından çıkıp merdivenlerden inerek saha alanına doğru ilerlerken tamamen korkmuş ve düğümlenmişim. Paniklemeyle o kadar meşguldüm ki diğer adamları görme ihtimalini düşünmedim bile. Ama oraya vardığımda ve onları birbirlerinden uzakta garip bir şekilde dururken gördüğümde, kızgınlığım yavaşça yüzeyin altında kaynadı.

Donakaldım ve neler olduğunu merak ederek gözlerimi gezdirdim. Buluşup arkamdan konuştuklarını, benden nasıl kaçacaklarını ve beni nasıl geri çevireceklerini sanıyordum ama sanırım yanılmışım. Birlikte vakit geçirmiş gibi görünmüyorlardı.

Bu kesinlikle her şeyi değiştirdi, ama ne şekilde olduğundan emin değildim. Nasıl hissettiğimi tam olarak ifade edemiyordum. Kesinlikle daha önce olduğum gibi her şeyden emin değildim.

"Ah, Umut!" Bizi çalıştıran öğretmen, fitness koçlarından biri olan Bay Avis'ti. "Nihayet buradasınız. Artık antrenman yapabilmemiz için tüm takımları düzgün bir şekilde bir araya getirebilirim."

olduğunu tam olarak bilmesem de bir adım öne çıktım. Tüm bunların neden kadar ayrılmaz bir parçası olduğumu bilmiyordum. Bu yapmak için neden bana ihtiyaçları vardı? Ama sormadım çünkü

dikkatleri üzerime daha fazla çekmek istemedim. Herkes bana bakarken yanaklarımın derisinin altına bir sıcaklığın yerleştiğini hissedebiliyordum. Yani, görmek istediğim insanlar dışında herkes.

Bu çok kötü. Kalbim daha hızlı atmaya başladı. *Bu gerçekten çok kötü.*

"Pekâlâ, son birkaç haftayı birlikte çalışarak geçirdiğinize göre," dedi Bay Avis takımları organize ederken doğrudan bana. "Seni Joseph, John, Ethan ve Nathan'ın yanına koyacağım. Birlikte iyi dövüşebildiğinizi zaten kanıtladınız ve birbirinizin dövüş stillerini biliyor olmalısınız. Birbirinizi eğitirken bu size yardımcı olacaktır."

Hayır! Bağırarak istedim. Hayır, bunu bana yapma. Yapamam... Bu çok garip...

Ama artık çok geçti. Başka seçeneğim yoktu. Çocuklar sanki dünyanın başka bir yerinde olmak istiyormuş gibi bana doğru koşuşturmaya başlamışlardı bile. Ama etrafıma baktığımda nedenini anlayabiliyordum. Çünkü herkes haremelerde bir araya gelmişti ve aramızdaki şeyler ne kadar tuhaf olsa da, herhangi birimizin şimdiye kadar deneyimlediği hareme en yakın şey bizdik. Şu anda hiçbir şey değilmişiz gibi görünse bile. Bu bir karmaşaydı ama etmemiz gerekiyordu.

"Tamam, o zaman yapalım şu işi," diye cevap verdim huysuzca. "Bay Avis bizden ne isterse."

İlk başta hepimiz kaskatı ve beceriksizdik. Bir şey yapmak bizim için çok zordu. Bay Avis'in denememiz için bize verdiği tüm hareketler acınacak haldeydi çünkü hiçbirimizde bir şeyleri bir araya getirecek en ufak bir güç yoktu. Diğerlerinin ne kadar iyi olduğunu düşündüğümüzde aslında oldukça utanmıştım. Aralarında kesinlikle en kötüsü bizdik ve bunu fark eden tek kişi de ben değildim.

Kısa süre sonra Yusuf ve ateşli öfkesi alevlendi ve daha iyi dövüşmeye başladı. Aslında daha güçlüydü. Sanki Ethan'la antrenman değil de gerçek bir dövüş yapıyormuş gibiydi. Dudaklarımı araladım, tam ona bir şey söyleyecektim ki Ethan da aynı sertlikte karşılık vermeye başladı. Bunu gören John'un içinde de bir şeyler kıvılcımlanmış gibiydi ve Nathan'la birlikte Ethan ve Joseph'in huyunu taklit ettiler. Aptalcaydı, gerçekten, ama dürüst olmak gerekirse, her şeyi dışarı çıkarma fikri hoşuma gitti. İçimde çok fazla stres vardı.

Biraz stres atmam gerekiyordu, bu yüzden dövüş sırası bana geldiğinde ben de aynı şeyi yaptım.

"Siktir!" Sanki iblisle savaşıyormuşum, ölümüne dövüşüyormuşum gibi karşılık verirken çığlık attım. Joseph aldı. Hiç rahatsız olmamıştı, bu da kendimi zorlayabileceğim anlamına geliyordu. "Siktir git!"

Çok kızgındım, çok öfkeliydim, bunun baskısı altında patlamak istiyordum. Son birkaç gündür çok fazla öfke biriktirmiştım ve şimdi patlıyordu. Nereye düşeceğinden emin değildim. Yine de ona doğru eğilmek istedim. Ne görmek istiyordum.

Birdenbire, öfkem hiçbir uyarı olmadan yok oldu ve kendimi gözyaşları içinde buldum. Gözyaşlarım dizginlenemedi yanaklarımdan aşağı süzüldü. Göğsümde yükselen acıyı nasıl durduracağımı bilemeden . Joseph geri çekildi ve bana şok içinde baktı, bu da ne kadar çok şey gördüğünü gösteriyordu. Bundan ne kadar etkilendiğimi bilmesini istemiyordum. Bu fazlaydı.

Döndüm ve koştum. yaptığımı düşünmedim bile, yüzleşmek üzere olduğumuz savaşı da hesaba katmadım. Sadece uzaklaşmak istiyordum, daha fazla dayanamazdım. O adamlara yakın olamazdım çünkü içimde çok fazla duygu uyandırıyorlardı. Bundan sonra ne olacağından emin değildim çünkü tüm bu olanlar bir daha kesinlikle onların yanında olamayacağımı kanıtlamıştı. Bu benim için çok acı vericiydi, sanırım çok zayıftım. Bu özelliğimden nefret ediyordum, berbat bir şeydi ama eğer çok fazla enkaz haline geldiysem belki de Akademi'den tamamen ayrılmamın zamanı gelmişti.

"ŞİMDİDEN DÖNDÜN MÜ?" Birkaç saat sonra geri döndüğümde Bayan Burton bana şok içinde baktı. Kendimi temizlemek için yeterince iyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum ama yüz ifadesinden ağladığımı anladığı belliydi. "Ne oldu?"

"Eğitimi bitiremedim," diye cevap verdim asık suratla. "Çocuklarla olmaz."

Dönüp bana baktı ve tüm dikkatini bana verdi. "Joseph, John, Ethan ve Nathan? Ama neden olmasın? Hepiniz çok başarılıydınız.

birlikte. oluyor?"

"Bilmiyorum..." Omuz silktim ve konuşmaya hazır bir şekilde oturdum. Akademi'den ayrılmayı gerçekten düşünüyorsam bana tavsiye verecek birine ihtiyacım vardı. "Garipti. Aramızda çok fazla gerilim vardı ve her şey çok kötü bitti..."

Bayan Burton başını salladı. "Anlıyorum, peki bunun nedeni duygularınızı henüz birbirinizle paylaşmamış olmanız mı?" Ona boş boş baktım. "Yaylalarda birbirinize aşık olduğunuzu varsayıyorum. Hepiniz kesinlikle farklı döndünüz. Daha olgun olduğunuzu söyleyebilirim." Vay be. Bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim. Bunu nasıl görebildi? "Ama eğer geri döndüyseniz ve bunu tartışmadıysanız, bu tabii ki gerginlik yaratacaktır."

Tuhaf olduğu için Akademi'den ayrılmayı düşünüyordum ve Bayan Burton birkaç dakika içinde tam on ikiden vurmuştu. Tek yapmam gereken duygularımı ifade etmek, erkeklerin acılarına son vermek ve hepimiz için bir harem yaratmaktır. Bunu da yapabilirdim, bu benim gücüm dahilindeydi. Bir şeyleri gerçekleştirebilecek olan bendim.

Sadece cesur olmalıydım. Nasıl cesur olabilirdim ki?

"Dağlık bölgede çalışmak senin için daha kolaydı, değil ? yüzden belki de seni tekrar rotasyona oraya göndermek iyi bir fikir olabilir. Evet, sanırım yapılacak en iyi şey bu." Bayan Burton düşünceli bir şekilde çenesine vurarak gülümsedi.

Buna nasıl cevap vereceğimden emin değildim. Sanırım bir bakıma en iyisi buydu çünkü hepimizin bir arada olabileceği ve bu konuşmayı yapabileceğimiz en ideal yer orasıydı. Bunu kesinlikle burada yapamazdım, değil mi? Başımı salladım ve sonunda her şeyin yoluna gireceğini umarak Bayan Burton'ın planına devam etmesine izin verdim.

JOSEPH

■ konuşmak istedi. Hepimizin istediği izlenimini edindim. Üzerimizde kopmaya hazır bir fırtına bulutu gibi asılı duran bir şey vardı ama bir şey söylemek için asla doğru zaman değildi.

Sanırım hepimiz bir şey söylemek için en uygun zamanı seçemeyecek kadar beceriksizdik. Hiçbirimiz bu tür şeylere alışık değildik. Hepimiz iletişim kurmakta kötüydük.

Yolda ailemin evine uğrayıp şimdilik döndüğümüzü haber vermek de işe yaramadı. Babamlar bana şey söylemediler, Umut onları azarladıktan sonra benimle nasıl iletişim kuracaklarını neredeyse bilmiyorlardı. Annem işleri yoluna koymaya çalıştı ama bu yeterli değildi. İşler muhtemelen bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı. Daha önceki iletişim şeklimizden hoşlanmıyordum ama hiç yoktan iyiydi...

Yine de bu başka bir günün konusuydu. Şimdilik odaklanmamız gereken bir görev vardı. Benimle diğerleri arasında ne olacağıyla neredeyse daha çok ilgileniyordum.

Mağaraya geri dönerken John aniden, "Ben yer değiştireceğim," dedi. "Acil bir tehlike olup olmadığını kontrol etmek için önden uçmamın en iyisi olacağını düşünüyorum. Ayrıca diğer haremi de rahatlatacağım çünkü burada gerek yok ve eminim bir molaya ihtiyaçları var."

Hiçbirimizin cevap vermesine fırsat vermeden ağaçlara doğru koştu ve bulutlara doğru fırladı. Onun böyle gittiğini görmek

durum ciddi, daha çok buraya son gelişimizdeki gibiydi. Gerçekçi olmak gerekirse, sadece birkaç gün geçmişti ama bu süre içinde o kadar çok şey değişmişti ki gülünçtü. Sanki bir ömür geçmiş gibiydi, hatta sonsuza kadar.

"Ethan ve ben de yer değiştirmeli miyiz?" Onay almak için herkese sordum. Aramızdaki her şeyi genellikle Hope başlatırdı ve bu da işe yarardı ama şimdi... şey, şimdi neler olup bittiğinden emin değildim. "Bu daha iyi olur mu? Burada en iyi hamlenin ne olduğunu bilmiyorum."

"Bence olduğumuz gibi kalmalıyız," diye onayladı Ethan. "Sadece neler olup bittiğini öğrenene kadar. Durumu incelerken iletişim kurabilmemiz ve hatta belki de diğer haremde neler olduğunu öğrenmemiz gerekiyor. Burada geçirdikleri zaman hakkında pek bir şey duymadım."

Dürüst olmak gerekirse, öğretmenler neler olup bittiğiyle ilgili konuştuklarında, bilerek dinlemekten kaçınmıştım, çünkü başkalarının projemizde yer alması beni hala rahatsız ediyordu. Genel olarak bakarsak, pek de umurumda değildi. İlk mağaranın yerini tespit ettiğimiz için bunun bir anlamı olduğunu düşünmüştüm.

Başımı salladım ve Ethan'a hak verdim. Verdiği cevap makul ve doğrudu ve ben de onun planına uymaya fazlasıyla istekliydim. Böylece tepeye doğru sessizce yürümeye başladık ve oraya vardığımızda John'u endişeyle bizim gelmemizi beklerken bulduk.

"İşler nasıl?" Umut umutsuzca sordu. "Diğer harem sana ne söyledi?"

"Birkaç kaçağın ama üstesinden söylediler. Bize bir şey olmaz." Yine de endişeli görünüyordu ve ben nedenini bilmiyordum. "Sanırım iyi olacağız."

Hep birlikte sessizce oturduk -aramızda dolaşan rahatsızlık-John'un endişelendiği şey de bu olabilirdi. Belki de yapacak çok işimiz olmamasının sorun yaratacağını biliyordu çünkü bu bize düşünmek için çok fazla zaman ve kaynamak için gariplik bırakıyordu. Sanki hepimiz birbirimizden saklanıyor, ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz için birbirimizden kaçıyor gibiydik. Ama şimdi birbirimizin arkadaşlığına zorlandığımıza göre, bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmamız gerekecekti. Bir şekilde, birileri bir şeyler söylemek zorunda kalacaktı.

"Bir şey söylemek istiyorum..." Hope aniden titrek bir sesle ilan etti. Yavaşça ona doğru döndüm, ensemdeki tüyler beklentiyle diken diken olmuştu. Bunun her şeyi yeniden normale döndürecek bir konuşma olmasını umuyordum. "Sanırım konuşmamız gerekiyor..."

Neredeyse toplu bir rahatlama oldu. *Tanrıya şükür*, diye mırıldandım sessizce. Sonunda her şeyin açıklığa kavuşacağı bir yere varmak üzereydik. Ben buna hazırdım ve diğerleri de hazır olmalıydı.

"Aman Tanrım!" Ethan birdenbire hiç de onun yapacağı bir şey olmayan bir şekilde bağırdı. "Kahretsin, bak."

Ethan'ın neye baktığını görmek için döndüğümde kalbim neredeyse duracaktı. Diğer haremelerin neyle karşılaştığından emin değildim ama bize doğru yaklaşan bu grubun 'başıboş' olarak sınıflandırılmasına imkân yoktu. Sanki iblisler gruplar halinde toplanmış ve intikam almak istedikleri için bizim geri dönmemizi bekliyorlarmış gibiydi.

"Kahretsin!" Göğsümü sıktım ve şok içinde bakakaldım. Bu şimdiye kadar karşılaştığımız en büyük tehlikeydi ve hiçbirimiz bunun başımıza gelmesini beklemiyorduk. Burada önemli bir konuşma yapıyor olmamız gerekiyordu, bu şekilde ölümle yüzleşmemiz değil. "Lanet , ne yapmalıyız?"

Diğer adamların çoktan yer değiştirdiğini görmek için yan tarafa baktım. Benim gibi donup kalmamışlardı, çoktan harekete geçmişlerdi - ki sanırım bu harikaydı çünkü o anda gerçekten dövüşmemiz gerekiyordu. Nathan'ın elinde büyük bir bıçak vardı ve Hope da daha küçük bir bıçağa , ikisi de hazırdı ve dövüşmeye hazırdılar. Kafamdan çıkmalı ve hemen harekete geçmeliydim. Benden isteneni yapmam gerekiyordu.

"Bunu yapabiliriz," diye bağırdı Hope kendinden emin bir şekilde.

"Bunu yapabiliriz.

Yapabiliriz..." yutkundu, "Onlarla savaşabiliriz."

Hepimizin bu kadar özgüvenli olması gerekip gerekmediğinden emin değildim ama söylediklerine uydum ve ayı formuma geçtim, bunu yaparken kıyafetlerimi vücudumdan yırttım. Hayvani içgüdülerim devreye girer girmez kendime olan güvenimin arttığını hissettim. Belki de bu yapabileceğimiz bir şeydi.

İblisler hızla üzerimize geldiler ve çıkan kavga çok şiddetliydi. Diğer herkesi kontrol etmeye çalıştım.

ama bunun için çok fazla iblis vardı. Hepimizi kaplamışlardı. Tek yapabildiğim hayatım için , kendimi tutmak için mücadele etmekte; ancak birçok yaratık aynı anda bana saldırdı. Vücudumun yırtıldığını, kürkümün yandığını ve derimin saldırıya uğradığını hissettim. Kötü durumda olduğumdan oldukça emindim ama devam ettim. Pençelerimi ve dişlerimi kullanarak olabildiğince çoğuyla savaştım. Birçoğunu yere serdim ama yeterli olup olmadığından emin değildim. Söyleyemiyordum, her şey acayip bir bulanıklıktı.

Kaybedemeyiz, dedim kendime üzülererek. Kaybedemeyiz. Kazanmak zorundayız. Çok fazla insan bize güveniyor.

Saldırının acımasızlığı ilk şüphelerimde haklı olduğumu hissettirdi. Bu iblisler kesinlikle bizi bekliyorlardı. Bize karşı büyük bir nefret besliyorlardı ki bu iyi bir şey değildi. Öfkenin bedenlerimizden geçtiğini, bizi ezdiğini ve aşağı çektiğini hissedebiliyordum. Kazanamayacağımızı, hiç şansımız olmadığını, tamamen mahvoldüğümüzü düşünmeye başlamıştım.

O da neydi öyle? Yere düşen bir figür bir anlığına dikkatimi çekti. Kim olduğundan emin değildim ama kesinlikle iblislerden biri değildi. O kişiye ulaşmak, ona yardım etmek için ne yapabileceğimi görmek istedim ama hiç şansım yoktu. Sıkışmıştım. Ellerim geriye doğru sıkışmıştı, biraz daha ilerlersem iblis onları yuvalarından koparacaktı. gelen en büyük kükremeyi çıkardım. Nereden bile emin değildim. En azından içimin derinliklerinde bir yerlerden. Her geçen dakika daha da çaresizleşiyordum.

"Yardım edin!" Aman Tanrım, bu Hope'tu, bundan emindim. "Bana yardım et..." İstedim, ihtiyacım vardı ama yapamadım. O kadar sinirlenmişim ki ağlayabilirdim. Herkese karşı ne kadar boktan davrandığımı düşündüğümde içimi garip bir suçluluk duygusu kapladı. Pisliğin tekiydim. "Bana yardım et."

Gürleyen bir ses bizi karşıladı. Sesi duyabiliyordum ama göremiyordum, bu yüzden neler olup bittiğinden emin değildim. İçimde bize doğru gelen daha fazla iblis olacağına dair korkunç, batan bir his vardı. Zaten boktan bir durumdaydık, bu yüzden daha fazla iblis ölümümüze yol açacaktı. Boku yemiştik. Bu bizim için zaman oldu

günü kurtaramayacağımızı, bunun yerine mahvolduğumuzu kabul etmeye .

Ölümün nasıl bir şey olduğunu düşünerek bir an için gözlerimi kapattım. Tanrım, bu karanlık bir düşünceydi ve daha önce hiç düşünmediğim bir şeydi, ama şimdi zorunda kalacaktım. Annem bensiz devam etmek zorunda kalacaktı. Babalarımın aramı asla düzeltemeyecektim. Haremimi de asla elde edemeyecektim. İstediğim her şeyi ve daha fazlasını elde etmeye çok ama şimdi her şey alınıyordu.

"Joseph!" Annem miydi o? Bu ölüm olmalıydı ve beni diğer tarafa götürmek için onun sesini duyuyordum. Bu fenomeni daha önce de duymuştum - sona yaklaşan insanların sevdiklerinin seslerini . Sanırım bu, eğilmem ve bunun olmasına izin vermem gerektiği anlamına geliyordu. "Joseph, ne halt ?"

Sonra Arman'ın gürültüsünü duydum. O anda duymayı beklediğim biri değildi. Hırıltısı gözlerimi açıp etrafımda neler olduğunu görmem için yeterli oldu. Ya ben aklımı kaçıırıyordum ya da ailem buradaydı. Buna inanamıyordum.

"Seni duyduk..." diye bağırdı babam bana. "Yardım etmeye geldik..."

Şok olmuştum. O kadar şaşırmıştım ki birkaç dakika boyunca hareket edemedim. Ama ailemin benim adıma savaştığını ve bize gerçekten bir şans verdiğini görmek içimde heyecan uyandırdı. Belki de ölümü kabullenmeme gerek yoktu. Belki ben de savaşabilirdim.

İçimde yükselen yeni bir güç vardı. İblisin üzerimdeki elini çözdüm ve onları acımasızca parçaladım. Bu öyle bir heyecan yarattı ki, her iblisi kolayca alt edebiliyordum - eskisinden çok daha kolay. Ne kadar kolay bulursam, o kadar çok . Bu iyi bir döngü oldu. Hoşuma gitmişti. Yerde ezilmiş olan Nathan'a bile ulaşmayı başardım ve kalkmasına yardım ettim. İlk görüldüğü kadar yaralı bile değildi, sadece ayağa kalkamıyordu. Onu yere yatırdılar ve bir daha kalkmasına izin vermediler. Tanrıya şükür, Nathan'ın yaralanmasını istemiyordum.

Yine de Hope'u bulamadım ve bu büyük bir sorundu. Onu bulduğu tehlikeli durumda bırakmaktan korkuyordum.

kendini içeri soktu. Ama şu anda yapabileceğim tek şey savaşmaktı. Yoluma çıkan her iblis indirilene kadar tek yapabileceğim saldırmaktı.

"Ne oluyor lan?" Birdenbire iblisler ışık hızıyla dağıldılar. Herhangi birimizin bunun geldiğini gördüğünden emin değildim. Bir anda oluverdi. Bir iblisle dövüşün ortasındaiken birden kendimi havaya saldırırken buldum - hiçbir şeye çarpmadan. "Neler oluyor?"

Hepimiz gökyüzüne baktık ve temizlenmesini izledik. lmemiştik, ağır yaralı bile değildik, sadece yüzeysel yaralarımız vardı. Bu şimdiye kadarki en garip şeydi. .

Çatlak. Ta ki mağaradan gelen bir çatlama sesi duyana kadar. , **atlak.**

Kalbim ağzımda çarparken yavaşça döndüm. Bunun iyi olmasına imkân yoktu, değil mi? Büyü her şeyi bir arada tutuyordu, değil mi? Peki, çatlayan neydi?

"Siktir!" Aşağı doğru eğilirken bağırdım. İblisler lanet olası bir şelale gibi akarken yapabileceğim tek şey buydu. Az önce ölümüne savaşmış ve bir şekilde hayatta kalmayı başarmıştik, ama şimdi hiç şansımız yoktu - ailemle bile. "Lanet olsun!"

Ama başımı kaldırıp bir kez daha bakmaya cesaret , hepsinin her yöne dağıldığını gördüm. Sanki her ne halt ediyorlarsa başarmışlardı ve şimdi bunu tamamlamak için dünyaya yayılmaya hazırđılar. Yine de, biz hayatta kalsak bile, başarısız olmuştuk. Kaybetmiştik.

"Ne oluyor lan?" Annemlere ve diğer çocuklara bakarak haykırdım. "Az önce ne oldu? Neden hepsi öylece uçup gitti? Bu hiç mantıklı değil."

"Kanımı aldılar," dedi Nathan zayıf bir sesle. "Sanırım büyüyü yok etmek için."

Kanım buz gibi aktı. Bu korkunç bir haberdı. Olabilecek en kötü şeydi. Artık ne bizi ne de başkalarını koruyan bir büyü ya da herhangi bir şey vardı. Kesinlikle mahvolmuştuk.

"Saldıracağım," dedi babam Arman cesurca. "O pilerden bulabildiğim kadarının izini süreceğim ve onları edeceğim. Tanıdığım herkesi de yardıma çağıracağım."

Diğer babalarım başlarını sallayıp onayladılar ama annemin gözleri şaşkınlıktan faltaşı gibi açılmıştı. "Nereye gittiklerini bile bilmiyoruz. Şu anda dünyanın her köşesinde olabilirler."

"Biliyorum..." Arman kararlılıkla başını salladı. "Ama bunun yapılması gerekiyor."

"Ona katılıyorum..." Kendimden emin bir şekilde söyledim. Arman bana minnetle sırtıttı. Ama bunu sadece babamı tekrar yanıma çekmek istediğim için söylemiyordum. Gerçekten de onun haklı olduğunu düşünüyordum. "Birinin bunu yapması gerekiyor."

"Doğru," dedi Hope soluk soluğa. "Ayrıca hemen Akademi'ye dönüp onlara neler olduğunu anlatmamız gerekiyor. Zaten alarm durumundalar ve neler olup bittiğini bildiklerinden emin olmalıyız. Onlara bizim tarafımızda ihtiyacımız var."

Bu zor bir iş olacaktı - Akademi'ye başarısız olduğumuzu söylemek - ama sanırım Hope haklıydı. Herkese neler olup bittiğini anlatmamız gerekiyordu. Bundan kaçınamazdık.

"Tamam, hepimiz gideceğiz," diye Hope'a katıldım. "Hemen harekete geçmeliyiz çünkü iblislerden önce oraya varmak için hızlı hareket etmemiz gerekecek. Şu anda yolda olabilirler."

"Büyü kullanacağım. Nathan ve ben..." Nathan'ın elini tuttu. "Yani, anında olabilir. Geri kalanınız bizi takip etsin, tamam mı? Bakalım yol boyunca bir şey görebilecek misiniz?"

Bu kez akıllı davranıyor, herkesin ihtiyaçlarını kendi ihtiyaçlarının önüne koyuyordu ve bunun için ona hayranlık duymam gerekiyordu. Hepimiz tüm dünyayı korumamızı sağlayacak en iyi plana uymak zorundaydık.

"Gitmeden önce..." Annem Umut'u bir kenara çekerek seslendi. Ciddi bir sohbete dalmışlardı ama neler olup bittiğini duymak için kulak misafiri olamadım çünkü Arman planlarını anlatmakla ve tanıdığı herkesi aramakla meşguldü. Gerçekten de dünyayı kurtarma görevindeydi ve bu beni gerçekten memnun etti. Bu bana ailem ve benimle ilgili tüm dramalara rağmen hepsinin harika olduğunu hatırlattı. İyi kalpleri vardı.

Sonunda annem konuşmasını bitirdi ve hepimiz için ayrı yollara gitme zamanı geldi. Babamlar yer değiştirdi ve annemi de yol boyunca sihrinden yararlanmak için yanlarına aldılar. Umut

Nathan'ı, Akademi'ye neler olup bittiğini bildirmek için ikisinin de bir an önce gitmesi için yakaladı. John mağarayı çoktan kontrol ettiğinden ve orada daha fazla iblis olmadığını ya da orada olduklarına dair herhangi bir işaret olmadığını bildiğimizden, bizim de zamanımızın geldiğini biliyorduk.

Hope gözden kaybolmadan önce sırayla hepimize anlamlı bir bakış attı. Eğer bizimle konuşmadan Akademi'ye geri dönersek hiçbirimiz için umut kalmayacağını düşünmüştüm ama o bakış bana aksini söyledi. Zamanımız olacaktı, sadece bunun önce gelmesi gerekiyordu.

"Hazır mısınız?" Ethan ve John'a sordum. "Zamanı gelmiş gibi hissediyorum." "Her şey iyiye doğru değişmek üzere gibi geliyor," John yüzünde garip, hafif şaşkın bir ifadeyle onayladı. "Yani, her ne olursa olsun buna hazır olmalıyız."

"Biliyorum," diye onayladı Ethan yüzüne yapışmış gergin bir ifadeyle. Belli ki hiçbir şeyi ele vermek istemiyordu. "Bu tam bir çılgınlık, değil mi? Her şey çılgınca ve eminim ki daha da kötüye gidecek. Umarım..." Nefesini içine çekti, görünüşe göre kendisi için kolay olmayan bir şey söylemek üzereydi. "Umarım hepimiz bundan iyi bir şekilde çıkarız, anlıyor musun?"

Bu, hepimizi ne kadar önemseydiğini bize gösteren en yakın ve içten konuşabilen bir insan olmadığı için bunun anlamı çok büyüktü. Ağzımı açıp tek kelime bile edemediğim için aslında onu oldukça etkili buldum. Ağzımı birkaç kez açıp kapadım, doğru kelimeleri bulmak için elimden geleni yaptım, ama dürüst olmak gerekirse, bunun yerine altın bir balık gibi göründüm. Bu aptalcaydı, bu yüzden başımı salladım ve ona katılmanın bir yolunu buldum. Belki de sonunda başka bir zaman olacaktı. Doğru zamanın geldiği bir an mutlaka olacaktı.

"Tamam," diye açıkladı John sonunda. "Sanırım buradan çıkmanın zamanı geldi. Neler olup bittiğini öğrenelim." Yavaşça başını salladı ve yarı gülümsedi. "Hadi Akademi'ye gidelim ve Hope'a destek olalım. Demek istediğim, şu anda liderlik rolüne gerçekten adım attı, değil mi? Yani bu ilginç olabilir..." Ne demek istediğini çok iyi anlıyordum. Kimseyle gerçekten konuşmayan utangaç bir kızıdan

karşılaştığı reddedilme nedeniyle güçlü ve küstah bir lidere dönüştü. "Yakında görüşürüz..."

Uzaklara doğru titreşti ve Ethan'la beni de yer değiştirmeye bırakarak başımızın üzerinde yükseldi. Çok hızlı olduğu için onunla birlikte kalamazdım ama tek başıma da iyiydim. Muhtemelen hepimizin her şeyi kafamızda toparlayabilmemiz için bu zamana ihtiyacımız vardı. Çılgınca bir yolculuk olduğu kesindi ve tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacımız vardı.

AKADEMİ'YE ULAŞTIĞIMDA, eskisinden bile daha kötü durumdaydım. Yolculuğumda bu kadar çok yalnız ibisle karşılaşacağımı tahmin etmemiştim ama görünüşe göre çılgınlıklarının bir yöntemi yoktu. Basitçe ayrılıp istedikleri yere gidiyorlardı. Bana göre bu gerçekten garipti çünkü bir son oyun olması gerektiğinden oldukça emindim. Ama ne zaman bunu anlamaya çalışsam, kafam her zamankinden daha çok karışıyordu.

"..." Nathan geldiğimde bana sıırttı. "Sen sonuncusun."

"Hey, yavaş ve istikrarlı olan yarış kazanır," dedim durumu hafifletmeye çalışmak için anlamsız bir şekilde. "Burada her şey yolunda mı? Akademi öğretmenleriyle konuştun mu?"

Yavaşça başını salladı. "Doğru, evet, yaptık," bir kez daha konuşmadan önce nefesini içine çekti. "Başladı. Her şey şu anda gerçekleşiyor. Akademi hiçbir şeyi şansa bırakmıyor."

"Vay canına!" İfadesi kulağa ciddi geliyordu. Bunu beklediğimden çok daha çabuk benimsiyorlardı, sanırım bu da mantıklı çünkü artık kendileri de görmüşlerdi. "Yani, savaş zamanı..."

UMUT

L Dekanın ofisinin dışında oturmuş, bir sonraki talimatlarımızı beklerken İllian'ın sözleri zihnimde dönmeye devam ediyordu. Bana aramızdaki aşkı görebildiğini söyledi.

Ben ve diğerleri. Birbirimize ne kadar ihtiyacımız olduğu herkesin malumuydu ama iletişim kurmakta kötü olduğumuz için, eğer ben birbirimizi kaybedecektik.

Söylemek istedim, gerçekten. Çok uzun zamandır öyleydim ve şimdi üzerimizdeki baskı bizi birleştirebilir ya da ayırabilirdi. Bunu hâlâ bir şey söylememek için bir bahane olarak kullanabilirdim ya da sonunda itiraf edip Lillian'ın haklı olduğunu ve tekrar reddedilmeyeceğimi umabilirdim. Sadece bu korkuyu aşmam gerekiyordu, hepsi bu.

"Geri döndü," diye sevinçle ilan etti Nathan, Joseph'le birlikte bize katılırken. Tanrı'ya şükür o da sonunda gelmişti - onun için gerçekten endişelenmeye başlamıştım. "Joseph de bazı iblislerle karşılaştı. Görünüşe göre gerçekten her yerdeler."

Yanaklarımı şişirdim ve bir nefes verdim, yarısı rahatlamayla doluydu, diğer yarısı da biraz sonra olacaklar yüzünden dehşetle doluydu. Cehennem gibi bir dövüş olacağı kesindi.

"Dekan ne dedi?" Joseph endişeyle sordu. "Yüksek alarm durumuna mı geçtik? Nathan, biz bu sızma olayıyla uğraşırken tüm derslerin şimdilik iptal edildiğini söyledi." Sırayla hepimize baktı. "Bu doğru mu?"

"Evet, durum oldukça ciddileşiyor," diye cevap verdim asık suratla. "Sanırım Megan ve haremi iblisleri ilk keşfettiğinden beri her ne oluyorsa sonunda bir sonuca varıyor."

Megan'ın bu konuda ne düşündüğünü merak ettim. Felicia da öyle. Döndüğümüzden beri onları görme şansım olmadı. Belirli bir yerde devriye gezmeleri için gönderildiklerinden oldukça emindim. Bu görevdeki rolleri nedeniyle çok saygı görüyorlardı ve sanırım şimdi biz de öyleyiz. Biz de en az onlar kadar tanınır hale gelmiştik.

"Çılgınlık, değil mi?" Joseph yanıma oturdu ve başını duvara yasladıktan sonra gözlerini kapattı. Onun için üzüldüm - bu muhtemelen onun için herkesten daha zorlu bir yolculuk olmuştu. Yorgun olmasına şaşmamalı.

"Özür dilerim..." diye birden ağzından kaçırdı ve hepimizi şaşırttı. "...işleri daha da kötüleştirdiğim zamanlar için Niyetim bu değildi. Her ne yaşıyorsam, bunun acısını başkasından çıkarmamalıyım."

"Özür dilemene gerek yok," diye cevap verdim hemen, neredeyse otomatik bir tepki olarak.

"Evet, biliyorum," diye ısrar etti. "Kendimin en iyi versiyonu olmalıyım ve kesinlikle değildim. Sizler bundan çok daha fazlasını hak ediyorsunuz. Bu yüzden özür dilerim."

Tam ona tekrar her şeyin yolunda olduğunu söyleyecektim çünkü bu yüzden kendini hırpalamasını gerçekten istemiyordum ki dekanın ofisinin kapısı açıldı ve içeri davet edildik.

"Sabrınız için çok teşekkür ederim," dedi bize. "Bu kadar tehlikeli bir şey söz konusu olduğunda açıkçası sağlam bir plan yapmam gerekiyor. Bu sizin her gün yaptığınız bir şey değil ve dikkatle ele alınması gerekiyor." Hepimiz bir ağızdan başımızı salladık, bizden ne söylememizi beklediğinden pek emin değildik. "Ama şu an için gerçekten tek bir seçenek var. Hepimiz harem gruplarımızla dışarı çıkmalı ve ülkede devriye gezmeliyiz." Gözlerimi sol taraftaki çocuklara doğru çevirdim ama sadece Nathan'ın gözlerini yakalayabildim. "Bu artık eğitimin çok ötesinde bir durum. Bu bizim insan ırkını ve gezegeni koruma görevimiz. Bunu göz önünde bulundurarak herkese bir alan tahsis ettim. Buna siz de dahilsiniz" derken bizim bir grup olduğumuzu varsayıyordu.

Harem'i onayladı, tıpkı diğer herkes gibi. İşlerin bu şekilde sonuçlanacağını umarken onunla aynı fikirde olmayacaktım.

"Yaylalara geri dönmeni istiyorum çünkü orada çok iyi bir iş çıkardın. Sana da uyuyor, değil mi? Çünkü Joseph'in ailesinin orada rahatça kalabileceğin bir pansiyonu var. Bu sizin için uygun mu? Herhangi bir soruna yol açmak istemiyorum."

Çocuklar sessiz kaldı. O kadar uzun süre sessiz kaldılar ki durum garipleşmeye başladı. İşleri koymak bana düşmüş gibi görünüyordu. Hayal kırıklığı içinde neredeyse gözlerimi deviriyordum. Neden hepimiz iletişim kurma konusunda bu kadar kötüydük? Elbette bazı şeyler yaşamıştık ve reddedilmek hepimizi etkilemişti ama bu artık saçma olmaya başlamıştı. Kendimizi gerekiyordu.

"Aynı bölgeye dönmekten mutluluk duyarım," diyerek umursamaz bir tavırla omuzlarımı silktilim. "Bölgeyi zaten inceledik ve iyi biliyoruz. Eğer orada iblislerin neyin peşinde dair bir şeyler bulabilirsek, o zaman buluruz."

"Harika," diye haykırdı dekan, sevinçle gülümseyerek. "Bu tam olarak benim düşünce sürecimdi. Aynı fikirde olduğumuza sevindim. Bu hak ettiniz, ister burada ister Bed and Breakfast'ta geçirebilirsiniz, hangisi size uygunsa. Sabah işe koyulur ve görevlendirildiğiniz bölgeye göz kulak olursanız harika olur. bir kontrol etmeni istiyorum ama sana güvenebileceğime eminim. Dünyamızı iblislerden kurtarmanın bir yolunu bulana kadar bu bölgeyle başa çıkabileceğinize inanıyorum."

Bu bana iyi geldi. Aksiyonun bir parçası olacaktık ama dünyanın kaderi tamamen bize bağlı değildi. Akademi'nin geri kalanıyla bir takım olarak çalışmamız gerekiyordu. En iyi yol buydu.

Oda ve Kahvaltı'yı seçmek hepimiz için en iyi seçenektir çünkü her şey yeniden başlamadan önce birlikte bir gece daha geçireceğimiz anlamına geliyordu. Joseph ve babalarıyla da işler yüzde yüz daha iyi gibi görünüyordu, bu da işleri daha da kolaylaştırdı.

Burası. Öngörülebilir gelecekte buranın evimiz olacağını düşünerek müteşekkirdim.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre..." Dört erkeğin de üzerinde oturduğu yatağın önünde dururken biraz fazla resmi bir şekilde söyledim. "Söylemem gereken bir şey var. Uzun zamandır seninle konuşmak istiyordum..."

Koşarken onlara bakmak için bir an durdum. Hepsi beklenti dolu gözlerle bana bakıyordu. Derin bir iç çektim, sanki bu düşündüğümden daha zor olacakmış gibi hissediyordum.

Olumsuzlukları uzaklaştırmak için başımı salladım. Bunun geçmişte kalmadığını hatırlamam . Daha önce reddedildiğim durumda değildim. Bu adamlarla pek çok açıdan gerçek bir bağ kurmuştum ve onlar da değerlerini sürekli olarak kanıtlamışlardı.

"Bence... şey, biz çok iyi anlaşıyoruz..." Yüzüm kıpkırmızı olmuş olmalıydı, kesinlikle yanıyordum. Yanmıyor olmam sürpriz oldu. "... ve birlikte çok şey yaşadık." Artık onlara bakamıyordum, gözleri ruhumu yakıyordu. "Ayrıca, biliyorsun, biz zaten... bir ... birlikte olduk, ne demek istediğimi anlıyorsan." Tabii ki ne demek istediğimi anladılar - burada hepimiz yetişkiniz. "Dünyada bunu birlikte yaşamak isteyeceğim başka kimse yok. Başka biriyle hayatta kalabileceğimi sanmıyorum. Biz iyi bir takımız, birbirimize bağlıyız, birlik bizi daha güçlü kılar. Ayrıca soyumuzu devam ettirmeyi de düşünmeliyiz..."

"Bize burada ne soruyorsun Hope?" Ethan dudaklarında nazlı bir gülümsemeyle sordu. Zorlandığımı hissediyor gibiydi ve bu onun bana yardım etmek için kullandığı sözlü bir yoldu. "İstersen sadede gelebilirsin. Artık hepimizi lafı dolandırmayacak kadar iyi tanıyorsun."

"Tamam..." Haklı olduğunu biliyordum ama yine de birkaç nefes daha almam gerekiyordu. "Peki, bilmek istediğim şey benim haremim olup olmayacağı?"

Kelimeler o kadar hızlı çıkmıştı ki, beni anlayabileceklerinden bile emin değildim. Ama zaten konuşmanın o yöne doğru gittiğini anlamışlardır. Bu konuşmanın bu şekilde sonuçlanacağını biliyor olmalılar.

Sonunda, tepkileri ne olursa . Ama şimdi sessizlik bizi sarmıştı. Şok olup olmadıklarını merak etmekten kendimi alamıyordum. Bunun olacağını bilmiyorlarsa ne hissedeceğimi bilemiyordum. Bu bir bakıma açıkça reddedilmekten daha kötüydü.

"Elbette," diye cevap veren ilk kişi Joseph oldu ve yüzünde kocaman sırıtış vardı. Gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyordu. Onu daha önce hiç bu kadar mutlu görmemiştim. "Daha fazla bir şey istemezdim. Sizlerle çalışmaktan ve sizlerle birlikte olmaktan gerçekten çok keyif aldım. Benim için bir şeyin parçası olmak iyi hissettiriyor ve aramızdaki dinamiği seviyorum. Birbirimize . Hepinizin yanında kendim olabildiğimi hissediyorum."

"Ben de," diye sırtarak kabul etti Nathan. "Hepinize bağılıyım. Birbirimizi başka hiç kimsenin beni anlamadığı bir şekilde anlıyoruz. Sizden başka birlikte olmayı tercih edeceğim başka birini hayal bile edemiyorum. Bu beni şaşırtıyor çünkü başlangıçta anlayabileceğimizi bile düşünmemiştim, şimdi ise siz olmadan başka bir şey yapmayı hayal bile edemiyorum."

Her kelime duyularımı saran neşeyi daha da yoğunlaştırıyordu ama henüz rahatlayamıyordum. Hepimiz içinde olmadıkça bu iş . Bu sadece o şeylerden biriydi. Bağlantıyı olduğu gibi kurmak için hepimiz gereklidik. Eğer birimiz bile aynı fikirde olmasaydı, aramızdaki bağ aynı olmazdı.

"Hope, sana çok uzun zamandır aşığım," diye itiraf ederek beni şaşırttı John. "Hepimizi bir grup olarak seviyorum. Birlikte kesinlikle daha güçlü ve daha iyiyiz. Bundan sonra karşılaşacaklarımız da bunu doğrulayacak. Bu savaşın ne kadar süreceğini bilmiyoruz. Günler de sürebilir, yıllar da. Ne kadar sürerse sürsün, dünyada birlikte savaşabileceğim başka kimse yok. Hepinizle birlikte olmak zorundayım."

Öne çıkıp beni kucaklayan ilk kişi o oldu ve bu harika bir duyuydu. Artık yalnız olmadığımın, herkesin reddettiği kız olmadığımın güzel bir onayıydı bu. Nathan ve Joseph de kısa süre sonra bana katıldılar ve beni her açıdan ısıttılar. Ama hâlâ eksik biri vardı, henüz ne istediğini onaylamamış biri. Ethan'ın özgür bir ruha sahip olduğunu ve kurmaya en az meyilli kişi olduğunu bildiğim için gergin olmama engel olamıyordum. Bu

Tüm cesaretimi ama sonunda adamın omuzlarının üzerinden kafasının neredede görmek için baktım.

"Son olarak," dedi yumuşak bir gülümsemeyle. "Birinin beni haremine almak isteyeceğini hiç düşünmemiştim. Sonsuza kadar yalnız kalacağımı sanıyordum. Hatta bu fikre alışmıştım bile. Sizinle birlikte olmak benim için her şeyi değiştirdi, çok daha fazlasını istememe neden oldu. Size sonsuza kadar bağlı olmaktan daha iyi bir şey düşünemezdim. Beni düşündüğünüz için teşekkür ederim."

Ethan da kucaklaşmaya katılarak beni kabul etti ve tüm hayallerimi tek tek gerçeğe dönüştürdü. Bunun düşünmekten vazgeçmişim, aşkı bulabileceğimi hiç tahmin etmemiştim ama işte onların kucağındaydım.

Artık savaşı kazanmak için bir nedenimiz vardı. İblislerin mutluluğumu çalmasına izin veremezdim.

AYRICA LAURA WYLDE TARAFINDAN

Büyücüler ve Şekil Değiştirenler Akademisi (I. Kitap) . Büyücüler ve Şekil Değiştirenler Akademisi (II Kitap)

Amazon'un Panter Şekil
Değiştirenleri Panterlerle
Çiftleşen Her Panthera
Koruyucusu

Panthers tarafından alındı
Kutu Seti (Amazon'un Panter Şekil

)Değiştirenleri Anka Kuşu Koruyucuları

Koru
Hizmet Et
İtaat Et
Kutu Seti (Anka Koruyucuları)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

